

« ΜΙΑΝ ΦΟΡΑΝ ΚΑΙ ΕΝΑ ΚΑΙΡΟΝ . . . »

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΚΟΥΚΚΟΥ (ΦΛΑΜΑΝΔΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ)

« Παππού! παππού! ένα παραμυθάκι » ανέφωνησαν ἐν χορῷ τὰ παιδιά ἐσπέραν τινα καθ' ἣν ὁ ἀνεμος ἔπνεε σφοδρὸς καὶ ἔτριζον αἱ ὕλοι τῶν παραθύρων.

Ὁ πάππος ἔρριπεν εἰς τὴν ἐστίαν καυσόξυλα, ἐστερέωσε τὸν σκούφον του ἐπὶ τῆς πολιᾶς κεφαλῆς του, ἐξηπλώθη εἰς τὴν ἀναπαυτικὴν καθέδραν του καὶ ἤρχισεν ὡς ἑξῆς :

« Παραμύθι, παιδιά μου! Σὺς εἶπα τόσα καὶ τόσα ἕως τώρα καὶ κοντεύω νὰ τα σώσω. Νικολάκη, κλείσε τὴν θύρα, ἐμῆκε μέσα ἡ Τατάνα, κλείσε νὰ μὴ φύγῃ. Θέλει καὶ αὐτὴ ἡ κακομοῖρα νὰ ἀκούσῃ τὸ παραμύθι. Λοιπόν, προσοχή, τὰ κῦτιὰ τόσα νὰ τα κάμτε καὶ θά σας διηγηθῶ τὸ παραμύθι τοῦ κούκκου. Ἐνθυμεῖσθε, πουλάκια μου, τὸ μαῦρο ἕκεινο καὶ ἄσχημο πουλί που φωνάζει « Κούκκου! κούκκου! »

— Μάλιστα, μάλιστα, παππού, ἀνεφώνησαν τὰ παιδιά. Κούκκου! Ἔτσι δὲν φωνάζει καὶ τὸ ὄρολόγι τοῦ γείτονά μας ὅταν κτυπᾷ τὴν ὥρα;

— Σωστά. Λοιπόν, πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι

ὁ κούκκος δὲν ἦτο ἐξ ἀρχῆς καὶ πάντοτε ποὺλὶ ἄσχημο, καὶ μαῦρο. Ἦτον μίαν φοράν καὶ ἓνα καιρὸν ἀρτοπώλης, μὰ εἶνε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε, ἦτον ἀρτοπώλης καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν ὄργην τοῦ Κυρίου. Ἐλάτε πλησιέστερα. Καλὰ, ἀκόμη πλησιέστερα· ἀπόψε ἡ φωνὴ μου δὲν εἶνε τόσο δυνατὴ. »

Ἦκούσθη τριγμὸς τῶν καθισμάτων τῶν παιδίων καὶ πάντα τὰ μικρὰ ἕκείνα πρόσωπα τὰ μὲν ξανθὰ τὰ δὲ μελαγχροινὰ ἐσχημάτισαν ἡμικύκλιον ἐμπροσθεν τοῦ πάππου, ὅστις ἐλκύσας πλησίον του τὸ μικρότατον τῶν κορασίων ἐπέθηκε τὴν τρέμουσαν χεῖρά του ἐπὶ τῶν πλακάμων τῆς ξανθῆς κόμης τῆς μικρᾶς ἐγγονῆς του καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ὁμιλίαν του.

« Λοιπόν, μίαν φοράν καὶ ἓνα καιρὸν ἦτον εἰς ἓνα χωριουδάκι ἓνας ψωμᾶς τοῦ ὁποίου τὰ ψωμιὰ εἶχαν τόσο φῆμν, ὥστε ἔτρεχαν καὶ ἀγόραζαν ἀπὸ αὐτὸν ὄλα τὰ τριγύρω χωριά. Τὸ ψωμάδικό του τὸ εἶχε ᾿ς τὸν μέγαν ὄρομον, καθαρὸ καθαρὸ καὶ κομψό. Τὰ ψωμιὰ καὶ τῆς κουλούρης τὰ εἶχε μέσα σὲ ὑαλίνιες θήκας καὶ ἦτον μία χαρὰ νὰ τα βλέπῃ κανεὶς. Οἱ

Ξένοι που έπερνούσαν εστέκοντο και έβλεπαν με πολλήν περιέργειαν και εύχαρίστησι και έρωτούσαν :

«— Μά τίνος είν' αυτό τὸ φραγὸ ψωμάδικο ;
«Και οἱ γείτονες ἔλεγαν με καμάρι μεγάλο :
«— Εἶνε τοῦ καλλίτερου ψωμά.»

«Και πραγματικῶς, ἦτον πολὺ πλούσιος, τὸ ταμεῖο τοῦ ἦτον γεμάτο. Καὶ τὸ μαγαζὶ τοῦ ἦτον γεμάτο ὅλη μέρα, καὶ δέκα χέρια ἂν εἶχε πάλιν δὲν θὰ ἐπρόφθανε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν καθένα ἀγοραστή. Ἐνας ἔβγαίνει καὶ πέντε ἔμβαιναν.

«Καμμιά φορὰ ἐπερνούσε ἕνας πλούσιος κτηματίας μετὰ τὸ ἀμαξάκι του, ἐκατέβαινε διαστικὸς, ἔμβαινε ἔς τὸ ψωμάδικο, ἐζητοῦσε ἕνα ψωμί μετὰ φωνὴν δυνατὴν, ἐπετοῦσε χωρὶς πολλὰ πολλὰ ἔς τὸ γραφεῖο τοῦ ψωμά τὰ λεπτὰ καὶ ἔφευγε χωρὶς νὰ θυμηθῆ νὰ κλείσῃ τὴ θύρα. Ἄλλοι πάλιν ἀγορασταὶ ἦσαν ἀγωγιάται, ταχυδρόμοι, γυρολόγοι, ἀνθρωποὶ που κερδαίνουν τὸ ψωμί των μετὰ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου των καὶ δι' αὐτὸ εἶνε πάντοτε ἡσυχοὶ καὶ γελαστοὶ.

«Ἄλλ' ὅμως μερικῶν ἀγοραστῶν τὰ χέρια ἔτρεμαν εἴτε ἀπὸ τὸ κρῦο εἴτε ἀπὸ τὴ θερμότητα. Ἄλλοι ἐφορούσαν ρούχα παλαιὰ καὶ ἄπαλαιά, ἄλλοι ἦσαν γυμνοὶ οἱ κακόμοιροι καὶ βρεγμένοι σὰν τὸ παπὶ ἀπὸ τὴ βροχὴ. Αὐτοὶ δὲν ἔμβαιναν κτυπῶντας τὰ πόδια των ὅπως οἱ ἀγωγιάται καὶ οἱ ταχυδρόμοι, ἀλλὰ ἀνοίγαν σιγὰ σιγὰ τὴν θύραν.

«Ἐν αὐτοῖς τοῖς καϊμένους ἐφώναζεν ὁ ψωμάς καὶ ἐχάλουσε τὸν κόσμον ὅτι τάχα κάνουν πολὺ ταραχὴν.

«— Τί τρόπος εἶν' αὐτός, χαμένοι ! Ποῦ ἐμάθατε νὰ μπαίνετε ἔτσι ἔς τὰ μαγαζιά τοῦ κόσμου ; Ὅ μού το κρημνίσετε τὸ σπῆτι μετὰ τὴν ταραχὴ σας !

«Ὅταν ὅμως κανένας κτηματίας ἔμβαινε μετὰ ὅλο του τὸ σοβαρὸ καὶ ἐκτυποῦσε τὸ γρόθο του ἔς τὸ τραπέζι τοῦ κυρ ψωμά καὶ ἐφοβήριζε πῶς θὰ τὰ κἀνῆ ὅλα θάλασσα, τότε σας ἤθελα νὰ τὸν ἐβλέπατε, πῶς ἔτρεχε καὶ ἐφώναζε.

«— Αἱ, παιδιὰ, γυναῖκα, γλήγορα, μὰ σῦρτε γιὰ τὸ Θεὸ τὰ ποδάρια σας δὲν βλέπετε τὸν κύριον ἐδῶ πῶς βιάζεται ; Γλήγορα !

«Καὶ πραγματικῶς ὅλοι ἔτρεχαν καὶ του ἔδιναν εὐθύς ὅ,τι ἤθελε.

«Ἀλλὰ οἱ καϊμένοι οἱ πτωχοὶ δὲν ἀνοίγαν

τὸ στόμα των ἀλλὰ μετὰ μεγάλην συστολὴν καὶ ταπεινῶσι ἀφίαν τὴν δεκαρούλα των, ἔπαιρναν τὸ ψωμάκι των καὶ ἡσυχὰ ἡσυχὰ ἔβγαίναν καὶ ἔκλειναν τὴ θύρα, ἐν ᾧ ὁ κακὸς ψωμάς ἠρπαζε μετὰ θυμὸ τὴ δεκάρα καὶ τὴν ἔριχνε ἔς τὸ συρτάρι του.

Δὲν εἰξέρω ἂν σας εἶπα ὅτι ὁ ψωμάς εἶχε καὶ γένεια μὰ τί γένεια ! Θεέ μου ! μαῦρα σὰν τὴν πίσσα καὶ ἐκεντούσαν σὰν φρύγανα. Τοῦ ἐσκέπαζαν ὅλο τὸ πρόσωπο, καὶ μέσα ἔς τὸ μαῦρο καὶ πυκνὸ ἐκεῖνο δάσος, ἐγαλιζαν τὰ δύο του ματάκια σὰν δύο κάρθουνα ἀναμμένα.

Τὰ μάτια του ἐγαλιζαν ἀκόμη περισσότερο ὅταν κύτταζε τὸ ἀντικρυνὸ του σπῆτι, ἀληθινὸ παλατάκι. Τὸ εἶχε κτίσῃ ἕνας ζυλέρμπορος.

«— Ἀχ ! ἔλεγεν ὁ ψωμάς, πότε θὰ ἀξιώθω νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὰ ζυμώματα καὶ νὰ ἀγοράσω αὐτὸ τὸ παλατάκι. Ἐγὼ θὰ το στολίσω μετὰ ὅλα τὰ χρειαζόμενα καὶ θὰ βάζω καθὲς χρόνον κρῆσι πολὺ πολὺ, διὰ νὰ ἔχω παλαιὸ κρῆσι χρόνον μετὰ τὸ χρόνο. Ἀχ ! πότε θὰ ἀξιώθω νὰ γίνω καὶ ἐγὼ πλούσιος κτηματίας !

«Μίαν νύκτα ἐν ᾧ ἐσυλλογιζέτο αὐτὸ δὲν τοῦ ἤρχετο ὕπνος καὶ ἔμεινεν ἀϋπνος ὅλην τὴν νύκτα. Τότε ἐσυλλογιζέθη ὅτι τὰ ψωμάκια του τὰ κάνει πολὺ μεγάλα καὶ τὰ πουλεῖ πολὺ φθηνά.

«— Διατί τάχα νὰ βάζω τόσο πολλὰ ζύμη καὶ νὰ τὸ πουλῶ τὸ ψωμί μου τόσο φθηνά ;»

Ἐβῆς τὸ λοιπὸν ζυπνῆς τοὺς δούλους του καὶ τοὺς φωνάζει νὰ ἀρχίσουν τὴ δουλειά. Ἀφ' οὗ ἐζυμώσαν καὶ ἦλθε ἡ ὥρα νὰ πλάσουν τὰ ψωμάκια ὅπως πάντοτε μεγάλα καὶ χορταστικά, αὐτὸς ἐπήγαινε κοντὰ τους, ἀρπάζει τὴ ζύμη καὶ ἔκοβε τὴ μισὴ ἀπὸ μερικὰ ψωμάκια καὶ ἔλεγε μετὰ θυμὸ :

«— Δὲν τους φθάνει τοὺς παλιανθρώπους, πού τους τρέφει τόσο καὶρὸ τὸ μαγαζὶ μας, πολὺ τους εἶνε καὶ αὐτὸ τὰ κάνομε τόσο μεγάλα τὰ ψωμάκια καὶ τῆς κουλούρης σὰν νὰ εἶχαμε ἔς αὐτοὺς καμμιά ὑποχρέωσι. Τοὺς φθάνει τὸ μισό. Ἄκουσ ἐκεῖ !

«Τὸ πρῶτ' ἦταν ἦλθαν νὰ ἀγοράσουν οἱ ἀνθρωποὶ ψωμί, εἶδαν κοντὰ ἔς τὰ μεγάλα καὶ σωστὰ ψωμάκια, εἶδαν κατὰ ἄλλα μισερὰ καὶ μικρά. Οἱ καϊμένοι οἱ χωριάτες ἐπερνούσαν ἀπ' ἔξω καὶ ζαναπερνούσαν καὶ δὲν εἶχαν τὴν τόλμην νὰ ἔμβουν μέσα ἔς τὸ μαγαζὶ.

«Τέλος πάντων μετὰ πολλὰ δύο τρεῖς ἀπο-

φάσιον καὶ ἐμβήσαν καὶ εἶπαν μετὰ πολὺ σέβας ἔς τὸν ψωμά :

«— Ὡς φαίνεται τὰ ψωμάκια σας σήμερα θὰ παραψήθηκαν ἔς τὸ φούρνο καὶ ἔμειναν τὰ μισά, δὲν εἶνε σὰν τὰ συνηθισμένα.

«— Δὲν σας ἐβίασε κανεὶς νὰ τὰ ἀγοράσετε, εἶπε καὶ ἐσταύρωσε τὰ χέρια καὶ τοὺς ἐκόνταζε μετὰ περιφρόνησι. Τραβᾶτε ἀπὸ ἄνω ἂν δὲν σας ἀρέσουν, αὐτὰ εἶνε, ἂν σας ἀρέσουν.»

«Καὶ οἱ καϊμένοι ἔφυγαν παραπονεμένοι.

«Μὰ ὁ Θεὸς κανένα δὲν ἀφίνει παραπονεμένο καὶ ἔρει νὰ κριθεῖν τοὺς κακοὺς. Καμμιά φορὰ ἀργεῖ μὰ δὲ λησμονεῖ. Νὰ ἰδῆτε τί ἐπόγινε ὁ κυρ ψωμάς.

«Μαρίκα, ἡ Τατάνα δὲ θέλει νὰ ἀκούσῃ τὸ παρκαμῆτι μας ὡς τὸ τέλος· κύτταξέ τὴν, θέλει νὰ βγῆ ἔξω· προτιμᾶ φαίνεται νὰ κληθῆσῃ ποντικὸς, ἀνοίξέ της καὶ ἔλα πάλι κἀθησε ἐδῶ νὰ ἀκούσῃς.

«Λοιπὸν ἀκούσατε τί ἔγινε.

«Μίαν νύκτα, ἴσα ἴσα τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδῃ, ὁ ψωμάς μετὰ τὰ κοπέλια του ἐτοίμαζε τῆς κουλούρης τῆς Λαμπρῆς καὶ ἐλογάριαζε πῶς θὰ κερδίσῃ μετὰ τὴν τέχνην ὅπου εὐρήκε νὰ βάζῃ τὴ μισὴ ζύμη.

«Καθὼς ἔβλεπεν ὅτι οἱ δούλοι τοῦ ἔπαιρναν ζύμη νὰ πλάσουν εἴτε ψωμί εἴτε κουλούραν, ἔτρεχε εὐθύς ἔκοβε τὴ μισὴ ζύμη καὶ ἐμουρμούριζε :

«— Παλιόπαιδα ! θέλετε καὶ καλὰ νὰ μετὰ ζημιώσετε.

«Ἐφουρνίζε μόνος του τῆς κουλούρης. Ὁ φούρνος ἐχωρῶσεν ἑκατόν, καὶ εἶχαν διάφορα σχήματα, μακρουλά, στρογγυλά, πουλάκια, ἀκυλάκια, λεοντάρια, κούκλες καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ ἐσκρόπιζαν εὐωδίαν ἔως ἔξω ἔς τὸν δρόμον.

«Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ ξεφουρνίσουν, οἱ δούλοι ἐξεφουρνίζαν τὰ φραγὰ ἐκεῖνα καὶ ὀρεκτικὰ κουλούρια, τὰ ὅποια εἶχαν ἕνα χρῶμα ἰριστοῦργημα, ῥοδοκόκκινον καὶ ἀφράτα ἀφράτα, καὶ ἦσαν διπλάσια καὶ τριπλάσια ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ εἶνε.

«Ὁ ψωμάς ὅσο τὰ ἔβλεπε τόσο ἡ ὄψις του γίνετο κατακίτρινη ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του καὶ ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

«Μὰ διατί τάχα ; Τί εἶχε καὶ ἦτον θυμωμένος ;

«Καὶ δὲν το ἐκαταλάβατε ἀκόμη ;

«Ἐγύριζε πάλι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὅλος θυμὸς καὶ

ἔξαφνα νὰ σου καὶ ἡ μύτη του ἐμάκρηνε μίαν ὀργυιά.

«Ἀρπάζει εὐθύς μίαν κουλούρα μυρωδάτη καὶ ἀφράτη, τὴν πετᾷ κατὰ γῆς καὶ τὴν τσαλαπατεῖ φωνάζοντας.

«— Μὰ νὰ πάρῃ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ! Τεῖν' αὐτὰ που μου κάνετε, ἀθεόφοβοι ! Ἐβάλατε διπλὸ ἀλεύρι καὶ ἐκάματε αὐτὸ τὸ κακὸ. Δέ σας εἶπα νὰ βάζετε τὸ μισό ;

«Καὶ τοὺς ἐκυνήγησε μετὰ τὸ φτυάρι· ἀλλὰ εὐθύς ἦλθε ἔς τὸ νοῦ του ὅτι οἱ ἀνθρωποὶ του δὲν πταίουν ἂν τὰ κουλούρια εἶνε τόσο μεγάλα, διότι αὐτὸς εἶχε μοιρᾶσῃ τὴ ζύμη ἔς αὐτοὺς.

«Ἐκεῖ δὲ τοῦ ἐφάνη ὅτι ἀκούει γέλια μέσα ἔς τὸ φούρνο, καὶ ἀπὸ τὸ φόβο του τὸν ἐπερίχυσε κρῦος ἰδρώος. Ἐπεσε κατὰ γῆς προύμυτα καὶ ἐφώναζε.

«— Ἡμαρτον, Θεέ μου, ὁμολογῶ ὅτι ἐκλεψα τὴ φτωχολογία.

«Ἀλλὰ ὁ Θεὸς, παιδιὰ μου, συγχώρει μόνον ἐκείνους που μετανοοῦν μετὰ εὐκρίνεια καὶ ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ ὁ πονηρὸς αὐτὸς δὲν εἶχε μετανοήσῃ, διότι ἐν ᾧ ἐπαρακαλοῦσε τὸν Θεὸν νὰ τον συγχωρήσῃ, μέσα του ἐλογάριαζε νὰ βάλῃ ἰλιγώτερη ζύμη ἔς τὰ αὐριανὰ ψωμάκια. Καὶ πραγματικῶς τὴν ἄλλην ἡμέρα ὀλιγόστευσε τὴ ζύμη, καὶ ἔδωκε ἔς τοὺς δούλους του τὸ μισὸ ἀλεύρι νὰ ζυμώσουν μετὰ αὐτὸ τὰ ἴδια ψωμάκια.

«Παράξενον ! ὅσο ἰλιγώτερα ἀλεύρι ἔδινε, τόσο μεγαλύτερα ἐγίνοντο τὰ ψωμάκια, σὰν νὰ τὰ εἶχεν εὐλογῆσῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ.

«Αὐτὸς ὁ κακὸς καὶ ἀσυνειδήτος ἀνθρώπος ὅσο ἔβλεπε ὅτι φουσκῶνουν τὰ ψωμάκια του, τόσο ὀλιγόστευε τὸ ἀλεύρι καὶ το εἶχε κρυφὸ καμάρι πῶς θὰ πλουτήσῃ μετὰ τὴν ἀσυνειδησία του καὶ τὴν κατεργαρία του, καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰ του ἔτριβε τὰ χέρια του καὶ ἔφαγε τῆς σέπης τῆς ποδιάς του καὶ τὸν κόρφο του γεμάτο ἀπὸ χρήματα. Ἐτριβε τὰ χέρια του καὶ ἐκόνταζε τὸ ἀντικρυνὸ παλατάκι καὶ ἔλεγε :

«— Ἀκόμη ἰλιγάκι καὶ θὰ εἶσαι δικό μου, χρυσό μου παλατάκι.

«Καὶ καθὲς μέρα λοιπὸν ἔκοβε ἀπὸ ἄνω ἔκοβε ἀπὸ κεῖ, καὶ τὰ ἐκατάντησε τὰ ψωμάκια του σὰν πίττες καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰ του ἐφώναζε καθὲς στιγμή : «Κούκκου ! κούκκου ! καλὰ κέρδη !

«Νὰ μὴ τὰ πολυλογῶ, ἰλιγόστευσε ἰλιγό-

στευσε τὸ ἀλεύρι, τὰ ἐκατάφερε ὥστε ἔχωνε μόνο τὰ δάκτυλά του ἔς τὸ ἀλεύρι καὶ το ἐζύμωνε, καὶ ὁμῶς τὰ ψωμιὰ ἐγίνοντο μεγάλα μεγάλα καὶ νοστιμώτερα.

« Ἀλλὰ, παιδιὰ μου, ὁ Ὑψιστος ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του νὰ τον περιμένῃ νὰ μετανοήσῃ καὶ ἀπεφάσισε νὰ τον παιδεύσῃ τὸν κακὸν αὐτὸν καὶ ἀδικὸν ἄνθρωπον.

« Ἀκούστε τί τον ἔκαμν.

« Ἐν ᾧ ἦτον ἐπάνω ἔς τὴν χαρὰ του καὶ ἐκόρπιζε ἔς τῆς σκάφης ψίχες ψωμιοῦ καὶ ἐζύμωναν οἱ δούλοι του καὶ αὐτὸς ἐφώναζε: «Κούκκου! κούκκου! Τί καλὰ! Κούκκου! κούκκου! καλὰ κέρδη!»

« Ἐκεῖ δὲ νὰ καὶ ἀκούεται βροντὴ φοβερή, ὄλος ὁ φῶρνος ἐσείσθη καὶ ὄλοι ἐστραβώθησαν ἀπὸ τῆς ἀστραπῆς.

« Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκούσθη φωνή:

« — Ἀφ' οὗ φωνάζεις κούκκου, θὰ γίνῃς Κούκκος καὶ Κούκκος θὰ μείνῃς εἰς αἰῶνας αἰῶνων, διὰ νὰ τιμωρηθῆς διὰ τὴν ἀδικίαν σου, ἀπαράλλακτα θὰ τιμωρηθῶν καὶ ὅσοι

ἄλλοι ἀδικοῦν τοὺς πτωχοὺς καὶ γίνονται πλούσιοι!

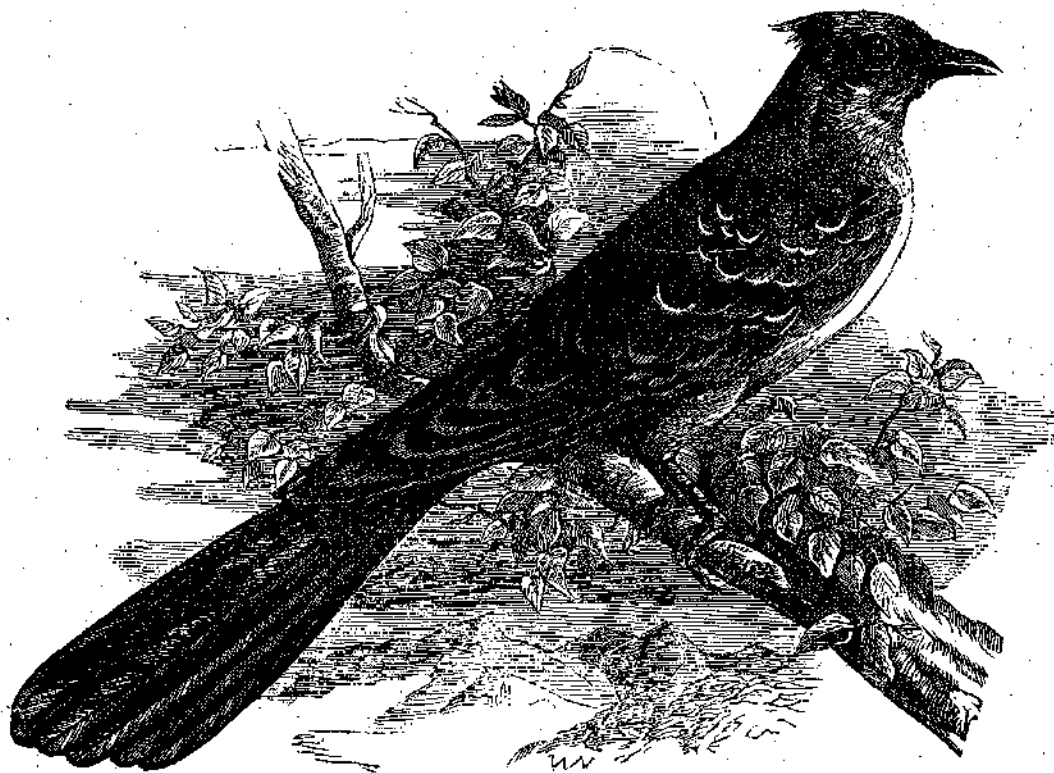
« Πέταγμα πουλιοῦ ἤκούσθη μέσα ἔς τὸ μαγαζί, ἐσήκωσαν ὄλοι τὰ μάτια των καὶ εἶδαν ἕνα μαῦρο πουλί που ἐφώναζε «κούκκου! κούκκου!» καὶ ἐγύρευε μέρος νὰ βγῆ ἔξω.

« Ἐκαταλάβατε, παιδιὰ μου, ὅτι ὁ κούκκος αὐτὸς ἦτον ὁ ἀσυνείδητος ψωμάς. Ἡ θύρα ἦτο ἡμισοανοικτή, ἐπέταξεν ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ καὶ ἐγένεν ἀφαντο ἔς τὸν ἐλαιῶνα. Καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἔπαυσε νὰ φωνάζῃ μὲ τὴν λυπητερὴ φωνὴν του «κούκκου! κούκκου!»

« Αὐτὸ πού σας ἐδιηγήθηκα, παιδιὰ μου, ἐγένε τώρα καὶ πολλὰ χρόνια, περισσότερα ἀπὸ χίλια χρόνια. Λοιπὸν νὰ μὴ το μισήτε αὐτὸ τὸ καίμενο τὸ πουλάκι, πρῶτον μὲν διότι ἐμετανόησε καὶ δεῦτερον διότι ὁ Πανάγαθος Θεὸς τὸ ἐσυγχώρησε.

« Καὶ τώρα ὁ κούκκος τοῦ γείτονα μας, ἀκούετε, σημαίνει, δέκα καὶ εἶνε ὥρα νὰ κοιμηθῆτε. Πάμε, παιδιὰ μου, νὰ κοιμηθούμε. »

Π. Ι. Φ.

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 57).

« Ὁ βασιλεὺς τοῦ ὁποίου τὰ οἰκονομικὰ ἦσαν εἰς αἰσχρὸν σημεῖον ἤκουσε τὴν πρότασιν αὐτὴν καὶ ὠρίσθη εἰς τὴν τιμὴν του ὡς μονάρχης νὰ δώσῃ χάριν εἰς τὸν μικρὸν Μούκ, ἂν ἠδύνατο πράγματι νὰ τῷ φανερώσῃ ἕν τὸσιν ὠραῖον μυστικόν.

« Τότε ὁ Μούκ παρουσίασεν εἰς τὸν κύριόν του τὸ ραβδίον του καὶ ἀφοῦ ἐξήγησεν εἰς αὐτὸν τὸ μυστικὸν προσέθηκε:

« — Τώρα, βασιλεῦ, δόσε τὴν ἀδειαν εἰς τὸν πιστὸν καὶ δυστυχῆ δούλόν σου νὰ σοὶ κάμῃ μίαν παράκλησιν ἤρχισα νὰ βαρύνωμαι τὸν βίον τὸν ὁποῖον ζῶ εἰς τὴν αὐλήν σου. Ἄφησέ με λοιπὸν νὰ ἀποσυρθῶ ἀπὸ τὸν βίον αὐτὸν ὁ ὁποῖος δὲν συμφωνεῖ μὲ τὰς συνηθείας μου, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἡ τύχη μὲ ἔφερε. »

« Ἀλλ' ἐνῶ ὁ φίλος μας ἔκαμνε τὴν παράκλησιν αὐτὴν, ὁ βασιλεὺς ἐσκεπτετο ἐνδομύχως ὅτι ὁ Μούκ, ὅστις ἀνεκάλυπτε διὰ τῆς ράβδου του τῆσασαυρούς, θὰ ἐγνώριζεν ἀκόμη καὶ ἄλλα μυστικά.

Ἰδίως ἐφρόνει ὅτι ἡ ταχύτης τοῦ νάνου τοῦ ὁποίου οἱ πόδες ἦσαν τόσο μικροί, θὰ ὠφέλιτο εἰς μαγείαν τινα καὶ ἀπεφάσισε μὲ πάντα τρόπον νὰ τῷ ἀποσπάσῃ τὸ νέον αὐτὸ μυστικόν. Ὁ βασιλικὸς του λόγος τὸν ἐστενοχώρει ὀλίγον, ἀλλ' εὐφύετι μὲσον, τὸ ὁποῖον τὸν εἶχε διδάξῃ ἄλλοτε μουφτῆς τις ὅπως τὸ μεταχειρίζεται εἰς παρομοίας περιστάσεις, τῷ ἤλθε εἰς τὸν νοῦν καὶ στραφεῖς πρὸς τὸν Μούκ τῷ εἶπε μὲ πατρικὸν ὄφος:

« — Ὑπεσχέθην, φίλε Μούκ, νὰ σοὶ χάρισω τὴν ζωὴν καὶ ὀρκίζομαι ἀκόμη ὅτι δὲν θὰ ἐγγιχθῇ οὔτε τρίχα τῆς κεφαλῆς σου· ἀλλὰ τὸ ἐγγλημα τὸ ὁποῖον ἔκαμες νὰ ἰδιοποιηθῆς θησαυρὸν ὁ ὁποῖος εὐρέθη εἰς τὰ κτήματά μου

εἶνε πολὺ μέγανον, ὥστε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σοὶ δώσω πλήρη χάριν. Ἡ δικαιοσύνη θὰ παρεπονείτο καὶ τὸ παράδειγμα θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον. Θὰ ζήσης λοιπὸν, ἀλλὰ θὰ διέλθῃς τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου σου εἰς τὰς φυλακάς. . . »

« Καὶ μετὰ μικρὰν σιωπὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς ἠδυνήθη ἀνέτως νὰ σπουδάσῃ τὴν ἔκφρασιν τοῦ τρόμου ἧτις ἐζωγραφίσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νάνου, προσέθηκε μὲ μαλακὸν τόνον:

« — Ἐκτὸς ἐάν στέργῃς νὰ μοὶ ὁμολογήσης τί μέσον μεταχειρίζεσαι διὰ νὰ τρέχῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ τότε θὰ σὲ ἀφήσω ἐλεύθερον. »

« Ὁ μικρὸς Μούκ διέβλε μίαν μόνον νύκταις τὰς φυλακάς τοῦ παλατιοῦ, ἀλλ' αὐτὴ ἦτο ἀρκετὴ ὥστε νὰ μὴ ἐπιθυμῇ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς αὐτάς, πρὸ πάντων δὲ μὲ τὴν βεβαιότητα νὰ σαπίσῃ ἐντὸς αὐτῶν αἰωνίως· ὡμολόγησε λοιπὸν ὅτι ὅλη ἡ τέχνη του συνίστατο εἰς τὰ ὑποδήματα του. Ἐν τούτοις εἶχε τὴν εὐ-

« ΠΑΡΗΣΙΑΣ Εἰς τὸ ΡΥΑΚΙΟΝ ΕΣΚΥΦΗΝ ἈΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΥΑΤΟΣ. » (Σελ. 70)

φύαν νὰ κρύψῃ τὸ ἥμισυ τοῦ μυστικοῦ τοῦ καὶ νὰ μὴ ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν βασιλέα τὸν τρόπον νὰ πετᾷ στρεφόμενος τρεῖς περὶ τὸν ἕνα πόδα.

« — Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἀφοῦ ἐφόρεσε τὰ ὑποδήματα, τῶν ὁποίων ἠθέλησεν ἀμέσως νὰ δοκιμάσῃ τὴν δύναμιν. « Πολὺ καλὰ, εἶσαι ἐλεύθερος, κύριε Μούκ, νὰ ἐγκαταλίπῃς ἀμέσως τὸ κράτος μου. Χωρὶς νὰ εἶπῃς λέξιν εἰς κανένα καὶ χωρὶς νὰ κυττάξῃς ὀπίσω σου. Μίαν ὥραν ἂν βραδύνῃς, ἢ ἂν εἶπῃς μίαν λέξιν εἰς κανένα, θὰ σὲ ἐκδάρω ζωντανόν. Πήγαινε. »

« Μετὰ τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἀπόφασιν, τὰ ὑποδήματα καὶ ἡ ράβδος ἐκλείσθησαν ἐπιμελῶς παρ' αὐτοῦ τοῦ βασιλέως κατενθουσια-

σμένου από την επιτυχίαν του δόλου του, και απολαμβάνοντας προκαταβολικώς τὰς ἡδονὰς τὰς ὁποίας θὰ ἐδοκίμαζε χάρις εἰς τὰ δύο φυλακτά.

«Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ Μοῦκ ἔφθασεν εἰς τὰ σύνορα μὲ κενὸν τὸν στόμαχον. Εἶχε κατανήσει πάλιν πτωχὸς ὅπως ἦτο κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας, τότε ὅμως τοῦλάχιστον ἡδύνατο νὰ ἐπιρρίψῃ εἰς τὴν ἀτυχίαν τὴν ἀθλίαν κατάστασίν του, ἐνῶ τὸρα ἔπρεπε νὰ αἰτιᾶται τὴν βλακειάν του καὶ τὴν ἀνοησίαν του! Τοιοῦτοτρόπως ἐσκέπτετο ὁ δυστυχὴς Μοῦκ, καὶ ἀπελπισία τὸν κατελαμβάναν ὅταν ἀνελογίζετο τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἡδύνατο νὰ παίξῃ εἰς τὴν αὐλήν ἂν εἶχε περισσοτέραν ἐπιτηδεϊότητα καὶ γνῶσιν. Ἐὐτυχῶς τὸ βασιλεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξεδιῶχθη δὲν ἦτο πολὺ μεγάλον καὶ μετὰ ὀκτῶ ὥρων ὁδοιπορίαν ἔφθασεν εἰς τὰ σύνορα· συνηθισμένος δὲ εἰς τὴν βοήθειαν τῶν θαυμασιῶν ὑποδημάτων του, πολλάκις ἐσταμάτησε καθ' ὁδὸν διὰ νὰ ξεκουρασθῇ.

«Μέχρι τοῦδε ὁ Μοῦκ ἐβάδιζε κατ' εὐθείαν, ἀλλὰ μόλις διήλθε τὰ σύνορα, καὶ δὲν εἶχε πλέον φόβον νὰ καταδιωχθῇ καὶ συλληφθῇ, ἐρρίφθη ἐντὸς τῆς μεγάλης ὁδοῦ καὶ ἐπροχώρησεν ἐντὸς δάσους τὸ ὁποῖον ἐξετείνεται κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐγκατασταθῇ καὶ νὰ ζῆσῃ μόνος ἐκεῖ, τόσον τὰ τελευταῖα συμβεβηκότα ἐνέπνευσαν εἰς αὐτὸν τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀποστροφὴν κατὰ τῶν ἀνθρώπων.

«Πλανώμενος διὰ μέσου τῶν δένδρων συνήντησεν ὠραίαν τινα τοποθεσίαν ἀνευ δένδρων. Διαυγῆς ῥυαξ ῥέων ἠσυχῶς διέσχίζε τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πανταχόθεν ἐκάλυπτον πυκνόφυλλοι συκαί, οἱ ἀφρονοὶ δὲ καὶ ῥοῖμοι καρποὶ αὐτῶν, ἐφαίνοντο καλοῦντες τὴν χεῖρα τοῦ ὁδοιπόρου νὰ τοὺς συλλέξῃ· τὰ σῦκα ἐκεῖνα ἦσαν τόσον ὠραία ὥστε θὰ ἐπροκάλουν τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τοῦ μᾶλλον χορτασμένου, κατὰ περισσότερον δὲ λόγον ἐκίνησαν τὴν ὄρεξιν τοῦ δυστυχῆς Μοῦκ, τοῦ ὁποῖου ὁ στόμαχος ἀπὸ τῆς πρῶτης ἦτο κενός.

«Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ κατεβρόχθισε μίαν δεκάδα. Ἦσαν ἐξαισία, οὐδέποτε δὲ ὁ Μοῦκ εἶχε φάγῃ ὠραιότερους καρπούς.

«Ὅταν ὅπως δῆποτε ἐχόρτασε, ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ δροσισθῇ καὶ ἐξηπλώθη εἰς τὸ χεῖλος μικροῦ ῥυαξοῦ ὅπως πῖν, ἀλλὰ πάραυτα

ὀπισθοχώρησε ἐκπεπληγμένος καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς ὡς ἂν παρετήρησε εἰς τὸ βάθος τοῦ ὕδατος κανὲν εἰδαχθὲς ἔρπετόν.

«Ἐμείνεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὡς ἀπολιθωμένος, ἀλλὰ ἐνθαρρυνθεὶς ὀλίγον εἶπε· «Ἄ! ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν, εἶμαι θύμα παραλογισμοῦ.» Καὶ πλησιάσας εἰς τὸ ῥυακίον ἐσκυφε βραδέως ἀνωθεν τοῦ ὕδατος τὴν μεγάλην αὐτοῦ κεφαλὴν ἥτις τῷ ἐφάνη τότε καθαρώτατα στολισμένη μὲ δύο ὑπερμεγέθη ὠτα ὄνου, ἐνῶ ἡ μύτη του ἐξετείνεται πρὸς τὰ ἔμπροσ ὁμοίᾳ πρὸς προσοκίβῃ.

«Οἱ ὀφθαλμοί μου μὲ ἀπατοῦν» ἀνέκραξεν ἀπηλπισμένος ὁ Μοῦκ, καὶ συνέλαβε τὴν κεφαλὴν του μὲ τὰς δύο χεῖρας· τὰ ὠτα του εἶχον μῆκος πλέον τοῦ ἡρίσεως πῆχους, ἡ δὲ ῥίς του μεγαθυρομένη πάντοτε τὸν ἔκκαμε νὰ ἀλλοιοθρίξῃ φαικιδῶς.

«Ὠραία! ἀνέκραξε τέλος πάντων μετὰ πικρίας, ὠραία! ἐφέρθη ὡς γαϊδαρός καὶ ἀξίζω νὰ ἔχω τὰ αὐτιά του. Καταβλήθει δὲ ὑπὸ τοῦ κόπου τῆς ὁδοιπορίας καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν τῆς μεταμορφώσεώς του, κατέπεσεν ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἀπεκοιμήθη.

«Μετὰ μίαν περιπέου ὥραν ἐξύπνησεν ὠθούμενος ἐκ τῆς πείνας καὶ ἤρξατο ἀναζητῶν περὶ στεραιότεραν ἀπὸ τὰ σῦκα τροφήν διὰ νὰ φάγῃ· ἀλλ' εἰς μάτην ἔστρεψε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ δάσους, ἐστάθη ἀδύνατον ν' ἀνακαλύψῃ ἄλλο τι ἀπὸ σῦκα καὶ πάντοτε σῦκα. Εἶνε ἀληθές ὅτι ταῦτα ἦσαν διαφόρων εἰδῶν, ἀλλὰ πράσινα, ἀλλὰ κίτρινα, ἀλλὰ κοκκινωπὰ καὶ ἀλλὰ ἰόχρα. Ἐν ἑλλείψει καλλιτέρας τροφῆς, ὁ Μοῦκ ἤρξασθη καὶ εἰς τὴν ποικιλίαν αὐτήν, καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἤδη γευθῆ τὰ ἰόχρα, συνέλλεξε μερικὰ πράσινα, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε δὲν εὗρεν ὀλιγώτερον νόστιμα ἀπὸ τὰ πρῶτα.

«Διηθύνετο πάλιν πρὸς τὸ ῥυακίον διὰ νὰ πῖν δροσερὸν ὕδωρ ὅτε ἀφνης ἐσταμάτησεν ἀναλογισθεὶς ὅτι θὰ εὗρισκετο ἐνώπιον τῆς τερατώδους μορφῆς του. Ἠθέλησε τοῦλάχιστον νὰ κρύψῃ ἐντὸς τοῦ σαρκίου του τὰ δύο ὠτά του τὰ ὁποῖα ὑψούμενα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐστύλιζον τὴν μεγάλην κεφαλὴν του ὡς δύο μινάρδες, εἰς μάτην ὅμως αἱ χεῖρές του ἠρέων ὄλην τὴν περιφέρειαν αὐτῆς, διότι δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ ἴχνος ὠτός· τρέμων ἐκ χαρᾶς ἔσπευσε πρὸς τὸ ῥυακίον καὶ ἐβεβαίωθη μετ'

ἀνεκφράστου ἡδονῆς ὅτι ἡ κεφαλὴ του ἐπανελάβε τὴν συνήθη τῆς ὕψιν.

«Ὁ Μοῦκ δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἐλαφρῶν ἐκείνων ἀνθρώπων οἵτινες βλέπουσιν ἐν φαινόμενον καὶ ὠφελοῦνται ἐκ τῶν συνεπειῶν του χωρὶς νὰ ζητήσωσι καὶ τὴν ἐξήγησιν αὐτοῦ.

«Σταθμίσας τὰς περιστάσεις αἰτινας προηγήθησαν καὶ ἠκολούθησαν τὴν μεταμόρφωσίν του, ἐπαίσθη ὅτι αὐτὴ ὠφέλιμο εἰς τὰ σῦκα τὰ ὁποῖα εἶχε φάγῃ καὶ ὅτι τὰ μὲν ἐπροκάλουν τὴν μεγέθυνσιν τῆς ῥινός καὶ τῶν ὠτων, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε θύμα, ἐνῶ τὰ ἄλλα ἦσαν τὸ ἀντίθετον τῶν πρῶτων.

«Ἐξακολουθῶν τὰς μελέτας του ἐπὶ τοῦ συμβάντος ἐκείνου, ὁ Μοῦκ ἀνεγνώρισεν ὅτι ἡ καλὴ του τύχη τῷ παρεῖχεν ἀκόμη μίαν φοράν τὸ μέσον νὰ γίνῃ πλούσιος ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἀνακτήσῃ ὅ τι εἶχεν ἀπολέσῃ.

«Διὰ τοῦ μανδύου του κατεσκεύασε διασπικίον τὸ ὁποῖον ἀποῦ ἐπλήρωσεν ἀπὸ σῦκα πράσινα καὶ ἰόχρα ἐφόρτωσεν εἰς τὴν ῥάχιν του καὶ ἐπανελάβε τὸν δρόμον πρὸς τὸν τόπον τὸν ὁποῖον πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀφήσῃ. Εἰς τὴν πρῶτην πόλιν τὴν ὁποίαν συνήντησε μετεμορφώθη ὅπως μὴ ἀναγνωρισθῇ καὶ διηθύνθη πρὸς τὴν πρωτεύουσαν ὅπου κατῴκει ὁ βασιλεὺς.

«Ἐῦρίσκοντο τότε εἰς ἐποχὴν τοῦ ἔτους κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ χλωροὶ καρποὶ εἶνε ἀκόμη σπᾶνιοι. Ὁ Μοῦκ ὅστις ἐγνώριζε τὰς συνηθείας τοῦ παλατίου δὲν εἶχεν ἀμφιβολίαν ὅτι τὰ σῦκα του ἠθελον ἐλεύσει τὰ βλέμματα τῶν προμηθευτῶν τῆς Α. Μ. ὅστις ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὰ πρωτοφρονῆ ὀπωρικά. Τῷ ὄντι μόλις ἐτοποθετήθη ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ ἐν τῷ μέσῳ ἄλλων ἐμπορῶν, εἶδεν ἐρχομένους μακρόθεν τὸν ἀρχιμάγειρον καὶ τὸν οἰκονόμον. Εἶχαν διέλθῃ ἐνώπιον ὄλων τῶν ἐμπορῶν, χωρὶς κανὲν πρᾶγμα νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ, ὅτε τὰ βλέμματα τῶν ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ κανίστρου τῶν σῦκων τοῦ μικροῦ Μοῦκ.

«—Δόξα τῷ Θεῷ, ἀνέκραξεν ὁ οἰκονόμος νὰ ἔν πρᾶγμα ἀξίον διὰ τὸ τραπέζι τοῦ βασιλέως. Πόσον θέλεις δι' ὄλον τὸ κανίστρον; ἠρώτησε τὸν ψευδῆ ἔμπορον.

«Ὅπως ἐξήτησε μετρίαν τιμὴν ἥτις τῷ ἐδόθη χωρὶς διαπραγματεύσεις, καὶ ὁ οἰκονόμος, ἀποῦ παρέδωκε τὸ κανίστρον εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς σκλαβου, ἐπροχώρησε διὰ νὰ

ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐπιθεώρησίν του.

«Ὁ Μοῦκ μετὰ τὴν πώλησιν τῶν σῦκων, ἐνόμισε καλὸν νὰ ἀναχωρήσῃ ὅπως προετοιμασθῇ διὰ τὸ νέον πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ παίξῃ ὅπως ἀποπερατώσῃ τὸ ἔργον του.

«Τὴν ἐσπέραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐδίδετο μέγα γεῦμα εἰς τὸ παλάτιον, διότι ἐωρτάζετο ἡ εικοστὴ ἐπέτειος τῆς ἀναβάσεως εἰς τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως. Ὁ ἀρχιμάγειρος εἶχε κάμη θαύματα τῆς τέχνης του, ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπανελημμένως ἐξέφρατε τὴν εὐφραδειάν του, ὅτε ἐν τῷ μέσῳ ἐκλεκτῶν ἐπιδορπίων, παρουσιάσθησαν καὶ τὰ σῦκα τοῦ Μοῦκ ὑψούμενα ὡς πυραμῖς ἐντὸς κανίστρου ἀπὸ κεχρυσωμένον ἀργύρου.

«Εἰς τὴν θέαν αὐτῶν γενικὴ κραυγὴ θαυμασίου ἐξήλθεν ἐκ τοῦ στόματος ὄλων, ὁ δὲ βασιλεὺς ὅστις εἶχεν ἤδη ἐκπληθύνῃ προηγουμένως ὄλα τὰ κοσμητικὰ ἐπίθετα, ἀφῆρσεν ἀπὸ τοῦ στήθους του τὸ μέγα παράσημον τοῦ πηρουσίου καὶ τὸ ἀπένευεν αὐτοπροσώπως εἰς τὸν ἀρχιμάγειρον ὅστις ἐδέχθη γορυκλινῆς τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν τιμὴν.

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης διέταξε τότε εὐγενῶς νὰ προσφέρωσι πρῶτον εἰς τὴν βασιλείαν καθὼς καὶ εἰς τὰς πριγκηπίσας θυγατέρας του, ἀποῦ δὲ ἔλαβε καὶ αὐτός, ἀφῆκε τὰ ὑπόλοιπα εἰς τοὺς λοιποὺς συνδαιτημόνας, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὗρισκοντο ὄλοι οἱ πρίγκηπες τῆς οἰκογενείας του καὶ οἱ ἀνώτατοι ὑπάλληλοι τοῦ κράτους.

«Εἰς ἐκ τούτων, ὁ μέγας μουφτῆς ὅστις ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν του εὐγλωττον, εἶχε διαφυλάξῃ διὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν τὴν ὁποίαν ἀπηθύβη πρὸς τὸν βασιλέα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὀμιλίαν πάντοτε τὴν ἰδίαν, τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς ἤκουε πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς σοβαρότητος· ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μόλις ὁ μέγας μουφτῆς ἠνοῖξε τὸ τετραδίον καὶ ἀπήγγειλε τὴν καθιερωμένην φράσιν «Μεγάλε βασιλεῦ,» γέλωτες ἀντήχησαν περὶ αὐτοῦ.

«Ὁ ῥήτωρ ἐταράχθη κάπως ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν ἥτις ἐγένετο εἰς τὴν ἐπίσημον ἀγορεύσιν του· ἀλλὰ μόλις περιέφερε καὶ αὐτός τὰ βλέμματα του ἐπὶ τῶν γειτόνων του, ἤρχισεν νὰ ξεκαρδιέζεται καθὼς αὐτοί, τότε δὲ γενικοὶ γέλωτες ἀντήχησαν καθ' ὅλην τὴν αἰθουσίαν.

«Ἄλλ' ἐὰν οἱ γέλωτες ἦσαν δυνατοί, διήρ-

κεσαν όμως ολίγον. Ἐκαστος τῶν συνδαιτη-
μόνων, βλέπων τὰ ὄψα τῶν γειτόνων του,
ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκη νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς
καταστάσεως τῶν ἰδικῶν του, ὅλοι δὲ παρε-
τήρησαν τότε ὅτι ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον αὐτὸ
κάνεις δὲν ἠδύνατο νὰ φθονῆσθαι τὸν ἄλλον. Ὅ-
σον ἀφορᾷ τὰ ὄψα τοῦ βασιλέως ταῦτα εἶχον
τάσον μεγαλοπρεπῶς αὐξήσῃ ὥστε ἀπέναντι
αὐτῶν τὰ τοῦ μεγάλου μουφτῆ ἦσαν μηδα-
μινὰ ἂν καὶ εἶχον μῆκος ἐνὸς ὀλοκλήρου ποδός.

Ἡ ἀπελπισία τῆς Δύλης ὅταν εἶδε τὴν
κατάστασιν ἐκείνην ὑπῆρξε μεγάλη. Ἐκάλεσαν
τότε ὅλην τὴν ἐφεδρῆσιν καὶ τὴν ἐθοφουράν
τῶν ἱατρῶν ὅλοι δὲ ὁμοῦ καὶ ἕκαστος χωριστὰ
ἠρωτήθησαν περὶ τῆς ἐκτάκτου ἐκείνης περι-
στάσεως τὴν ὅποιαν οὐδεὶς αὐτῶν ἠδυνήθη νὰ
θεραπεύσῃ, ἀλλὰ περὶ τῆς ὁποίας ἐφλυάθησαν
ἀρκετὰ σοφῶς.

Ἐὐφυνῆς τις χειρουργὸς παρουσιάσθεις τότε
ἐπρότεινε τὸ ἀπλούστατον μέσον νὰ κόψῃ πᾶν
ὅ,τι ἐπερίσσειε, καὶ προσεφέρθη νὰ κατα-
σκευάσῃ ρίνας καὶ ὄψα κατὰ τὴν ὄρεξιν ἐκεί-
νων ὁσίνεσσι ἠθέλον τὸν τιμῆσαι διὰ τῆς ἐμπι-
στοσύνης των, ἀλλ' ὅλοι εὗρον τὸ φάρμακον
χειρότερον ἀπὸ τὸ νόσημα ἐκτὸς τῆς πριγκη-
πίσεως Ἀμαρζά, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ παρη-
γορηθῇ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ὠραίας ρίνος
τῆς καὶ τῶν μικροσκοπικῶν καὶ λεπτῶν ὄψων
τῆς ἀλλὰ δυστυχῶς εἰς μάτην ἢ ἀτυχῆς κόρη
ὑπέστη τὴν φοβεράν ἐγχείρισιν. Μόλις τὸ ἐρ-
γαλεῖον ἀπεμακρύνετο ἐκ τοῦ λεπτοφυοῦς προ-
σώπου τῆς, τὰ ὄψα καὶ ἡ ρὶς ἐφύτρωσαν ἐκ
νέου.

Ἐν τῷ μεταξύ ἀνήγγειλαν εἰς τὸν βασι-
λέα ὅτι γέρων τις δερβίσης ἐζήτηε νὰ τῷ ὁμι-
λήσῃ καὶ ὅτι ὑπέσχετο νὰ θεραπεύσῃ τὸ φο-
βερόν δυστύχημα τὸ ὅποσον ἐνέσκηψεν εἰς τὴν
αὐλήν.

«Ἄς τὸν φέρουν ἀμέσως,» εἶπεν ὁ βασιλεὺς.
Ἐέρων τις κυφὸς ἀπὸ τὴν ἡλικίαν, τυλιγ-
μένος ἐντὸς μαύρου καὶ εὐρέως μανθύου, καὶ
φέρων παμμέγιστον σαρκίον καὶ λευκὸν γένειον
μέχρι τῶν ποδῶν εἰσῆχθη εἰς τὴν αἰθουσαν
παρὰ τῶν δούλων αἵτινες τὸν ἐχαιρέτων εὐσε-
βάστως.

«Τὸ κακὸν τὸ ὅποσον προσέβαλε καὶ σὲ καὶ
τοὺς ἰδικούς σου,» εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα,
«δὲν εἶνε διόλου φυσικόν, τὸ ὅποσον νὰ δύναν-
ται νὰ θεραπεύσουν τὰ συνήθη ἱατρικὰ. Θὰ

εἶνε ἡ τιμωρία κανενὸς μεγάλου ἐγγλήμα-
τος τὸ ὅποσον θὰ ἔκαμες ἄλλοτε χωρὶς νὰ
φροντίσῃς νὰ τὸ ἐξιλεώσῃς. Μὲ τὴν δύναμιν
τοῦ Ἀλλὰχ, εἰμπορῶ νὰ σὰς θεραπεύσω
ὅλους, καὶ διὰ νὰ σοὶ τὸ ἀποδείξω, ἰδοὺ.

Ἐνὸσφ ὁμιλεῖ ὁ δερβίσης εἶχε πλησιάζῃ
τὴν πριγκήπισσαν Ἀμαρζά ἥτις ἐντροπαλῆ
ἵστατο εἰς μίαν γωνίαν καὶ προσεπάθη νὰ
κρύψῃ τὴν ἀσχημίαν τῆς, ἔχουσα τὸ πρόσω-
πον ἐντὸς τῶν μικρῶν τῆς χειρῶν. Ἰδοὺ,
κόρη μου, φάγε αὐτὸ, εἶπε πρὸς αὐτὴν παρου-
σιάσων ἐντὸς μικρᾶς θήκης ἐκ κασσιτέρου εἰ-
δος ξηροῦ γλυκίσματος χρώματος ἰσχροῦ.

Ἡ πριγκίπισσα θὰ ἔτρωγεν εὐχαρίστως, ἂν
ἦτον ἀνάγκη, καὶ ζωντανούς ὄφεις, διὰ νὰ
ἐπανακτήσῃ τὴν καλλονὴν τῆς! Ἐπευσε λοι-
πὸν νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸ φάρμακον τοῦ δερβίσου,
αἰφνης δὲ κραυγὴ θουμασμοῦ ἠκούσθη καθ'
ὅλην τὴν αἰθουσαν, ἡ πριγκίπισσα εἶχε γίνῃ
ὠραιοτέρα ἀπὸ πρὶν, περὶ τοῦτου δὲ ἐβεβαιώθη
καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία μετὰ θελκτικῆς προθυμίας
ὁρμήσασα πρὸς ἕνα καθρέπτην καὶ ἐπανέκτη-
σεν ὅλην τὴν πρῶν εὐθυμίαν τῆς.

Ἐν τούτοις ὁ δερβίσης, στραφείς πρὸς τὸν
βασιλέα ὅστις ἐθεώρει τὴν θυγατέρα μὲ βλέμ-
μα πλήρες χαρᾶς, «Τί θὰ μοὶ δόσης, τῷ εἶπε,
ἐὰν χάρις εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἐπιστήμης
μου, κάμω καὶ διὰ σὲ καὶ δι' ὅλους, ὅ,τι
ἔκαμα διὰ τὴν Ἀμαρζά;»

«Ὁμιλήσε, καλέ μου δερβίση, εἰπέ μου
τί θέλεις καὶ ὑπέσχομαι νὰ σοὶ τὸ δώσω.»
«Ὁ δερβίσης ἐσιώπα, ὡς ἐὰν ἐδίσταζε τί νὰ
ζητήσῃ ἢ ἀμφέβαλλε περὶ τῆς βασιλικῆς ὑπο-
σχέσεως.

«Ἐλα, τῷ εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καὶ τὸν ὠδή-
γησε πρὸς τὸ θησαυροφυλάκιόν του, ὅπου τῷ
ἔδειξεν ὅλα τὰ πλούτη τὰ ὅποια ἦσαν συνε-
σωρευμένα ἐκεῖ, ἱκετεύων αὐτὸν νὰ ἐκλέξῃ ὅ,τι
τῷ ἤρεσκε ἢ νὰ λάβῃ τὰ πάντα, ἂν ἐπρατίμα,
ἤρκει μόνον νὰ τῷ ἀποδόσῃ τὴν ἀνθρωπίνην
ἔψιν του.

Μόλις εἰσῆλθεν ὁ δερβίσης, ἡ μᾶλλον ὁ
Μούκ, διότι ἀναγνωρίζετε βεβαίως ὅτι ὑπὸ τὸ
ἔνδυμα τοῦ δερβίση, ἐκρύπτετο ὁ Μούκ, παρε-
τήρησεν εἰς γωνίαν τινα τὰ ἀγαπητὰ του ὑπο-
δήματα καὶ τὸ ραβδίον του, ἐνῶ δὲ προσεποι-
εῖτο ὅτι ἐζήτηζε μετὰ προσοχῆς τὰ θαυμάσια
ἀντικείμενα τὰ ὅποια ἐστόλιζον τὴν αἰθουσαν
ἐπροχώρει βραβηδὸν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

«Ὅτε ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν τριῶν βημά-
των ἀπ' αὐτῶν, ἐπήδησεν ἐντὸς τῶν ὑποδη-
μάτων, ἤρπασε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ ραβδίον
ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης ἀφῆρεσε τὴν ψευδῆ γε-
νεϊάδα καὶ παρουσιάσθη εἰς τοὺς ἐκπεπληγμέ-
νους ὀφθαλμούς τοῦ βασιλέως ὑπὸ τὰ γνωστὰ
χαρακτηριστικὰ τοῦ ἐξορίστου Μούκ.

«Ἀπιστε βασιλεῦ, ἀνέκραξε, ἀνόητε μο-
νάρχα, ὁ ὅποιος ἀμοίβεις μὲ ἀχαριστίαν τὰς
πιστὰς ὑπηρεσίας τῶν ἀληθινῶν φίλων σου
ἐνῶ παραδέχεσαι νὰ σὲ ἀπατοῦν οἱ ἀναί-
δεοι καὶ οἱ πονηροί,
ἢ δυσμορφία ἢ ὅποια
σὲ προσέβαλεν εἶνε δι-
καία τιμωρία τοῦ δό-
λου σου καὶ τῆς βλα-
κείας σου. Θὰ διατη-
ρήσῃς τὰ ὄψα τοῦ ὀ-
νου αἰωνίως, ὅπως σοὶ
ἐνθυμίζου ἀδιακό-
πως τὴν ἀναξίαν δια-
γωγὴν σου πρὸς τὸν
δυστυχῆ Μούκ.»

«Κατεργάρη!» εἶ-
πεν ὁ βασιλεὺς συνερχό-
μενος ἐκ τῆς ἐκπλή-
ξεως, «Θὰ ἀποθάνῃς
ἀπὸ τὸ ξύλον, καὶ μὲ
ὅλην τὴν δύναμιν τῶν
πνευμόνων του, ἐκά-
λεσε τοῦ; ὑπῆρέτας εἰς
βοήθειάν του.

Ἄλλ' ὁ Μούκ ἐστρά-
φη περὶ ἑαυτὸν τρεῖς
φορὰς εὐχόμενος νὰ με-
ταφερθῇ εἰς ἀπόστασιν
ἐκατὸν λευγῶν ἐκεῖθεν
καὶ ὁρμήσας ὡς πτηνὸν
διὰ τοῦ παραθύρου ἐξηφανίσθη πρὶν ἢ οἱ ὑπη-
ρέται φθάσουν.

Ἀφοῦ ἐπὶ τινα καιρὸν διέτρεξε τὸν κόσμον
καὶ ἐκέρδησε, χάρις εἰς τὰ δύο φυλακτὰ του,
μεγάλην περιουσίαν, ὁ μικρὸς Μούκ ἐπανῆλθεν
εἰς τὴν Νίκαιαν ὅπου ἐκτοτε ζῆ πάντοτε μό-
νος διότι εἰς τὴν ψυχὴν του, ἡ ὅποια εἶνε
ἀγαθὴ, δὲν ἐτήρησε μίσος, ἀλλὰ βαθεῖαν πε-
ριφρόνησιν καὶ σχεδὸν ἀηδίαν πρὸς τοὺς ἀν-
θρώπους, ἕνεκα τῆς σχέσεως τὴν ὅποιαν εἶχε
μετ' αὐτῶν. Ἄλλως τε, κατὰ τὸ διάστημα τῶν

ταξειδίων του ἀπέκτησε πείραν καὶ φρόνησιν
σπανίαν, καὶ μεθ' ὅλον τὸ παράδοξον ἐξωτε-
ρικόν του, — σημειώσέ το καλῶς, εἶπεν ὁ πατήρ
μου, τελειῶνων τὴν διήγησίν του — ὁ μικρὸς
Μούκ, ἕνεκα τῶν δυστυχημάτων του καὶ τῶν
ἀρετῶν του, εἶνε μᾶλλον ἀξίος τοῦ θαυμασμοῦ
καὶ τοῦ σεβασμοῦ ὅλων παρὰ τῶν μυκτηρι-
σμῶν των.»

Ἐφ' ὅσον διήρκει ἡ διήγησις αὐτῆ ἡ προ-
σοχή μου ὑπῆρξε μεγίστη, ὅταν δὲ ἐτελείωσε,
ἐξέφρασα τὴν ζωηρὰν μεταμέλειάν μου διὰ τὴν
ἀναξίαν πρὸς τὸν Μούκ
διαγωγὴν μου. Ὁ πα-
τήρ μου μὲ συνεχάρη
θερμῶς διὰ τὴν ἐπάνο-
δόν μου εἰς καλλίτερα
αἰσθήματα καὶ μὲ συ-
νεβούλευσε νὰ ἐπιμείνω
εἰς αὐτὰ. Ἄλλ' ἐπειδὴ
οὐδέποτε μετέβαλλεν
ὅ,τι εἶχεν ἀπαξ ἀποφα-
σίση, ἔλαβε τὴν ράβ-
δον του καὶ μοῦ ἐμέ-
τρησε τὸ ἕτερον ἡμισυ
τῆς τιμωρίας τὴν ὀ-
ποιάν εἶχεν ὑποσχεθῆ.

Ἐπευσε νὰ διη-
γηθῶ εἰς τοὺς μικροὺς
συντρόφους μου τὰς
θαυμαστὰς περιπετείας
τοῦ μικροῦ Μούκ, ἡ
παιδικὴ δὲ ἀγαθότης
του καθὼς καὶ τὰ παν-
τοδύναμα πράγματα
τὰ ὅποια κατεῖχε, μὰς
ἐνέπνευσαν πρὸς αὐτὸν
τοιούτον σεβασμόν, ὥ-
στε ἔκτοτε κάνεις ἐξ

ἡμῶν δὲν ἀπεφάσισε
πλέον νὰ τὸν πειράξῃ.
Τοῦναντίον τὸν περιστοιχίσαιμεν, ἐφ' ὅσον
ἔζη, μὲ τὰς μεγαλειτέρας ἐνδείξεις ὑπολήψεως,
καὶ δασκίς κατὰ τὰς ἐξόδους του, συνέβαινε
νὰ διέλθῃ ἐνώπιον ἡμῶν, ὑπεκλινόμεθα πρὸ
τῶν μεγάλων ὑποδημάτων του μετὰ τῶν
σεβασμοῦ ὡς νὰ διήρχετο ὁ ἴδιος καθῆς ἡ ὀ-
μουφτῆς τοῦ μεγάλου τζαμίου.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΡΑΦ.

Κατὰ τὴν Γερμανὸν ΧΑΟΥΦ

Ἡ ΑΤΙΧΗΣ ΚΟΡΗ ΥΠΕΣΤΗ ΤΗΝ ΦΟΒΕΡΑΝ
ΕΓΧΕΙΡΙΣΙΝ (σελ. 72).

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

(Συνέχεια ἴδ. σελ. 49.)

Ὁ Θωμᾶς Καστέρας ἦτο περιχαρής, καὶ δὲν ἐχόρταινε νὰ ἐρωτᾷ τὸν ἀνεψιὸν του διάφορα πράγματα.

Ἐπειδὴ ἐπλανᾶτο εἰς τὰ ὄρη κυνηγῶν τὰ θηρία, δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ οὐδεμίαν ἐπιστολήν ἐξ ὧν του ἔστειλαν. Συνεκινήθη δὲ σφόδρα ἀκούων τί ὑπέμειναν τὰ δύο μικρὰ παιδιὰ κατὰ τὰς περιπλανήσεις των, καὶ ἔθλιψεν ἐπὶ τῆς καρδιάς του τὸν γενναῖον Ἰωάννην συγχαιρῶν διὰ τὴν τόλμην καὶ τὴν δραστηριότητά του.

«Καὶ τὰ ἀδελφία σου; τὰ ἀφῆσαι βέβαια κάτω ἔς τὴν πατρίδα.

— Ὅχι δά, θεέ μου, εἰν' ἐδῶ δά.

— Πῶς! εἰν' ἐδῶ δά; καὶ δὲν μού το λές τὴν ὥραν;

— Ἐχετε δίκαιον, θεέ μου, ἡ συγκίνησις καὶ ἡ χαρὰ μου μ' ἔκαμαν νὰ το λησμονήσω!

Καὶ ὁ Ἰωάννης ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ θεοῦ του καὶ τὸν ὠδήγησε ὅπου εἶχεν ἀφήσῃ τὸν Μιχαλάκη καὶ τὸν Φραγκίσκον.

Τὰ δύο παιδιὰ οὐδὲ εἶχον κἄν σαλεύσῃ. Καὶ τὸσον βρῆως ἐκοιμῶντο ὥστε οὐδὲ ἡ ἐκπυρσοκράτησις τοῦ ὄπλου τοῦ θεοῦ των κατάρθωσεν νὰ τα ἀρυπνίσῃ.

Ὁ Ἰωάννης ἠθέλησε νὰ τοὺς ἀρυπνίσῃ, ἀλλ' ὁ θεὸς του δὲν τὸν ἀφῆσε.

«Ἄφες τα τὰ καίμμενα νὰ κοιμηθῶν. Καὶ ὅταν φέξῃ ἔχομεν καιρὸν νὰ γνωρισθῶμεν».

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς διήλθον ὁ θεὸς καὶ ὁ ἀνεψιὸς συνδιαλεγόμενοι περὶ διαφόρων πραγμάτων καὶ μάλιστα περὶ τῶν μακρῶν περιπλανήσεων καὶ ὁδοιποριῶν των τριῶν μικρῶν φίλων μας.

— Αἱ, τώρα πλέον, Ἰωάννη μου, παρασμένα ἔσχασμένα δὲν θὰ χωρισθῶμεν ποτὲ καὶ θὰ προσπαθῶν νὰ σας κάρω νὰ λησμονήσετε καὶ οἱ τρεῖς σας ὅσα ὑπέφερατε ἐξ αἰτίας μου.

— Ἄ! ἀγαπητέ μου θεέ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης ἐναγκαλιζόμενος καὶ ἀσπαζόμενος τὸν λεοντοθήρα· καλὰ ἔλεγεν ἡ μακαρίτισσά τὴν μητέρα ὅτι σεῖς εἴσθε ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ ὅτι σεῖς θὰ εἴσθε εἰς τὸν τόπον τοῦ μακαρίτου τοῦ πατέρα μας.»

Ἐν τούτοις ἤρχισε νὰ ὑποψώσῃ ἡ αὐγὴ καὶ εὐθὺς μετ' ὀλίγον διὰ μίας ἡμέρας διέδχθη τὴν νύκτα.

Εὐκόλως φαντάζεσθε, ἀγαπητοί μου ἀναγνώστει, τὴν ἀπορίαν καὶ τὴν χαρὰν τοῦ Μιχαλάκη καὶ τοῦ Φραγκίσκου ὅτε ἀνοίξαντες τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδον τὴν καλοκάγαθον ὄψιν τοῦ θεοῦ των ὅστις τοὺς παρετήρει μετὰ στοργῆς.

Λοιπὸν δὲν εἶνε ὄνειρον, τὸν κρατοῦν πλέον τὸν ἔχουν εἰς τὰς χεῖράς των, τὸν εἶρηκαν τέλος πάντων τὸν δυσεῦρετον καὶ ἀνεῦρετον θεόν! Ἄν εἶνε πλέον ἠνάγκασμένοι νὰ ὁδοιπορήσουν καὶ νὰ ἀναβῶν ὄρη ἀποκρημνα διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸν πολυτίμον θεῖόν των!

«Ναί, ναί, παιδιὰ μου! ἔλεγεν ὁ γενναῖος λεοντοθήρας ἀσπαζόμενος τοὺς μικροὺς ἀνεψιούς του, ἐγὼ εἶμαι ὁ θεὸς σας, μὴ ἀνησυχεῖτε, δὲν θὰ σας φύγω πλέον.»

Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον ὁ Ἰωάννης διηγῆθη καταλεπτῶς εἰς τοὺς ἀδελφούς του τὰ συμβάντα τῆς φοβερῆς νυκτὸς καὶ πῶς ἀνεῦρε τὸν θεόν των, τὰ δύο μικρὰ παιδιὰ ἐφρίξαν καὶ ἐτρόμαξαν συλλογιζόμενα τὸν δεινὸν κίνδυνον τὸν ὅποιον παρ' ἐλπίδα διέφυγον διὰ τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ, καὶ βλέποντα ἐμπροσθέντων ἐξηπλωμένον τὸν κτελλήσαντα αὐτοὺς ἄγριον ἔχθρον.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ παιδιὰ ἦσαν ἀδύνατα καὶ δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ περιπατήσωσι, ἀπεφασίσθη νὰ καταβῇ ὁ θεὸς Θωμᾶς εἰς τὸ πλησιέστατον χωρίον καὶ νὰ φέρῃ ἡμιόνους διὰ τὰ παιδιὰ καὶ διὰ τὸν λέοντα. Ἐπρεπε δὲ νὰ ἔχουν ὑπομονὴν τρεῖς περίπου ὥρας διότι τὸ χωρίον ἀπέτεγεν ἐκ τοῦ Βοῦ Ἰζὲλ ἕως δεκαπέντε χιλιόμετρα, καὶ αἱ ὁδοὶ δὲν ἦσαν ἀξιόλογοι.

Ἦσαν δὲ βέβαιοι ὅτι οὐδεὶς πλέον κίνδυνος ὑπῆρχε.

«Τώρα ὅπου εἶνε ἡμέρα, εἶπεν ὁ Θωμᾶς Καστέρας πρὸς τὸν Ἰωάννην, τίποτε δὲν ἔχετε νὰ φοβῆσθε. Καὶ ἂν τολμήσουν νὰ ἔλθουν ἐδῶ τίποτε ἀδιάκριτοι νὰ σας τριγυρίσουν, καθὼς ἰδοὺν αὐτὸν ἐδῶ τὸν φύλακα, ἅς εἶνε καὶ νεκρός, θὰ φύγουν εὐθὺς.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, δὲν μου λέτε, θεέ μου, διατί ἀπορήσατε τὸσον πολὺ ὅταν με εἶδετε; Δὲν σας εἶπε τίποτε ὁ δεκανεὺς Χαφούρ.

— Δὲν εἶδα κανένα, παιδί μου.

Τότε ὁ Ἰωάννης διηγῆθη καταλεπτῶς ὅσα του συνέβησαν μετὰ τοῦ καπετὰν Χαφούρ καὶ εἶπε: «Ποῦ νὰ φαντασθῶ, θεέ μου, ὅτι ἤθελα φθάσῃ ἐγὼ πρῶτος!

— Μὰ παιδί μου, ὁ καπετὰν Χαφούρ, δὲν ἐβιάζετο νὰ μ' εὕρῃ ὅπως σεῖς. Τί τον ἐμελλε αὐτόν; Ποῖος ξεῦρει ποῦ θὰ ἦρε τίποτε φίλους σὺν καὶ αὐτόν καὶ ἐχασομέρησε. Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν τὴν ἀνάγκην του· σεῖς, παιδιὰ μου, καλὰ τα καταφέρατε καὶ χωρὶς αὐτόν. Ἐγὼ λοιπὸν πηγαίνω. Ὡς τόσο σεῖς θὰ εὑρετε εἰς τὸν σάκκον μου ὅ τι χρειάζεσθε διὰ νὰ ἀναλάβετε.»

Λαμπροτάτη ἦτο ἡ τελευταία αὐτῆς πράσις, διότι εἶχον χρεῖαν τροφῆς. Ἐνθυμίσθη ὅτι ἀπὸ χθὲς ἦσαν νήστες. Ἐτίμησαν μετὰ χαρῆς τὸ παστὸν κρέας καὶ τὸν ἐξαίρετον ἄρτον τοῦ σάκκου τοῦ θεοῦ των, καὶ ἔβρεξαν τὸν λάρυγγά των ἐκ τοῦ φλασκίου του λευκοθήρα τὸ ὅποιον περιεχε κοινὰ ἀναμειγμένον μετὰ ὕδατος.

Ἀφ' οὗ ἐχορτάσθησαν ἐκ τοῦ λουκουλλεῖου τούτου γεύματος καὶ συνήλθον ἐκ τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀγωνίας των, ὁ Φραγκίσκος καὶ ὁ Μιχαλάκης ἔγιναν εὐθυμοὶ καὶ παιδροί.

Μόνος ὁ Ἰωάννης ἦτο κατηφῆς καὶ περίλυπος.

«Τὸν Ἀλῆ θυμάσαι; ἠρώτησεν ὁ Μιχαλάκης.

— Ἀχ! καίμμεν Ἀλῆ! πιστέ μου σκύλε! Ποτέ μου δὲν θὰ λησμονήσω ὅτι ἐθυσιάσθης διὰ νὰ μου σώσης τὴν ζωὴν! Χωρὶς τὴν ἀφοσίωσίν σου, πιστέ μου Ἀλῆ, θὰ ἦτο παράκαιρος ὁ πυροβολισμὸς τοῦ θεοῦ μου, καὶ τότε τετέλεσται. Σὺ εἰλκυσες τὴν προσοχὴν του λέοντος κατ' ἐπάνω σου καὶ μου ἔσωσες τὴν ζωὴν. Ἀχ! τί κρίμα νὰ μὴ πυροβολήσῃ ὁ θεὸς μου ὀλίγον πρωτίτερα. Γεννατε Ἀλῆ, σὺ ὑπέφερες ὅλα τὰ δεινὰ μας καὶ τώρα ὅπου ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ λησμονήσῃς τὰ δεινὰ σου, ὅπως καὶ ἡμεῖς τὰ ἰδικὰ μας, ἐπρόφθασεν ὁ λέων καὶ σε ἔρριψε κατὰ γῆς νεκρόν. Τούλαχιστον ἅς μὴ τον ἀφήσω νὰ τον κατασπαράξουν οἱ ἄχρεοὶ αὐτοὶ ὄθες. Ἐλάτε, παιδιὰ, νὰ με βοηθήσετε νὰ τον θάψωμεν βαθεῖα διὰ νὰ μὴ τον ξεθάψουν.»

Τὰ παιδιὰ δὲν εἶχον ἄλλα ἐργαλεῖα παρὰ ὀλίγους λίθους ὀξείας καὶ ράβδους τὰς ὁποίας ἔκοψαν ἐκ τῶν ἐκεῖ πλησίον δενδρυλλίων. Κατάρθωσαν λοιπὸν νὰ σκάψωσι λάκκον ἀρκετὰ βαθύν. Ἐξήπλωσαν ἐντὸς τοῦ λάκκου τὸ πτώμα τοῦ πιστοῦ φίλου των καὶ το ἐσκέπασαν πρῶτον μὲν διὰ φύλλων δένδρων καὶ ἔπειτα διὰ χρώματος καὶ ἄμμου. Ἐπειτα δὲ ἔρριψαν τακτικά ὄσους χάλικας ἠδυνήθησαν νὰ εὑρουν.

Μετὰ τὴν ταφὴν τοῦ πιστοῦ καὶ γενναίου Ἀλῆ, ὁ Ἰωάννης ἐκάθισε παρὰ τὸν τάφον τοῦ πιστοῦ φίλου του καὶ νοερώς ἔδωκεν εἰς αὐτόν τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἐρχεται ὁ θεὸς Θωμᾶς Καστέρας, πολὺ ταχύτερον παρ' ὅσον τὸν ἀνέμενον. Δὲν κατέβη εἰς τὸ χωρίον, διότι κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ συνήντησε τὸν καπετὰν Χαφούρ καὶ τὸν σύντροφόν του, οἱ ὅποιοι ἤρχοντο εἰς προὔπαντησίν του μετὰ τοῦ παρέδρου τοῦ χωρίου καὶ μεγάλης συνοδείας Ἀράβων.

Ὁ καπετὰν Χαφούρ καθὼς εἶδε τοὺς τρεῖς ἀδελφούς Καστέρας οἱ ὅποιοι τὸν ἔβλεπον ἐρχόμενον ἐστράβωσε τὸ πρόσωπόν του ὡς ἂν ἔλεγε: «Ποῦ βρέθηκαν αὐτὰ τὰ ζωντόβολα; Ἀφ' οὗ δὲ ἦλθε πλησίον των, ἤρχισε νὰ τοὺς συχαίρῃ διὰ τὴν καρτερίαν των καὶ τὴν γενναϊότητά των.

«Μὰ σὺ, παιδί μου, εἶσαι παλληκάρη, εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην, καὶ ὅταν μεγαλώσῃς θὰ γίνῃς περίφημος στρατιώτης.

Εἶδαν καὶ ἔπαθαν ὡς νὰ φορτώσουν τὸν λέοντα ἐπὶ τῆς ἡμιόνου, διότι ἦτο βαρύτερος. Ὁ Φραγκίσκος καὶ ὁ Μιχαλάκης ἔλαβον πάλιν τὴν θέσιν των ἐπὶ τῶν δύο ἡμιόνων τοῦ καπετὰν Χαφούρ καὶ ὅλη ἡ συνοδία ἐξεκίνησεν εἰς τὸ χωρίον ὅπου ἔφθασε μετὰ μίαν ὥραν αἰσίως.

Ἐκεῖ δὲ ὁ Θωμᾶς Καστέρας ἀπεχαιρέτισε τὸν παρέδρον καὶ τοὺς ἀνθρώπους του καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του μετὰ τῶν τριῶν ἀνεψιῶν του καὶ τῶν δύο στρατιωτῶν.

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ νὰ μὴ παραβάλλῃ τὴν ἐπ' ἀνόδον ταύτην τὴν τὸσον εὐάρεστον καὶ παιδρῶν πρὸς τὴν ὁδοιπορίαν τὴν ἐπίπονον τῶν προηγουμένων ἡμερῶν. Ὅποια διαφορά! Τότε δὲ παρετήρησε καὶ πόσον ἐπλανήθη προτιμήσας ἐν ἀγνοίᾳ τῆς τὴν ὁδὸν τὴν δυσκολωτάτην καὶ μακροτάτην.

Εἰς τὸν Ἅγιον Φίλιππον ἔτυχεν ὑποδοχῆς

ἐνθερμοπάτης ὁ ἀτρόμητος λεοντοθήρας ὅστις ἀπήλλαξε τὴν χώραν ἐχθροῦ φοβεροῦ. Ὁ θεὸς Θωμᾶς καὶ ἡ συνοδία του κατέλυσαν καὶ διενυκτέρευσαν εἰς τοῦ γεωπόνου, ὅστις ἐπέπληξεν ἐλαφρῶς τὰ παιδιά διότι ἀνεχώρησαν τόσον ἀποτόμως χωρὶς μάλιστα νὰ τον περιμένωσι νὰ ἐπανεέλθῃ ἐκ τῶν κτημάτων του.

Ἄλλὰ τὴν ἐπιούσαν ὅτε ἦλθον εἰς Ἅγιον Γερμανὸν ἔγινε χαρὰ μεγάλη διὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ φοβεροῦ λέοντος. Ὁ ἀτρόμητος λεοντοθήρας ἔτυχε τιμῶν ἐκτάκτων. Ὁ ἀνώτατος διοικητὴς ἐξήλθεν εἰς προὔπαντησίν του καὶ τον συνεχάρη.

Ὁ δὲ Θωμᾶς Καστρέας ἀπεκρίθη:

«Δέχομαι τὰ συγχαρητήριά σας, κύριε διοικητά, τόσον μᾶλλον καθ' ὅσον σας φέρω ἐκ τοῦ Βοῦ Ἰζέλ ὄχι μόνον ἓνα λέοντα ἀλλ' οἰκογενεῖαν ἐλόκληρον.»

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ θεὸς Θωμᾶς ἐδείκνυεν εἰς τὸν διοικητὴν τοὺς τρεῖς μικροὺς ἀνεψιούς του ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν ὁποίων ἡ τελεία χαρὰ εἶχεν ἐξαλείψῃ τὰ ἴχνη τῶν παθημάτων ὅσα εἶχον πάθῃ τόσον χρόνον.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ AD. BADIN).

ΤΑ ΔΥΟ ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

Μίαν ἡμέραν τοῦ Νοεμβρίου ἀπὸ ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας, τὰς ὁποίας ἡμεῖς ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας πολὺ συχνὰ ἔχομεν, ὅπου ἔλαμπεν ὁ ἥλιος καὶ ὁ οὐρανὸς εἶχε τὸ ἀληθινὸν οὐραγὶ χρῶμά του, δύο κυριαὶ μὲ καπέλλα ἀλλόκοτα καὶ μὲ φορεσιές, ὅπου ἔδειχναν ἐδῶ καὶ δέκα μίλια ὅτι ἦσαν ξένοι καὶ ὄχι ἑλληνίδες, ἐκρατοῦσαν ἀπὸ τὰς χεῖρας δύο μικρὰ παιδάκια εὐμορφα, τὰ ὁποῖα ὅμως θὰ ἐφαίνοντο εὐμορφότερα, ἂν δὲν εἶχαν τόσον πολυτελεῖ φορέματα, καὶ τὰ ὠδηγοῦσαν εἰς τὸν βασιλικὸν κήπον ἀπὸ τὴν βόρειον πλευρὰν τοῦ παλατιοῦ.

Αἱ κυριαὶ θὰ ἦσαν ἀπὸ ἐκεῖνας, ὅπου εἶναι εἰς πολλὰ μεγάλα σπίτια καὶ λέγοντος μπόνης.

Αἱ δύο μπόνης εἶχαν μεταξὺ τῶν ἀτελειώτες ὁμιλίαις εἰς μίαν ξένην γλῶσσαν· διότι οὔτε οἱ εὐζῶνοι οὔτε ὁ γέρος ἀπόμαχος ἐκαταλάμβαναν τί λέγουν, καὶ χωρὶς οὐδὲ μάτι νὰ βλέπουν εἰς τὰ μικρὰ ἀγγελουδία, τὰ ἔσερναν ἀπὸ τὸ χέρι, ἔτσι ὅπου τὰ παιδάκια ἐπεριπατοῦσαν λοξὰ σὰν καρσίδες, ἐπειδὴ ἤθελαν καὶ κᾶτι νὰ παρατηροῦν εἰς τὰ πλάγια· αἱ μπόνης ὅμως δὲν εἶδαν προσοχὴν καὶ τὰ ἔσερναν τὸ ἓνα μάλιστα, ὅπου ἦτο μικρότερον, τεσσάρων χρόνων ἀγοράκι, δύο τρεῖς φορὲς ἐγονάτισεν, ἀλλὰ ἡ μπόνα του τὸ ἔσυρε μὲ ὀργήν, διὰ νὰ σηκωθῇ τὸ καιμῆνο, καὶ μὲ ἄγριον μάτι καὶ ἀγριώτερη φωνὴν τὸ ἐμάλασεν, ἴσως τὸ ὕβρις, ποιὸς εἰξεύρει; ὁμιλοῦσε σὰν ἀράπικα.

Δὲν εἶναι ὅλες αἱ μπόνης κακαί, πολλὰί μά-

λιστα εἶναι πολὺ καλαί, αὐταί ὅμως ἔτυχε νὰ μὴ εἶναι ἀπὸ τὰς καλάς.

Ἐμῆθκαν εἰς τὸν κήπον μέσα, ἔκαμαν πολλοὺς γύρους, χωρὶς οὐδὲ νὰ γυρίσουν νὰ ἰδοῦν τὰ παιδάκια, καὶ ὅλο ὁμιλοῦσαν ἀτελείωτα λόγια. Λόγον δὲν εἶπαν εἰς τὰ παιδιά, οὔτε ἔδειξαν τίποτε εἰς αὐτά. Μόνον ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν τὰ ἐτραβοῦσαν δυνατώτερα καὶ μερικὲς φορὲς ἐφώναζαν κᾶτι λόγια, Silence! — impertinent! — le diable l'emporte! — Ἄλλὰ δὲν ἐξεύρω τί ἔλεγαν αὐτὰ τὰ λόγια, διότι δὲν ἦσαν ἑλληνικά, ἦσαν σὰν ἀράπικα, σὰν φράγκικα.

Ἐπειτα ἦλθον αἱ δύο μπόνης καὶ ἐκάθισαν εἰς ἓνα κάθισμα, καὶ ἤρχισαν πάλι λόγια καὶ γέλια.

Τὰ δύο παιδάκια εὐρήκαν καιρὸν καὶ ἐξέφυγαν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν καὶ ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον, ἦλθον εἰς μίαν ὠραίαν σκιαδα. Εἰς τὸ μέσον ἦτο δεξαμενὴ καὶ μικρὸν ἀναβρυτήριον μὲ ψάρια καὶ τὰ γύρω στρωμένα μὲ εὐμορφα χαλίγια.

Τὰ παιδιά ἐβλεπῶν τὰ ψάρια καὶ ἔπαιζαν μὲ τὰ χαλίγια καὶ ὁμιλοῦσαν μισὰ ἑλληνικά καὶ μισὰ φράγκικα.

— Qu' il est beau, Georges

— Τῆρα αὐτὸ τὸ ψαράκι πὼς εἶναι rouge, Jean!

— Ἐγὼ θὰ πῶ τῇ μαμᾷ νὰ μ' ἀγοράσῃ un pareil poisson.

— Ἐγὼ ἤθελα καλλίτερα νὰ ἔχω un per-

— Καὶ ἐγὼ πρὸ πολὺ ἀπὸ ὅλα θέλω νὰ μοῦ παίρῃ ὁ papa un fouet pour la bonne.

Ἐνθ' ὁμιλοῦσαν αὐτὰ τὰ ἀλαμπουρνέζικα, νὰ καὶ ἔρχεται ἓνα ἄλλο παιδάκι, χαριτωμένον, ῥοδοκόκκινον μὲ γαλανὰ μάτια καὶ μὲ χρυσοῦ μαλλιά, τρέχει πρὸς τὰ παιδάκια καὶ λέγει μὲ χαρὰν.

— Ἄ; τί καλὴ συντροφιά ποῦ εὐρήκα!

— Ὁμιλεῖς ἑλληνικά; — εἶπαν τὰ δύο παιδιά. Φύγε! φύγε, σὲ παρακαλοῦμεν, γιατί αἱ bonnes θὰ μᾶς μαλώσουν, θὰ μᾶς δειροῦν, ἂν μᾶς ἰδοῦν πὼς εἰμεθα μὲ ἓνα enfant, ποῦ ὁμιλεῖ ἑλληνικά.

— Καὶ τί εἶσθε σεῖς; ἐρωτᾷ τὸ χρυσοξανθὸ παιδάκι; εἶσθε Τοῦρκοι, Ἑβραῖοι;

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι Τοῦρκοι, εἶπε τὸ ἓνα παιδάκι.

— Καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι Ἑβραῖος, εἶπε τὸ ἄλλο.

— Ἐ! λοιπὸν; εἶπε πάλιν τὸ ξανθὸ ἀγγελουδί.

— Τὸ λοιπὸν . . . τὸ λοιπὸν c'est que Madame δὲν ἀφίνει νὰ μιλάμε ἑλληνικά.

— Πῶ, πῶ! τί γλῶσσα εἶν' αὐτή; Δὲν εἶσθε σεῖς Ἑλληνες; δὲν εἶσθε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα; Πῶς λέν τὸν πατέρα σας;

— Ἐμένα ἡ μαμὰ εἶπε νὰ μὴ μιλῶ ἑλληνικά.

— Ἐμένα ὁ πατέρας εἶναι rentier.

— Ἐ! καὶ λοιπὸν τί γλῶσσαν ὁμιλεῖτε; ἐρώτησε τὸ ξανθὸ παιδάκι.

— Nous parlons français.

— Δὲν ἐντρέπεσθε νὰ τὸ λέτε αὐτό; εἶπε μὲ περιφρόνησιν τὸ μικρὸ ξανθό. — Για, εἶπέ μου, σὲ παρακαλῶ, κύριε τοῦ λόγου σου, ποῦ εἶναι ὁ πατέρας σου rentier, τί προσευχὴ λές εἰς τὸ τραπέζι, ὅταν κάμνετε τὸν σταυρὸν σας;

— Ποῖον σταυρὸν; ἡμεῖς δὲν κάμνομε τὸν σταυρὸ μας, οὔτε προσευχὴ λέγομε. Ma bonne τώρα μὲ μαθαίνει une priere.

— Λοιπὸν δὲν εἶσθε Ἑλληνες; εἶπε μὲ ἀγανάκτησιν τὸ παιδί μὲ τὰ γαλανὰ μάτια.

— Τί θὰ πῆ Ἑλληνες;

Τότε εἰσηλθὼν εἰς τὴν σκιαδα καὶ αἱ δύο μπόνης, καὶ καθὼς εἶδαν τὰ παιδιά νὰ μισομιλοῦν ἑλληνικά, μὲ ἀγρίαν φωνὴν ἐφώναξαν·

— Parlez-vous encore grec!

Τὰ δύο παιδάκια ἔτρεμαν ἀπὸ φόβον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνη εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς σκιαδος ἡ Βασίλισσα.

Τὸ μικρὸ μὲ τὰ χρυσοῦ μαλλιά ἔτρεξε πρὸς αὐτήν, καὶ εἶπε·

— Μαμὰ, αὐτὰ τὰ καιμῆνα τὰ παιδιά δὲν τὰ ἀφίνοσιν νὰ ὁμιλοῦν ἑλληνικά. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, μητέρα, ὅτι πρέπει πρῶτα πρῶτα ἑλληνικά νὰ μάθωμεν; Ἄκουε, μητέρα, δὲν ἤξεύρου οὔτε προσευχὴν νὰ εἰποῦν.

Ἡ Βασίλισσα ἐθώπευσε τὰ μικρὰ παιδάκια, καὶ ὕστερα εἶπε πρὸς τὸν Ἀνδρέαν τῆς· διότι ἐκεῖνος ἦτο τὸ χαριτωμένο παιδάκι μὲ τὰ χρυσοῦ μαλλιά·

— Μάλιστα, Ἀνδρέα μου, καλὰ λέγεις· τὰ ἑλληνόπουλα πρῶτα πρῶτα ἑλληνικά πρέπει νὰ μανθάνουν.

ΒΛ. Γ. ΣΚΟΡΔΕΛΗΞ

ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΚΛΑΙΟΥΝ

Ὁ Χαρίδημος ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον τὴν συνθησιαμένην ὥραν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ἦσυχος ὅπως τὰς ἄλλας ἡμέρας, ἀρμησεν εἰς τὴν οἰκίαν τεταραγμένος, φωνάζων.

— Πατέρα, πατέρα, ἔλα νὰ ἰδῆς εἰς τὴν πλατεῖα τί ἔγινε . . . μεγάλο, μεγάλο δυστύχημα!

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ παιδίου, ἡ ἔκφρασις τῆς μορφῆς του ἐξέφραζον ὅτι κᾶτι τρομερὸν τοῦ συνέβη· ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ φορέσας ἐν βίᾳ τὸν πῆλόν του παρηκολούθησε τὸν υἱὸν του.

Ἐξω ὁ δρόμος ἦτο εἰς ταραχὴν· αἱ γυναῖκες ἤνοιγον τὰ παράθυρα διὰ νὰ ἰδῶσι τί συμβαίνει, καὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις: «Τί τρέχει; τί ἔγινε;» Φωνὴ τις διαβάτου ἀπεκρίνετο:

— Λέγουν πὼς ἓνα λυσσάρικο σκυλί τρέχει ἔς τοὺς δρόμους! . .

Πλησίον τῆς πλατείας ὅμως εἶδιδετο περισσότερον ὀριστικὴ ἀπάντησις:

— Ἐνας σκύλος ἐδάγκασε τρία παιδιά!

Ἐπιφωνήματα ἀνησυχίας καὶ τρόμου ἀπήντων εἰς τὴν πληροφορικὴν ταύτην· αἱ μητέρες ἔγινοντο κάτωχοι!

— Ἄχ! καὶ τὰ παιδιὰ μου εἶνε ἴς τὴν πλατεῖα! ἀνεφάνη μία.

— Παναγία μου, ἄς μὴν εἶνε τὰ παιδάκια μου καὶ νὰ σοῦ ἀνάψω μία λαμπάδα! ἀνέκραζεν ἄλλη.

Ἐν μέσῳ τῆς ταραχῆς καὶ τῶν κραυγῶν ὁ Χαριδῆμος καὶ ὁ πατήρ του ἐφθασαν εἰς τὴν πλατεῖαν.

Ἐκεῖ εἶχον ἤδη συναχθῆ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ ἐσηματίσαν κύκλον περίξ τῶν δυστυχῶν τριῶν παιδιῶν.

— Τὰ γνωρίζω αὐτὰ τὰ παιδιὰ, εἶπε μία γυνή, εἶνε τῆς Γεώργαινας, τῆς χήρας τοῦ περιβολάρη!

Τὸ μεγαλύτερον τῶν παιδιῶν θὰ ἦτο μῶλις δέκα ἐτῶν, ἰσχνὸν καὶ ἀδύνατον, μολοντί δὲ ἦτο Δεκέμβριος καὶ τὸ ψῦχος ἦτο ἀρετὰ δριμύ, εἶχε γυμνοὺς τοὺς πόδας καὶ ἐφόρει μόνον ἓν ἐπανωφοράκι καὶ ἓν πανταλονάκι. Τὰ ἄλλα δύο μικρότερα ἦσαν κάπως καλλίτερα ἐν δεδυμένα· τὸ ἓν ἦτο ἕως ἑξ ἐτῶν καὶ τὸ ἄλλο τεσσάρων. Ἐκλαῖον καὶ τὰ τρία, ὁ δὲ τρόμος ἦτο ζωγραφημένος ἐπὶ τῆς μορφῆς των. Ὁ σκύλος εἶχε δαγκάσῃ τὸ ἓν εἰς τὸ πρόσωπον τὸ ἄλλο εἰς τὴν κνημνὴν καὶ τὸ τρίτον εἰς τὸν βραχίονα.

Ὁ πατήρ τοῦ Χαριδῆμου ἦτο στρατιωτικὸς καὶ ἤξευρε νὰ ἐπιβάλλῃ ὑπακοήν.

Ἐν μέσῳ δὲ τῆς ταραχῆς ἐκείνης καὶ τῆς συγχίσεως ἢ σοβαρὰ φωνή του ἐπέφερε σιωπὴν.

— Πότε τὰ ἐδάγκασεν ὁ σκύλος αὐτὰ τὰ παιδιὰ; ἠρώτησε.

— Μῶλις θὰ εἶνε εἴκοσι λεπτά, μισὴ ὥρα τὸ πολύ.

— Ἐφωνάξατε τὸν ἰατρόν; . . . Πρέπει νὰ καυτηριάσῃ ἀμέσως τὴν πληγὴν μὲ πυρακτωμένον σίδηρον.

— Ὁ ἰατρὸς ἐπῆγε εἰς ἓνα χωριό.

Ἐκ τῆς διηγήσεως ἐννοοῦσιν οἱ ἀναγνώσται ὅτι ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν διηγοῦμεθα συμβαίνει εἰς μικρὰν παραλίαν κωμόπολιν τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν εἰς μόνον ἰατρός.

— Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρὸν ἀνεφάνησεν ὁ πατήρ τοῦ Χαριδῆμου, θὰ καυτηριάσω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν πληγὴν. Ἀλλὰ πρῶτα εἰπέτε μου τί σκύλος ἐδάγκασε τὰ παιδιὰ. Ὅσοι σκύλοι δαγκάουν δὲν εἶνε λυσασμένοι.

Πεντήκοντα φωναὶ ἀπήντησαν συγχρόνως εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ πατρὸς τοῦ Χαριδῆμου.

ἐκ τοῦ θορύβου ἐκείνου οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ· δι' ὃ ἐλκύσας κατ' ἰδίαν ἓνα ἐκ τῶν πλήθους, εἶπεν εἰς αὐτόν:

— Για πές μου τοῦ λόγου σου, ποῦ εἶσαι σοβαρὸς ἄνθρωπος, ποῖος εἶδε τὸν σκύλον;

— Νὰ σὰς πῶ, ἀπήντησεν ὁ κρεοπώλης κατευχαριστημένος διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν τῷ ἔκχευεν ὁ συνταγματάρχης χαρακτηρίσας αὐτὸν ὡς σοβαρὸν ἄνθρωπον, νὰ σὰς πῶ, πῶς ἔγινε τὸ πρᾶγμα· ἐγὼ ἐκάθουμου ἐξω ἀπὸ τὸ κρεπωλεῖό μου καὶ ἔπεινα τὸ τσιγάρο μου, καὶ τὰ παιδιὰ τῆς Γεώργαινας ἔπαιζαν ἴς τὴν πλατεῖα, σιμὰ ἴς τὴ βρύσι· ἔξαφνα εἶδα ἓνα μανδρόσκυλο, κοκκινόμαλλο, νὰ περᾶ ἀπ' τὴν πλατεῖα μὲ κεφάλι σκυφτό. Τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ τοῦ ρίχνουν πέτρες. Τότε ὁ σκύλος ἐστάθηκε, καὶ χωρὶς νὰ γαυγίσῃ χύθηκε ἐπάνω τους, ἐδάγκασε τὸ μεγάλο ἴς τὸ μάγουλο, κύλισε χάμου τὰ μικρὰ καὶ τὰ ἐδάγκασε ἴς τὸ χέρι καὶ ἴς τὰ πόδια. Ἐγὼ τότε ἄρπαξα τὴν μεγάλη μηχανία ποῦ ἔχω γιὰ νὰ σπᾶω τὰ κοκκαλά καὶ ἔτρεξα κατόπι του· μὰ ὁ σκύλος ἔτρεχε πολὺ καὶ δὲν τὸν ἐπρόφθασα. Ὁ σκύλος αὐτὸς εἶνε ξένος, δὲν εἶνε ἀπ' ἐδῶ, κανεὶς δὲν τὸν γνωρίζει.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ πατήρ τοῦ Χαριδῆμου διακόπτων τὸν κρεοπώλην· δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρὸν· ὁ σκύλος εἴμπορεῖ νὰ εἶνε λυσασμένος. Ἄς ὑπάγωμεν τὰ παιδιὰ εἰς τὸ φαρμακεῖον καὶ ἄς ἐτοιμάσωμεν τὰ σιδήρα.

Ὁ Χαριδῆμος ὠδήγησεν ἐκ τῆς χειρὸς τὸ μεγαλύτερον, ὁ πατήρ του ἔλαβε τὸ δεύτερον, γέρον δὲ τις συγγενῆς τῶν παιδιῶν ἔλαβε τὸ μικρότερον εἰς τὴν ἀγκάλην του. Ἡ δυστυχῆς μήτηρ των ἠγόει τί συνέβαινε, καὶ ἐξηκολούθει βεβαίως νὰ πλύνῃ εἰς τὸ χαμάσιπτόν της, τὸ ὅποιον ἦτο εἰς τὸ ἄκρον τῆς κωμοπόλεως διὰ νὰ θρέψῃ τὰ παιδάκια της.

Ὁ πατήρ τοῦ Χαριδῆμου εἶπεν εἰς τὸν γέροντα συγγενῆ τῶν παιδιῶν:

— Ἄς κάνωμε γρήγορα! ἄς τελειώσωμεν πρὶν μάθῃ τίποτε ἡ Γεώργαινα.

Ἄλλ' ἡ ἐλπίς αὕτη διαψεύσθη. Ἐκλείσθη τὸ φαρμακεῖον διὰ νὰ μὴ εἰσέλθουν οἱ ὄχληροί, ἀλλ' ἐν φῶ ὁ φαρμακοποιὸς καὶ ὁ πατήρ τοῦ Χαριδῆμου ἠτοίμαζον τὰ σιδήρα ἠκούσθη μία κραυγὴ, καὶ τι περισσότερο κραυγῆς, μία ὠρυγὴ καὶ συγχρόνως κτύποι ἰσχυροὶ καὶ ἐκνευλημένοι ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν.

— Ἀνοίξτε, ἀνοίξτε! εἶμαι ἡ Γεώργαινα· ἄχ, τὰ παιδάκια μου, τ' ἀμοῖρα τὰ παιδάκια μου!

Ἡ θύρα ἠνοιχθή, πρὶν δὲ προφθάσῃ νὰ τὴν κλεισῶσιν, ἀρκετοὶ ἐκ τῶν πλήθους εἰσῆλθον εἰς τὸ φαρμακεῖον.

Ἡ Γεώργαινα ἐγονάτισε καὶ ἐνηγκαλιζέτο τὰ παιδιὰ της, τὰ ἐξεγόνου διὰ νὰ ἴδῃ τὰς πληγὰς των, κατεφίλει τὰ δῆγματα, ἔπειτα ὕψωνε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, τῆς Παναγίας, τῶν Ἁγίων.

Ἡ σκηνὴ ἐκείνη ἦτο ἀληθῶς σπαρακτικὴ καὶ πολλοὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά των.

— Κυρὰ Γεώργαινα, μὴν κάμνη· ἔτσι μὴν ἀπελπίζῃσαι· ὁ σκύλος δὲν ἦταν λυσασμένος· ἦταν ἄγριος μανδρόσκυλος, καὶ τὰ παιδιὰ σου τοῦ ἔτριψαν πέτρες δι' αὐτὸ ἐχύθηκα ἐπάνω τους. . .

Ὁ Χαριδῆμος ἦτο πολὺ εὐαίσθητος· ἡ δὲ ἀσθένειά του, ἐκ τῆς ὁποίας πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀναρρώσῃ, τὸν ἔκαμιν ἐκόμη περισσότερο εὐαίσθητον, διὰ τοῦτο ἔκλαιε θερμῶς.

Ὁ πατήρ του εἶπεν εἰς αὐτὸν ν' ἀπομακρυνθῇ ἐκ τοῦ συγκινητικοῦ ἐκείνου θεάματος καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

— Ὅχι, πατέρα, ἄς μείνω, σὲ παρακαλῶ, θέλω ἢ ἐγὼ νὰ βοηθήσω εἰς ὅ,τι ἠμπορῶ. . .

— Ὅχι, παιδί μου, δὲν εἴμπορεῖς νὰ κάμῃς τίποτε, καὶ τὰ κλαύματά σου κάμνουν τὴν δυστυχῆ αὐτὴν μητέρα ν' ἀνησυχῇ καὶ νὰ φοβῆται ἐκόμη περισσότερο διὰ τὰ παιδιὰ της.

Εὐτυχῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπέστρεψεν ὁ ἰατρὸς ἐκ τοῦ χωρίου· ὅλοι δὲ οἱ συναθροισθέντες τῷ ἠνοιξαν δίοδον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ φαρμακεῖον. Τότε ὁ πατήρ τοῦ Χαριδῆμου εἶπεν εἰς τὸν ἰατρόν.

— Ἐγὼ ἀναχωρῶ, διότι τὸ παιδί μου ἐκ τῆς πολλῆς συγκινήσεως ἠμπορεῖ νὰ πάθῃ· σεις θὰ κάμῃτε τὴν καυτηρίασιν πολὺ καλλίτερα παρὰ ἐγώ. Τὰ σιδήρα εἶνε πεπυρακτωμένα.

Καὶ παρέλαβε διὰ τῆς βίας μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Χαριδῆμον ἐκτὸς τοῦ φαρμακείου.

Ὁ Χαριδῆμος ἔκλαιεν, ὁ δὲ πατήρ του ἀφινεν αὐτὸν νὰ κλαίῃ. Ἄλλ' ἐνώπιον αὐτῶν συνέβαινε σκηνὴ ὅλης διόλου διάφορος.

Εἰς Ἄγγλος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐγκατεστημένος

ἐκεῖ, καὶ εἶχε κτήμα ἐκτὸς τῆς κωμοπόλεως, καὶ ἔκαμε ἐμπόριον σταφίδων καὶ οἴνων, εἶχε διέλθῃ ἐκεῖθεν μὲ τὰ δύο του παιδιὰ, ἐν ἄρρην καὶ ἐν μικρὸν κοράσιον τὰ ὅποια ἰδόντα τὸ σπαρακτικὸν θέαμα τῆς μητρὸς καὶ τῶν παιδιῶν ἔκλαιον ἐπίσης.

Ὁ Ἄγγλος στραφεῖς πρὸ τὸ ἄρρην εἶπεν ἐντόνως. — Σιώπα, σιώπα, Οὐίλιαμ, δὲν πρέπει νὰ κλαίῃς, οἱ Ἄγγλοι δὲν πρέπει νὰ κλαίουν, οἱ Ἄγγλοι ποτὲ δὲν κλαίουν.

Ὁ μικρὸς Οὐίλιαμ κατέπνιξε τὰ δάκρυά του, καὶ ὁ κλαυθμὸς του μετεβλήθη εἰς σιωπηλὸν λυγμὸν.

+

Μετὰ δύο ὥρας ὁ Χαριδῆμος εἶχε συνέλθῃ ἐντελῶς, καὶ ἠδυνήθη ν' ἀποτείνη εἰς τὸν πατέρα του τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἡ ὁποία δύο ἡδὴ ὥρας ἐστρέφετο περίξ τῆς γλώσσης του.

— Εἰπέ μου, πατέρα, διατί ὁ Ἄγγλος ἐπέπληξε τὸ παιδί του, τὸ ὅποιον ἔκλαιε ἀπὸ τὴν συγκίνησίν του; μήπως θέλει νὰ μὴ ἔχουν καρδιὰ τὰ παιδιὰ του;

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, παιδί μου. Οἱ Ἄγγλοι ἔχουν καρδιὰ ὅπως καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ συνηθίζουν τὰ παιδιὰ των, πρὸ πάντων δὲ τὰ ἀρσενικά, νὰ μὴ κλαίουν. Εἶνε δυνατόν νὰ λυπούμεθα, εἶνε δυνατόν νὰ συμπονοῦμεν τὰ βάσανα τῶν ἄλλων χωρὶς νὰ κλαίωμεν· τὰ δάκρυα κατὰ τὴν γνώμην τῶν Ἄγγλων εἶνε σημεῖον ἀδυναμίας χαρακτῆρος καὶ δὲν προξενοῦν τιμὴν εἰς τοὺς ἄνδρας. Εἶδες ὅτι ὁ Ἄγγλος ἐπέπληξε τὸ ἀρσενικὸν παιδί του, ὅχι δὲ καὶ τὸ κοράσιόν του. Αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν ἀπόλυτον ἀνάγκην γενναιότητος καὶ ἠρωτισμοῦ, ἐν φῶ οἱ ἄνδρες ὀφείλουσαν νὰ εἶνε γενναῖοι καὶ ἠρωταῖοι.

Τὰ δάκρυα εἶνε πραγματικῶς σημεῖον ἀδυναμίας διότι τὰ νήπια καὶ οἱ γέροντες κλαίουν συχνότερα τῶν νέων, ὅταν δὲ κλαίωμεν μᾶς ἐγκαταλείπει τὸ λογικὸν καὶ δὲν ἠμποροῦμεν πλέον νὰ βοηθήσωμεν τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην βοηθείας καὶ συμβουλῆς.

Ἄν οἱ Ἄγγλοι ἐδίδασκον εἰς τοὺς υἱοὺς των νὰ μὴ λυπῶνται διὰ τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων, τότε θὰ τοὺς ἐδίδασκον τὴν φιλαυτίαν καὶ τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ τότε τοῦτο θὰ ἦτο κακὸν καὶ ὀλέθριον· ἀλλὰ τοῖς λέγουσιν μόνον: «Μὴ κλαίετε, τὰ δάκρυα εἶνε σημεῖον ἀδυναμίας, οἱ Ἄγγλοι δὲν πρέπει νὰ κλαίουν. Εἰς τὴν συμ-

βουλὴν αὐτὴν ἐνυπάρχει ἐν μᾶθημα γενναϊότητος, μᾶθημα ἀσκήσεως τῆς θαλήσεως, ἀνθέλης δὲ καὶ μᾶθημα ἐθνικῆς ὑπερηφανείας. Ὅταν ὁ Ἄγγλος ἔλεγεν εἰς τὸν υἱὸν του. «Μὴ κλαίης, οἱ Ἄγγλοι δὲν πρέπει νὰ κλαίουν, οἱ Ἄγγλοι ποτὲ δὲν κλαίουν» ἐπεβεβαίωσεν μετ' ὑπερηφανείας ὅτι ἀνήκεν εἰς ἔθνος εὐγενὲς καὶ γενναῖον, εἰ; λαὸν μεγαλοπράγμονα καὶ παρκεῖναι τὸν υἱὸν του νὰ φανῆ ἄξιος τοῦ ἔθνους εἰς τὸ ὅποσον ἀνήκει.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι Ἄγγλος, Χαριδμημέ μου, ἀλλ' Ἕλληνα, διὰ τοῦτο σὲ ἀφήκα νὰ ἐκχύσης τὴν συγκίνησίν σου, σὲ ἀφήκα νὰ κλαύσης ὁ ἰδικός μας χαρακτήρ δὲν ἀποκλείει τὰ δάκρυα· ὁ Ἀχιλλεύς τοῦ Ὀμήρου κλαίει· ἀλλ' εἶνε ὁ ἡρωϊκὸς Ἀχιλλεύς.

Ἐν τούτοις εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος

διότι ἔλαβες ἐν καλὸν μᾶθημα ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Ἄν ὁ Ἄγγλος, ἀφ' οὗ ἐδίδαξε τὸ μᾶθημα αὐτὸ τῆς ὑπερηφανείας καὶ τῆς μεγαλοφυχίας εἰς τὸν υἱὸν του, τὸν στείλῃ εἰς τὸ χακρόσπιτον τῆς χήρας διὰ νὰ τῆς ὑπάγῃ ὀλίγα χρήματα, θὰ τῷ δώσῃ διπλοῦν μᾶθημα, καὶ θὰ τῷ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ κεφαλή καὶ ἡ καρδιά δύνανται νὰ ἐνεργῶσιν ἐκ παραλλήλου, καὶ ὅτι ἂν δὲν πρέπει νὰ κλαίωμεν πρέπει ὅμως νὰ συλλυπούμεθα τοὺς ἄλλους, νὰ παρηγορῶμεν καὶ νὰ βοηθῶμεν αὐτούς. Πρῶτα ἡ καρδιά καὶ ἔπειτα ἡ κεφαλή· ἀλλὰ πάντοτε μαζί καρδιά καὶ κεφαλή!

[Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ ΠΑΥΛΟΥ ΜΟΝΤΕΓΚΑΤΣΑ]
ΑΙΜΥΓΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

38. Στοιχειόγραφος.

Θεὰ εἶμαι, φίλτατέ μου, ὅπως εἶμαι ἐν μ' ἀφήσης· Ἄν δὲ μ' ἀποκεφαλίσῃς καὶ τὸν τράχηλόν μου βγάλῃς, εἰς δεσπότην τὸ κεφάλι παρευθὲς θὰ μ' ἀπαντήσης. Τί! ἀκόμη δὲν μ' εὐρήκεις; Πῶς! ἀκόμη ἀμφισβᾶλλεις; Ἐστῆθι ἐκ τῆς Ἀλευασίας Κοστέλοκοῦλου

39. Ἀφροσδύκτητον.

Τί διαφέρει; ἡ κίμηλος ἀπὸ τὸν φύλλον; Ἐστῆθι ἐκ τῆς Γαλιουσίας Θαλάσσης.

40. Φωνηεντόλειον.

*π**ς—χ*ρ*ζ**—μ*—χ*ρ*μ*ν*ν—πρ*σ*π*ν—κ*μν**—δ*πλ*ν—ε*ν—χ*ρ*ν. Ἐστῆθι ἐκ τῆς Τυρίας.

49. Ἀκροστυχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν ἐνδοξὸν τόπον τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

1. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2. Σπουδαῖος μουσικός. 3. Ἥρωες ἀνδραγαθήσας ἐπὶ τοῦ ζητουμένου τόπου. 4. Ἀνώτατος ἄρχων. 5. Κράτος τῆς Ἀσίας. 6. Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ἐστῆθι ἐκ τοῦ 4 οἴκου Ἀκρίλλωνος.

41. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΒΕΛΑΜΝΟΡ σχηματίσθω ἡρωϊκῶν ἀπάντησιν ἐνδοξῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος.

Ἐστῆθι ἐκ τῆς Ὀρειᾶς Γαλιουσίας.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΝ Τῷ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜῷ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΗΡΩΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Ἐγκριθέντες διὰ τὴν δευτέραν τάξιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων..... λεπτά 55

ΕΚΛΟΓΗ ΠΟΙΗΜΑΤΙΩΝ. Ἐγκριθέντα διὰ τὴν δευτέραν, τρίτην καὶ τετάρτην τάξιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων..... » 55

Κεντρικὴ ἀποθήκη τῶν ἄνω βιβλίων εἶτε ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. Πωλοῦνται δὲ εἰς τοὺς κ. κ. Βιβλιοπώλας, Διδασκάλους καὶ εἰς πάντας ἐν γένει τοὺς ἀρταποκριτὰς ἡμῶν με ἀνάλογον ἐκπτώσιν. Ἡ πώλησις γίνεται τοῖς μετρητοῖς.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 74).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ἜΤΗ

Καὶ τώρα, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται, ἐάν ἐπιθυμητέ νὰ μάθητε τί ἀπέγινεν οἱ ἦρωες τῆς ἱστορίας μας, ἀκολουθετέ με εἰς Ἑλ. Οὐτάια, ἐπὶ

κατοικίαν καὶ τὰ περικυκλούντα αὐτὴν χλοῦρα καὶ πυκνὰ δένδρα, εὐκαλύπτους καὶ φοίνικας μεγαλοπρεπεῖς, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ὁποίων φύονται πλεῖστα δένδρα ὀπωροφόρα, μηλέαι, ἀπιδέαι, καρύαι καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

«ΘΕΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΨΙΟΙ ΕΙΝΕ ΒΥΤΥΧΕΣΤΑΤΟΙ» (Σελ. 83).

τῆς ὁδοῦ τῆς Βίσκρας μεταξὺ Βίσκρας καὶ Ἑλ. Καντάρας καὶ εἰσελθετε μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Γαστάδου.

Μάλιστα, πρὶν διαβῆτε τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, θὰ αἰσθανθῆτε καλλιέργειαν ἐπιμεμελημένην καὶ ἀνὴρ παιδρὸς καὶ ἀρεϊμάνιος, θὰ σας δώσῃ τὴν δεξιάν του, καὶ τρεῖς νέαι σερμοὶ καὶ ἐράσμοι

Δύνασθε δὲ νὰ εἰσελθετε ἐλευθέρως, διότι πατροπαράδοτος εἶνε ἡ φιλοξενία τῆς οἰκογενείας Γαστάδου, καὶ ὁποῖος δῆποτε εἰσθε, θὰ γίνετε δεκτοὶ μετὰ πολλῆς προθυμίας. Ὁ οἰκοδεσπότης, ἀνὴρ παιδρὸς καὶ ἀρεϊμάνιος, θὰ σας δώσῃ τὴν δεξιάν του, καὶ τρεῖς νέαι σερμοὶ καὶ ἐράσμοι

θζ σας περικυκλώσουν. Θαυμάσατε τὴν ὑγίειαν των, τὰ ζωηρὰ χρώματα τῶν ἡλιοκινῶν παρειῶν των.

Ἄφ' οὗ δὲ ἀναπαύθητε καὶ φαγετε καὶ πίετε θαφιλῶς ἐντὸς τῆς μεγάλης αἰθούσης τῆς ἐπαύλεως, ἐκν, παρακινούμενοι ὑπὸ τῆς ἐγκαρδίου ταύτης ὑποδεξιῶσεως, ἐπιθυμήσατε νὰ γνωρισθῆτε περισσότερο μετὰ τῆς εὐδαιμονεστάτης καὶ ἐξαιρέτου ταύτης οἰκογενείας, μὴ φοβείσθε μήπως φανῆτε ἀδιάκριτοι. Διότι ὁ φίλος μας Ἰωάννης μετὰ χαρᾶς θὰ σᾶς διηγηθῆ ὅσα συνέβησαν ἐντὸς τῶν δέκα ἐτῶν τὰ ὅποια παρήλθον ἀπὸ τῆς ἀξιομνημονεύτου ἐκείνης νυκτός, καθ' ἣν ὁ θεὸς τῶν ἀνθρώπων τοὺς τρεῖς μικροὺς ἀνεψιούς του ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Βοῦ Ἰζέλ.

Ἀκούσατε.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ λεοντοθήρας ἠσθάνθη μικρὰν τινα ἰμνηχανίαν πῶς νὰ οἰκονομήσῃ τοὺς τρεῖς μικροὺς ἀνεψιούς τοὺς ὁποίους ἡ θεία Πρόνοια ἐρρίψεν αἰφνιδίως εἰς τὰς ἀγχάλας του. Ὅλα ὅλα τὰ κεφάλαιά του ἦσαν ὀλίγα ἑλιγάδες δραχμῶν. Τὸ δέρμα τοῦ περιφάρμου μαύρου λέοντος ἐπώλησεν ὁ Θωμᾶς Καστέρας πεντακοσίας δραχμᾶς εἰς τὸν πρῶτον διφθεροπόλῃν τῆς πόλεως Κωνσταντίνης. Ἄλλ' ὁμως ὁ θεὸς ἐτέκμη ὅτι διὰ νὰ δυνηθῆ νὰ ἀνατρέψῃ καὶ ἀποκαταστήσῃ τὴν νεάν του οἰκογένειαν, ἐπρεπε νὰ προσπαθῆσῃ νὰ εὕρῃ νέους πόρους.

Ἔως τότε οὐδέποτε εἶχε σκεφθῆ περὶ τοῦ μέλλοντος, διότι παντοῦ ὅπου ἐπηγαίνε πάντες τὸν ὑπεδέγοντο μετὰ χαρᾶς. Καὶ ἂν ἤθελε μάλιστα ἠδύνατο νὰ ζῆ περιφάρμα καὶ ἀνεξόδως ὅλον τὸ ἔτος, πότε ἐδῶ, πότε ἐκεῖ, πότε εἰς τούτου τοῦ κτηματίου, πότε εἰς ἐκείνου, διότι πάντες εἶχον συμφέρον νὰ περιποιῶνται τοιοῦτον ἀτρόμητον κυνηγῆν. πρόθυμον νὰ κινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του διὰ νὰ ἀνταμειψῇ τὴν φιλοξενίαν.

Ἄλλ' ὁ Θωμᾶς Καστέρας ἔχει μόνον δὲν κατεδέχαστο νὰ ζῆ τοιαύτην ζωὴν, ὡς παράσιτος, ἀλλὰ καὶ ἔβλεπεν ὅτι δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ σῆρῃ τοὺς ἀνεψιούς του ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν. Πρῶτον φοράν τότε ἐσκέφη σπουδαίως νὰ παραιτηθῆ τοῦ κινδυνώδους ἐπιτηδεύματός του καὶ νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς κτηματίας, γεωπόνος, ὅπως πάντες τὸν παρεκίνουν πρὸ ἐτῶν.

Εὐνόητον δὲ εἶνε ὅτι πάντες ἐσπέυσαν νὰ τον εὐκολύνωσι διὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ εἰς τὸ νέον του στάδιον. Τῇ προτάσει δὲ τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ τῆς Βίσκρας παρεχωρήθησαν εἰς τὸν Θωμᾶν Κα-

στέραν προσωρινῶς πενήτην ἀστρέματα γῆς ἐκλεκτῆς εἰς τὰ περίξ τῆς Ἐλ Οὐτάιας.

Ἄλλὰ ἐχρειάζοντο καὶ κεφάλαια διὰ νὰ οἰκοδομήσῃ κατοικίαν, ἀποθήκας, νὰ ἀγοράσῃ κτήνη πρὸς κτηνοτροφίαν, καὶ ὅ τι ἄλλο ἀπαιτεῖται πρὸς καλλιέργειαν τῆς γῆς. Τοῦτ' ἐστὶν ἐχρειάζοντο δεκαπέντε ἕως εἰκοσι χιλιάδες φράγκων. Ἄλλὰ πῶς νὰ τὰς εὕρῃ;

Ἀκούσατε δὲ πῶς ἡ θεία Πρόνοια βοηθεῖ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους.

Ἐν ᾧ ὁ Θωμᾶς Καστέρας ἐσκέπτετο τί νὰ κάμῃ διὰ νὰ εὕρῃ χρήματα, ὁ γραμματοκομιστῆς ἐκόμισεν ἐπιστολήν, τῆς ὁποίας ὁ φάκελος ἦτο κατασκέπαστος ὑπὸ γραμματοσήμων καὶ σφραγίδων καὶ ἐπιγραφῶν καὶ σημειώσεων καὶ ἐπιστροφῶν κλπ., ὅτε ἦτο δυσανάγνωστος ἢ πρώτη ἐπιγραφή. Ἡ ἐπιστολὴ δὲ αὕτη, ἥτις ἀπεστέλλετο πρὸς τὸν φίλον μας Ἰωάννην Καστέραν, τὸν ἐκινῆγει ἐπὶ δύο μῆνας ἐν ᾧ αὐτὸς ἐκινῆγει τὸν θαῖόν του. Παρηκολούθει αὐτὴν κατὰ πόδας χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ τον καταφθάσῃ ἀπὸ Ἀλγερίας εἰς Ὀρὰν καὶ εἰς Τλέμκεν καὶ ἐπειτα ἀπὸ Τλέμκεν εἰς Κωνσταντίναν καὶ εἰς Βίσκραν.

Διὰ τῆς ἐπιστολῆς δὲ ταύτης ὁ κ. Κασούτης, ἐφοπλιστῆς ἐν Μασσαλία ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Ἰωάννην Καστέραν, υἱὸν τοῦ μακαρίτου Ἀντωνίου Καστέρα, ὅτι ὁ πλοίαρχος Μάριος Γαστάλδης ἀποθανὼν αἰφνιδίως ἐντὸς τοῦ πλοίου *Μαρίας Γαβριέλλας* τῇ 26 Αὐγούστου 1875 ἐκληροδότησεν εἰς αὐτὸν εἰκοσι χιλιάδας φράγκων, εἰς ἀνάμνησιν τῆς τιμιότητος τοῦ Ἰωάννου Καστέρα, ὅστις εὐρῶν μέγα χρηματικῶν ποσὸν ἀπέδωκεν αὐτὸ εἰς τὴν Μάριον Γαστάλδην κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα. Ἐγραφε δὲ ὁ κ. Κασούτης ὅτι ὡς ἐκτελεστῆς τῆς διαθήκης τοῦ μακαρίτου πλοίαρχου, ἀπέστειλε τὰς εἰκοσι χιλιάδας εἰς τὴν Τραπεζάν τῆς Ἀλγερίας εἰς λογαριασμὸν τοῦ Ἰωάννου Καστέρα, καὶ ὅτι οὗτος ἠδύνατο νὰ τὰς παραλάβῃ εἴτε ἀμέσως ἐκ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀλγερίας εἴτε ἐκ τοῦ ὑποκαταστήματός τῆς Κωνσταντίνης.

Τὶ συνέβη μετὰ τὴν λήψιν τῆς χρυσοφόρου ἐπιστολῆς δὲν εἶνε δύσκολον νὰ το εὕρητε.

Τὰ χρήματα τοῦ γενικοῦ πλοίαρχου, τὰ ὅποια ἦλθον εἰς τὸσον κιτάλληλον περίστασιν, ἐχρησίμευσαν εἰς τὴν σύστασιν τῆς ἐπαύλεως. Ὅσον δὲ καὶ ἂν προσπαθῆσεν ὁ Θωμᾶς Καστέρας νὰ κάμῃ οἰκονομίαν εἰς τὰς δαπάνας, καὶ αἱ εἰκοσι χιλιάδες ἐδαπανήθησαν μέχρι λεπτοῦ.

Ἡ γῆ τῆς Ἀλγερίας εἶνε εὐφροωτάτη καὶ ἐὰν μόνον ἔχη ἄφθονον ὕδωρ, ἀνταμειβεῖ πληρέστατα τοὺς κόπους τῶν γεωπόνων. Ὅθεν ἐντὸς τριῶν ἐτῶν ὁ Θωμᾶς Καστέρας καὶ οἱ τρεῖς ἀνεψιοὶ του ἐκέρδησαν κέρδη οὐκ εὐκαταφρόνητα. Ἐκτοτε δὲ τὰ κέρδη ὁσημέραι ἐπολλαπλασιαζόντο διὰ τῆς συνετῆς διευθύνσεως τοῦ πρώην λεοντοθήρα καὶ διὰ τῆς φιλοπονίας καὶ τῆς τάξεως τῶν τριῶν φίλων μας Ἰωάννου, Μεγαλάκη καὶ Φραγκίσκου, οἵτινες ὅσον ἡλικιοῦντο ἐφαίνοντο. ἀξιόλογοι καὶ φιλόπονοι γεωπόνοι.

Πέρσει δ' ὁ φίλος μας Ἰωάννης, νέος ἤδη εἰκοσιπενταετής, ἐνυμφεῦθη μίαν τῶν θυγατέρων τοῦ κτηματίου τοῦ Ἁγίου Φιλίππου κ. Μορέλ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἡ οἰκογένεια Καστέρα διετήρησε στενοτάτας σχέσεις. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ θεὸς Θωμᾶς ἀνέβησεν τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπαύλεως εἰς τὸν πρεσβυτάτον τῶν ἀνεψιῶν του. Ὁ γενναῖος οὗτος ἀνὴρ κατὰ τὸ γῆρας του ἐπαθε ρευματισμούς καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶχε γρηῖαν ἀναπαύσεως. Περιττὸν δὲ νὰ προσθέσωμεν ὅτι καὶ οἱ τρεῖς νεαρὶ ἀνεψιοὶ του περιποιῶνται τὸν γηραιὸν θεῖόν των, καὶ θεωροῦσι καθῆκόν των νὰ ἀποδώσωσιν εἰς αὐτὸν τὸ ἀφειλόμενον χρέος των ἀποδεικνύοντες πρὸς αὐτὸν τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην των. Θεὸς καὶ ἀνεψιοὶ εἶνε εὐτυχέστατοι.

Δὲν ἐλησμώνησαν δὲ, οὔτε ὁ θεὸς οὔτε οἱ ἀνεψιοὶ πάντας τοὺς ὅπως δῆποτε συνδραμόντας αὐτοὺς κατὰ τὸ διάστημα τῶν μακρῶν καὶ ἐπιπόνων ὁδοιποριῶν καὶ περιπλανήσεων.

Ἐπειδὴ δὲ μέγα μέρος τῆς εὐδαιμονίας των ἀφειλον εἰς τὸν ἐξαιρέτον ἐκείνον πλοίαρχον Γαστάλδην, ἀπεράσισαν φόρον εὐγνωμοσύνης τελούντες νὰ ἐπονομάσωσι τὴν ἐπαυλὴν των εἰς ἀνάμνησιν αὐτοῦ Ἐπαυλὴν Γαστάλδην.

Εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῶν μικρῶν καὶ ἐπιπόνων περιπλανήσεων καὶ ὁδοιποριῶν παρέλαθεν ὁ Ἰωάννης τὴν νεαρὰν γυναῖκά του καὶ περιῆλθε πάντα τὰ μέρη καὶ ἐπεσκέφη πάντας ὅσοι εἶχον συνδράμη καὶ περιποιηθῆ αὐτὸν καὶ τοὺς ἀδελφούς του.

Ἡ κυρὰ Ποττελοῦ ὅταν εἶδε τὸν Ἰωάννην καὶ τὴν γυναῖκά του, φαντασθῆτε πῶς τοὺς ὑπεδέχθη.

Κατηγορήσθη τὴν γυναῖκά του καὶ ἤρχισε νὰ τῇ διηγηθῆ τὰς περιπετείας τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ τῶν τριῶν ἀνδραδέλφων τῆς. Εἶχε γρηῖαν ὀλίγον ἀλλ' ἦτο ἀκμαιοτάτη. Ὁ δὲ προσφιλὴς ψιττακός, ὁ παλαιὸς μας φίλος ἦτο ζωηρότατος καὶ εὐμορφότατος καὶ εἰς ἄκρον φλύαρος καὶ γάλος. Δὲν ἐλησμώνησε δὲ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Φραγκίσκου καὶ ὁποῖον παιδίον βλέπει φωνάζει: «Καλημέρα Φραγκίσκο! Καλημέρα Φραγκίσκο!» διότι νομίζει ὅτι βλέπει τὸν παλαιὸν του κύριον τὸν μικρὸν Φραγκίσκον.

Καὶ ὁ κύριος Λεφίλης μετὰ χαρᾶς εἶδε τὸν φίλον του Ἰωάννην. Εἶχε γίνῃ ἀρχιτέκτων ἐκ τῶν πρώτων τοῦ Ἀλγερίου καὶ κατεγίνετο εἰς μελέτας πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ λιμένος. Παρέλαθε δὲ τὸν Ἰωάννην καὶ τὴν γυναῖκά του καὶ ἐπεσκέφησαν ὁμοῦ τὸν κ. Χαρισσον, καὶ εὐρον καὶ τὴν Κίτσαν ὅστις ἦτο εὐτραφέστατος καὶ ἐφαίνετο εὐχαριστημένος.

Ὁ Ἰωάννης ἐξηκολούθησε τὴν περιήγησίν του διὰ τοῦ Ὀρὰν, τοῦ Τλέμκεν καὶ τῆς Σαϊδᾶς μετὰ χαρᾶς ἀνεκλαλήτου δαικνύων εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκά του τὰς περιπετείας τῆς ἐπιπόνου πορείας των.

Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Ἐλ Οὐτάιαν, εὐθὺς ἀπῆλθεν εἰς Βίσκραν καὶ Ἁγίον Γερμανὸν καὶ μέχρι τοῦ Βοῦ Ἰζέλ, πάντοτε ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς νεαρᾶς καὶ χαριστατῆς γυναικὸς του. Ἀνέβησαν δὲ εἰς τὸ Βοῦ Ἰζέλ καθήμενοι ἐπὶ εὐρώστων καὶ βρωμαλέων ἡμίονων ποῦ ἡ πρὸ δέκα ἐτῶν δυστυχία τῶν ἀδελφῶν Καστέρα!

Ἐκεῖ δὲ, ἐπὶ τοῦ Βοῦ Ἰζέλ, ἀνέβη ὁ Ἰωάννης εὐκόλως τὸν τόπον ἔπου συνέβη τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο δράμα τοῦ μαύρου λέοντος. Ἐνθυμηθεὶ τὰ φοβερὰ συμβάντα τῆς ἀπαισίας ἐκείνης νυκτός: Ἀνῆρε δὲ καὶ τὸν τάφον τοῦ πιστοῦ Ἀλῆ, τὸν ὁποῖον εἶχε κατασκευάσῃ αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοὶ του. «Τὸν καίμενον τὸν Ἀλῆν!» εἶπεν ὁ Ἰωάννης παρατηρῶν τὴν γυναῖκά του. — «Τὸν καίμενον τὸν Ἀλῆν!» εἶπε καὶ αὐτή, πῶς θὰ τον ἠγάπων!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΡΠΟΣ

(Κατὰ τὴν γαλλικὴν τοῦ AD. BADIN)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΣΤΕΡΑ.

ΟΠΩΣ ΣΤΡΩΣΗΣ ΘΑ ΠΛΑΓΙΑΣΗΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΝΙΚΟΣ μαθητής.
ΠΟΠΗ αδελφή του.
ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ υπηρέτρια.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΕΤΡΟΣ (γείτονας του Νίκου και της Πόπης).
ΠΕΤΡΟΥΛΑ (θεία του Νίκου και της Πόπης).
ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΚΙΑ (θεία του Νίκου και της Πόπης).

(Ἡ σκηνή παριστᾷ σπουδαστήριον.)

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΝΙΚΟΣ μόνος

Μὰ τὸ ναὶ δὲν ὑποφέρεται αὐτό, νὰ πηγαίνῃ κανεὶς κάθε Κυριακὴν τὸ ἀπόγευμα εἰς τῆς θείας καὶ νὰ μένῃ φυλακισμένος ὡς τὸ βράδυ. Ἡ Πόπη δὲν βαριέται, τὸ 'ξεύρω κ' ἐγώ, διότι εἶνε μεγάλη καὶ ἔπειτα αὐτὴ εἶνε κορίτσι... Ἐγὼ ὅμως... Νόστιμο πρᾶγμα νὰ γάνῃς τὴν ἡμέρα σου, καὶ τί νὰ κερδίσης; Κάμποσα παξιμαδάκια καὶ κανένα γλύκισμα· τοὐλάχιστον νὰ ἦσαν μεγαλύτερα τὰ παξιμαδάκια, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἄρχισαν νὰ τα κουρεύουν καὶ τὰ κάμνουν τόσο μικρά! Ἀφίνω δὲ ἔτσι εἶσαι ἀναγκασμένος νὰ κάθεται καρφωμένος 'ς τὸ καθίσμα σου ἀκίνητος ὡς ἀγάλμα καὶ νὰ κυττάζῃς ὅλο καὶ τὰ ἴδια εἰκονογραφημένα περιοδικά!... Χίλιες φορές καλλίτερα νὰ μένω 'ς τὸ σπίτι... Ἀχ! καὶ νὰ τὸ κατῶρθανα νὰ τὴν γλυτώσω σήμερα, νὰ μὴ πάγω. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἴρω καμμίαν αἰτίαν. Καὶ νὰ ἰδῆς πῶς διασκεδάουν. Θὰ ἀναιδιάσω εὐθὺς τὸν Πέτρον καὶ τὴν Πετρούλαν καὶ θὰ χαλάσωμεν καὶ οἱ τρεῖς μας τὸν κόσμον. Τί αἰτίαν νὰ εἴρω; Στάσου νὰ συλλογισθῶ. (Συλλογίζεται.) Νὰ κάμω τὸν ἄρρωστο, νὰ πῶ ὅτι πονῶ τὸ κεφάλι μου. Ἄς το δοκιμάσω, τί γάνω; Νά, ἔρχεται ἡ Πόπη. Εἰς προσοχὴν! (Περιτυλίσσει τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ ματηλίου του καὶ ἐκυπλώνεται ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΝΙΚΟΣ, ΠΟΠΗ

ΠΟΠΗ. — Ἀκόμη δὲν εἶσαι ἕτοιμος, Νίκο;
ΝΙΚΟΣ μετὰ φωνῆς θρηνώδους. — Ὅχι.
ΠΟΠΗ. — Ἐλα, τελείωνε.
ΝΙΚΟΣ, στενάχωρον. — Ἀχ!
ΠΟΠΗ, ἐρχομένη πλησίον του. — Μὰ τί ἔχεις;
ΝΙΚΟΣ. — Πο... ἄχ!... πονῶ τὸ κεφάλι μου, μὰ δὲν ζεύρεις πῶς!
ΠΟΠΗ, ἀποροῦσα. — Τὸ κεφάλι σου;
ΝΙΚΟΣ. — Καὶ τὸ πονῶ ἀπὸ τὸ πρῶν...
ΠΟΠΗ. — Καὶ δὲν το ἔλεγες;

ΝΙΚΟΣ. — Δὲν τὸ ἔλεγα... διότι... μοῦ φαίνεται προσβολὴ νὰ λέγῃ ἓνα παιδί ὅτι τοῦ πονεῖ πότε τὸ κεφάλι του καὶ πότε...

ΠΟΠΗ. — Προσβολὴ εἶνε, ἀλλὰ σὺ πρῶτα εἶχες ἄλλην γνώμην. Μία βελόνη νὰ σε 'κέντουσε θὰ ἔκαμνες τὸν κόσμον ἄνω κάτω.

ΝΙΚΟΣ ἀποτόμως. — Τέλος πάντων ἠθέλησα νὰ δοκιμάσω σήμερα ἂν εἶμαι γενναῖος.

ΠΟΠΗ ἐμπαικτικῶς. — Καὶ τὸ κατάφερες περὶ φημα. Ὅλον τὸ πρῶν ἐτραγωδοῦσες καὶ ἐπιδούσες, καὶ ποῦ νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι σὲ ἐθασάνει φοβερὸς κεφαλόπονος, μάλιστα ἔφαγες καὶ μετὸς τὴν ὄρεξιν...

ΝΙΚΟΣ. — Ὅρεξιν! αἶ, ἐγὼ το εἴξερα! ἔβιαζα τὸν ἑαυτὸν μου.

ΠΟΠΗ. — Τῶ ὄντι ἐβιάζες τὸν ἑαυτὸν σου, διότι μοῦ ἐζήτησες δύο φορές νὰ σου βάλω φρηγτὸν.

ΝΙΚΟΣ. — Τέλος πάντων δὲν μοῦ ἐπονοῦσε ὅσον τώρα, καὶ ἐνόμιζα ὅτι μετὰ τὸ πολὺ φαγητὸν θὰ μου περάσῃ. Ἀλλὰ ὅσον περᾶ ἡ ὥρα τόσο αὐξάνει ὁ πόνος... ἄχ! ἄχ!! ἄχ!!!... Βλέπετε, Πόπη, τί πόνους ἔχω ὁ καίμενος! ἄχ! δὲν ἔμπορῶ, δὲν ἔμπορῶ νὰ ἔλθω σήμερα 'ς τῆς θείας.

ΠΟΠΗ. — Τάτε δὲν πηγαίνω οὐδ' ἐγώ. Ἀφ' οὗ σὺ πονεῖς θὰ μείνω μαζί σου καὶ στέλλω τὴν Χαρίκλειαν νὰ εἰπῇ ὅτι...

ΝΙΚΟΣ ζωηρῶς. — Ὅχι, σὲ παρακαλῶ, Πόπη μου, νὰ πᾶς.

ΠΟΠΗ. — Μὰ πῶς νὰ σ' ἀφήσω μόνον, 'ς αὐτὴν τὴν κατάστασιν; ἄρρωστον;

ΝΙΚΟΣ. — Νὰ δὲ ἡ ὥρα! ἄρρωστος εἶμαι; Πονῶ λιγάκι τὸ κεφάλι μου.

ΠΟΠΗ σκοπιτικῶς. — Πολύ...

ΝΙΚΟΣ. — Χωρὶς τὰ χωρατὰ, πολὺ, καλὰ τὸ εἶπες· ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ νὰ ἡσυχάσω ὀλίγον καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μου περάσῃ. Πήγαινε, λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ, πήγαινε σὺ.

ΠΟΠΗ. — Ἀφ' οὗ ἐπιμένεις... Ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψω ἔνωρίς.

ΝΙΚΟΣ. — Ὅχι δά, μὴ βιασθῆς. Μετὰ τὴν ἡσυχίαν σου.

ΠΟΠΗ. — Χαῖρε λοιπὸν. (Ἀσπάζεται τὸν Νίκον καὶ ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΝΙΚΟΣ μόνος

Ζήτω ἡ ἐλευθερίῃ! (Καταβαίνει ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρον σκιρτῶν καὶ ἀποσπᾷ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του τὸ ματηλίον). Εἶδα καὶ ἔπαθα νὰ τὴν κατευδῶσω τὴν κυρίαν ἀδελφὴν μου. Σὰν κάτι νὰ ὑπόπτευσε... Καὶ ἔπειτα τί με μέλει; Ἐφυγε; αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαῖον. (Παρατηρεῖ ἀπὸ τοῦ παραθύρου). Νά τὴν, τώρα δὲ γυρίζει τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου. (Τραγοῦδες).

Χαιρετίσματα 'ς τὴ θεία,
Ζήτω ἡ Ἐλευθερίῃ!
Τραλαλά, λαλά, λαλά
Χαιρετίσματα πολλά.

Στάσου τώρα νὰ ἰδοῦμε ἂν φαίνεται ὁ Πέτρος ἢ ἡ Πετρούλα. Νά τους καὶ οἱ δύο, ἀπ' ἐξῆ ἀπὸ τῆ θύρα καὶ παίζουν ὡς ἀγαπημένα ἀδελφάκια. Αἶ, τοῦ λόγου σας!

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ. — Κύριε Νίκο!

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΥΛΑΣ. — Δὲν ἐπῆγατε μαζί με τὴν κυρία Πόπη; Εἶσθε τιμωρία;

ΝΙΚΟΣ. — Τιμωρία; ἀμ' δέ! Διὰ νὰ ἰδῆτε πόσο εἶμαι τιμωρία, σὰς προσκαλῶ νὰ φᾶμε. Ἐρχεσθε;

Αἱ ΦΩΝΑΙ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΥΛΑΣ. — Ἐρχομαστέ.

ΝΙΚΟΣ. — Ἀλήθεια! νὰ σας πῶ μιὰ στιγμή. Πηγαίνετε ἐκεῖ δὲ 'ς τὴν γωνίαν ν' ἀγοράσετε μιὰ ὀκτὰ λουκουμάδες; μὰ νὰ εἶνε ζεστοί. (Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ θυλακίου του μίαν δραχμὴν, τὴν περιτυλίσσει εἰς χαρτίον καὶ τὴν ρίπτει ἀπὸ τοῦ παραθύρου). Νά, μίαν δραχμὴν καὶ γρήγορα, νὰ εἶνε ζεστοί, νὰ βάλῃ καὶ μελι πολὺ καὶ ζάχαρι.

Αἱ ΦΩΝΑΙ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΥΛΑΣ. — Μείνε ἡσυχός, κύρ Νίκο.

ΝΙΚΟΣ ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τοῦ παραθύρου. — Τί καλὰ! νὰ φάγῃ κανεὶς λουκουμάδες μιὰ φορὰ χωρὶς νὰ ἔχη ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι ἄλλον νὰ του λέγῃ κάθε στιγμήν «Φθάνει, ἀρκετοὺς ἔφαγες, μὴ φᾶς ἄλλους, θὰ σε βλάψουν». Σήμερα τέλος πάντων θὰ εἰμπορέσω νὰ φάγω νὰ φάγω ὡς ποῦ νὰ σκάσω. Τί καλὰ! (Χορεύει ἄδων).

Τί καλὰ, τί καλὰ, τί καλὰ
τραλαλά, τραλαλά, τραλαλά.
Ἄς κοπιᾷ νὰ φᾶ ὅπως θέλει
λουκουμάδες ζεστοὺς μετὰ τὸ μελί
τραλαλά, τραλαλά!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΝΙΚΟΣ καὶ ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ἐστὶ δὲ κάθισαι ἡσυχός, νὰ σου περάσῃ ὁ κεφαλόπονος;

ΝΙΚΟΣ. — Σοῦτ'! μὴ με μαρτυρήσης, Χαρίκλιτσα μου. Τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες διὰ νὰ μὴ πάγω 'ς τῆς θείας μου.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ἄ, αἶ! ἔχομε καὶ τέτοια, κύρ Νίκο;

ΝΙΚΟΣ. — Μὰ δὲν εἰξεύρεις πόσον στενοχωροῦμαι, ὅταν πηγαίνω ἐκεῖ!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Αὐτὸ ὅμως ποῦ ἔκαμες εἶνε ψευτιά.

ΝΙΚΟΣ. — Μικροῦτσικη.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ, ἀγανακτοῦσα. — Μικροῦτσικη!

ΝΙΚΟΣ. — Δῆλα δὲ δὲν βλάπτει κανένα.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Παρὰ μόνον τὸν ἑαυτὸν σου;

ΝΙΚΟΣ ἐκπληκτός. — Τὸν ἑαυτὸν μου;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Δὲν σ' ἐφθκναν τὰ ἐλαττώματα σου...

ΝΙΚΟΣ, κλίνων τὴν κεφαλὴν. — Σὰς εὐχαριστῶ! μὰς ὑποχρεώσατε!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ὡς τώρα εἴξευρα ὅτι ἦσουν μαλθακός, δὲν 'ξεύρω ἂν το λέγω καὶ καλὰ...

ΝΙΚΟΣ σκοπιτικῶς. — Καλὰ, καλὰ τὸ λές, Χαρίκλιτσα μου...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — ...δύστροπος, φωνακλᾶς, πεισματάρης...

ΝΙΚΟΣ. — Λέγε, Χαρίκλιτσα μου, λέγε...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — ...μὰ ψεύτης δὲν ἦσουν... Τώρα ὅμως...

ΝΙΚΟΣ. — Καὶ νομίζεις ὅτι θὰ γίνω;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Τὸ δύσκολον εἶνε νὰ ἀρχίσῃ κανεὶς, καὶ ἔπειτα ἀφ' οὗ ἀπαξ πάρῃ τὸν κατήφορον...

ΝΙΚΟΣ. — Καὶ τάχα ἔκαμα ἀρχὴν ἐγὼ σήμερα;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Καὶ βέβαια. Ἀλλὰ ἔχεις καιρὸν ἀκόμα ἂν θέλῃς νὰ μετανοήσης.

ΝΙΚΟΣ. — Πῶς εἶπες;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ἄν ἤμουν ἐγὼ θὰ ἔπαρνα τὸ καπελλάκι μου καὶ μιὰ καὶ δύο θὰ ἐπήγαινα 'ς τῆς θείας...

ΝΙΚΟΣ. — Καὶ θὰ ἔλεγα ὅτι... Ἄ! αὐτὸ δὲν γίνεται, Χαρίκλιτσα μου.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ναι ἀλλὰ δὲν θὰ γλυτώσης τὴν τιμωρίαν...

ΝΙΚΟΣ. — Μήπως ἔχεις σκοπὸν νὰ με μαρτυρήσης;...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Καί τί μ' ἐνόμισες ; Δέν θά σε μαρτυρήσω ἐγώ, ἀλλά ὅποιος πταίει, παιδεύεται ἀργά ἢ γρήγορα, καί φοβοῦμαι... Τί με μέλει !, κάμει καλά μέ τό κεφάλι σου, εἶνε δίκή σου δουλειά. Ἐχω κ' ἐγώ τῆς δουλειῆς μου καί σ' ἀφίνω ὑγίαν. (*Ἐξέρχεται*).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΝΙΚΟΣ μόνος

Νά πάρω τό καπελάκι μου, νά πάγω ε' τῆς θείας καί ἐμπρός εἰς ὄλας τὰς κυρίας νά δηλολογήσω ὅτι ὁ πονοκέφαλό μου ἦτον παιγνίδι, μέ τό ναι πολύ εὐκολον πρᾶγμα σοῦ φαίνεται, κυρά Χαρικλίτσα... Τί κεφάλι ! Ὅποιος πταίει παιδεύεται ἀργά ἢ γρήγορα ! Εἶμαι περίεργος νά μάθω ποίος θά με τιμωρήσῃ καί τότε καί πῶς ! Καί διατί τάχα ; Ἄς πᾶ νά λέγῃ ἡ Χαρικλίτσα, ἐγώ δέν τιν ἀκούω, καθόλου δέν βλέπω κανένα μέ τό παιγνίδι μου τό σημερινόν. Ἄλλ' ὅμως καλλίτερα θά εἶχα νά μή ἔκαμνα ὅ τι ἔκαμνα, καί ἄν εἰξευρα ὅτι δέν θά εἴρω τὰς κυρίας μέ τό ναι θά ἐπίγαίνα, διότι ἔχω βάρος ε' τήν καρδιά μου. Διατί τάχα νά γίνω ψεύστης ;... Τί νά κάμω ; (*Παρατηρεῖ τόν πῖλόν του κρημασμένον ἀπό τῆν κρημαστίαν. Ταύτοχρόνως ἀκούεται θόρυβος ἔξω*). Ἄ ! νά τους ἔρχονται οἱ προσκεκλημένοι μου. Κάθε ἐμπόδιο διά καλό. Ἐλύθη τό ζήτημα, δέν πηγαίνω ε' τῆς θείας, θά μείνω ἐδῶ νά διασκεδάσω ὅπως ἀπεφάσισα ἐξ ἀρχῆς.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΝΙΚΟΣ, ΠΕΤΡΟΣ, ΠΕΤΡΟΥΛΑ (κρατοῦσα πινάκιον μέγα σκεπασμένον δι' ἑσθμερίδος).

ΝΙΚΟΣ. — Τοὺς ἐφέρατε ; Ζήτω οἱ λουκουμάδες !

ΠΕΤΡΟΥΛΑ, ἀποθέτουσα τὸ πινάκιον ἐπὶ τοῦ τραπέζιου. — Καί εἶνε ζεστοί ζεστοί, κύρ Νίκο.

ΝΙΚΟΣ. — Νά μου ζήσης, Πετροῦλλά μου..

ΠΕΤΡΟΥΛΑ. — Ὅριστε καί τὰ εἰκοσι λεπτά ποῦ ἐπερίσευσαν.

ΝΙΚΟΣ μετ' ἀλαζονείας. — Κράτησέ τα νά τα πάρῃς στραχάλια.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ. — Εὐχαριστῶ, κύρ Νίκο.

ΠΕΤΡΟΣ. — Πετροῦλα θά τα μοιράσωμε ;

ΠΕΤΡΟΥΛΑ. — Βέβαια θά τα μοιράσωμε.

ΠΕΤΡΟΣ, ἀπλώνων τήν χεῖρα εἰς τὸ πινάκιον. — Καί δέν ἀρχίζομε ;

ΝΙΚΟΣ. — Ἄ, ἀκόμη δέν εἶνε καιρός. Μέ τὸν δρωτά μας πρέπει νά φάμε τοὺς λουκουμάδες μας.

ΠΕΤΡΟΣ. — Μά τί ; θά κάνωμε καμμιὰ δουλειά πρῶτα ;

ΝΙΚΟΣ. — Ἄμμέ ; θέλει καί ρώτημα ; θά παίξωμε πρῶτα, θά διασκεδάσωμε, θά τό κάψωμε ! Καταλαβαίνεις τί θά εἶπῃ θά τό κάψωμε ; θά κάνωμε τό σπῆτι ἄνω κάτω. Ὅταν λείπῃ ὁ γάτος χορεύουν τὰ ποντίκια.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ. — Μά δέν ἔμποροῦμε νά παίξωμε τίποτα ἡσυχά παιγνίδια ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἐφορτώσου μας καί σὺ μέ τὰ ἡσυχά παιγνίδια σου.

ΝΙΚΟΣ. — Τί εἶν' αὐτὰ τὰ κορίτσια ! ἀκούς ἐκεῖ ἡσυχά παιγνίδια ! Ἐλάτε νά παίξωμε τὴν ἀμαζαν. Ἐγώ εἶμαι ὁ ἀμαζηλάτης καί σεις τὰ ἄλογα. (*Δίνει περὶ τὸν λαιμόν του λεπτόν σχοινίον μετὰ κωδωνίσκιον, λαμβάνει τὰς ἡρίας καί τὸ μαστίγιον*). Ἐμπρός ! κύριοι, ἐμπρός !

(*Περιτρέχουσι τὸ δομάτιον ἀνατρέποντες τὰ καθίσματα. Ὁ Νίκος κρίζει τὸ μαστίγιόν του καί πολλαπλασιάζει τὰς κρουγὰς του, καί τέλος πάντων σταματᾷ τοὺς ἵππους του ἀσθμαίνων*).

ΠΕΤΡΟΣ. — Οὐφ ! (*Κάθεται*).

ΠΕΤΡΟΥΛΑ. — Ἔσκασα !

ΠΕΤΡΟΣ, ἀποβλέπων μετ' ἐπιθυμίας εἰς τὸ πινάκιον. — Ἐλυγώθηκα ἀπὸ τό πολύ τρέξιμον !

Σύ, Πετροῦλα, πῶς πάει τό στομάχι σου ;

ΠΕΤΡΟΥΛΑ. — Ἐγώ πεινώ !

ΝΙΚΟΣ, γελῶν. — Ἄ ! ἄ ! τάλογά μου θέλουν κριθάρι. Ἄς τους δώσω. (*Ἐξάγει ἐκ τοῦ σερταρίου τρία περόνια, λαμβάνουσι τὰ παιδία ἀνά ἓν, καί ἐν ᾧ ἐτοιμάζονται νά φάγωσι τὸν πρῶτον λουκουμᾶν, ἀνοίγει ἀγρῆς ἡ θύρα καί ἐμφανίζεται ἡ θεία τοῦ Νίκου, ἡ κυρία Λουκία*).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ ἀνῆτεροί καί ἡ ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ

ΝΙΚΟΣ ἐκπληγτος. — Ἡ θεία !

ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ. — Καλὴ τί θόρυβος καί κακὸ εἶν' αὐτό ; σὺν νά κρημνίζεται ὄλον τό σπῆτι. Τί εἶχατε ;

ΝΙΚΟΣ. — Ἐπαίξαμε τὴν ἀμαζαν, θεία μου.

ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ. — Αὐτό τό παιγνίδι, παιδί μου, δέν εἶνε κατάλληλον δι' ἄρρωστα παιδία, εἶνε κοπιαστικόν.

ΝΙΚΟΣ, ἀμνηχανῶν. — Μά θεία μου, ἐγώ ἤμουν ὁ ἀμαζηλάτης.

ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ, βλέπουσα τοὺς λουκουμάδες. — Σὺν κάπως βαρὺ εἶνε τό γλύκισμά σας, καί δέν καταλαμβάνω πῶς ἡ Χαρικλεια...

ΝΙΚΟΣ. — Ὅχι, θεία μου, ἡ Χαρικλεια... ἐγώ... μέ τὰ γοῦματά μου...

ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ. — Ἄ ! ἐνόησα. Διὰ τὰ μικρά...

ΝΙΚΟΣ. — Μάλιστα, θεία μου, τοὺς ἴππους τοὺς λουκουμάδες νά φάγουν τὰ καίμένα τὰ μικρά (*κατ' ἰδίαν*) καί ἐγώ ὁ καίμενος.

ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ. — Εὐγε, καλὸ μου παιδί. Ἄλλὰ εἰξεύρεις, Νίκο μου, ὅτι ὁ κεφαλόπονος ἐδιάλεξε πολὺ κακὴν ἡμέραν νά ἔλθῃ νά σε ἐπισκεφθῇ ;

ΝΙΚΟΣ, κατ' ἰδίαν. — Τί μου λέγει ἡ θεία μου, μήπως ὑπόπτεισε τί τρέχει ;

ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ. — Εἶπα : Ὁ Νίκός μου θά στενοχωρηθῆται τὴν Κυριακὴν εἰς τό σπῆτι μου νά βλέπῃ μόνον κυρίας ἠλικιωμένας. Λοιπὸν σήμερον εἶχα προσκεκλημένους πρὸς χεῖρ σου...

ΝΙΚΟΣ ζωηρῶς. — Ποίους, θεία μου ;...

ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ. — Ὅλους τοὺς φίλους σου.

ΝΙΚΟΣ. — Τοὺς φίλους μου ; (*κατ' ἰδίαν*).

Ἄχ, διατί νά μὴ ἀκούσω τὴν Χαρικλειαν !

ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ. — Δέν εἰξεύρεις πῶς τους ἐφάνη ὅταν δέν σε εἶδαν. Ἄλλὰ ἡ Ἐλένη τους προσέφερεν ὠραία γλυκίσματα καί ἤλθε πάλιν ἡ δρεξίς των εἰς τὸν τόπον τῆς.

ΝΙΚΟΣ, κατ' ἰδίαν. — Καλὰ μού τιν ἐφτειασε τό παιγνίδι μου ! Καλὰ νά τιν κάθω.

ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ. — Τοὺς ἄφησα ὄλους ε' τό τραπέζι ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Πόπης, καί ἤλθα μίαν στιγμὴν νά ἰδῶ πῶς εἶσαι.

ΝΙΚΟΣ ζωηρῶς. — Εἶμαι καλλίτερα, θεία μου μού ἔπρασ σκεδόν, καί ἄν θέλετε...

ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ, ἔξετάζουσα τὸν σφίγγον του. — Νικό μου, εἶσαι περισσότερο ἄρρωστος παρὰ ὅσον νομίζεις.

ΠΕΤΡΟΣ καί **ΠΕΤΡΟΥΛΑ,** τεταραγμένοι. — Εἶνε ἄρρωτος, κυρία ;

ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ. — Ναι, παιδάκια μου, εἶνε ἄρρωστος καί ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Φοβοῦμαι μάλιστα μήπως ἡ ἀσθένειά του εἶνε κολλητικὴ. Εἴμπορεῖτε νά πάθετε, παιδιά μου, ἄν μείνετε ἐδῶ. Πηγαίνετε λοιπὸν, παιδιά μου, ε' τὴν μητέρα σας. (*Ὁ Πέτρος καί ἡ Πετροῦλα βαδίζουσι πρὸς τὴν θύραν*). Ἄ ! πάρτετε κί αὐτὸ ἐδῶ τό πιάτον.

ΠΕΤΡΟΣ καί **ΠΕΤΡΟΥΛΑ.** — Εὐχαριστῶ, κυρία.

ΝΙΚΟΣ κατ' ἰδίαν. — Ἐχετε γειά, λουκουμάδες μου. Ἄ ! τό παιγνίδι μου δέν ἐπέτυχε !

Τὴν ἐπᾶθα... (*Πηγαίνει πρὸς τὰ παιδία ἐξερχόμενα καί λέγει σιγῶν*) Ἐγὼ μου τοὺς φέρετε ὀπίσω τοὺς δικούς μου, ὅταν φύγῃ ἡ θεία μου.

ΠΕΤΡΟΣ σιγῶν. — Ἄμ' δέ ; Νά πᾶ νά κολλήσωμε τὴν ἄρρωστια σου !

ΝΙΚΟΣ ἀπελθὼν. — Λοιπὸν πρᾶτιμάτε νά μου φάτε τοὺς λουκουμάδες μου ;

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἄμμέ !

ΠΕΤΡΟΣ καί **ΠΕΤΡΟΥΛΑ.** — Καλὸ βράδυ, κύρ Νίκο, καί περαστικὰ σου. (*Ἐξέρχονται*).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

ΝΙΚΟΣ, ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ, ἔπειτα **ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ**

ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ σοβαρῶς. — Ναι, Νικό μου, ἀνψυγῶ πολὺ, παιδί μου.

ΝΙΚΟΣ. — Μὴ ἀνησυγεῖτε, θεία μου.

ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ. — Ἄνησυγῶ, διότι εἶνε πολλαὶ ἀσθένειαι εἰς τὴν πῆλιν, καί μάλιστα ἡ ὄστρακιά.

ΝΙΚΟΣ ζωηρῶς. — Μά ἐγώ δέν ἔχω τίποτε.

ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ. — Καί ποῦ το εἰξευρες ;

ΝΙΚΟΣ, ἀμνηχανῶν. — Τὸ εἰξεύρω, διότι... διότι...

ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ. — Τὸ εἰξεύρω καί ἐγώ ὅτι δέν ἔχεις ὄστρακίαν, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως ἀρχίζῃς νά ἔχῃς ἄλλαν ἀσθένειαν χειροτέραν. Αὐτὴς ὁ κεφαλόπονος, τὴν ὠραν μάλιστα ὅπου ἦσο ἔτοιμος νά ἔλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου, εἶνε σύμπτωμα πολὺ δυσχέρστον. Τὸ παιγνίδιον τό ὁποῖον ἐπαίξεις, αὐτὴ ἡ ἐξαψίς ἡ πυρετώδης, οἱ λουκουμάδες τοὺς ὁποίους ἐμελλες νά φάγῃς, εἶνε συμπτώματα ὅχι ἀλιγώτερον ἐπιφοδῆ, Νικό μου. Τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι φοβοῦμαι μήπως ἔχεις ἀσθένειαν σοβαρὰν καί θεωρῶ καθήκον μου νά μηνύσω εἰς τὴν μητέρα σου νά ἔλθῃ. Καθὼς ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν θά τῆς γράψω νά ἔλθῃ μέ πρῶτον.

ΝΙΚΟΣ ζωηρῶς. Σὰς παρακαλῶ, θείτσα μου, μή τῆς γράψετε.

ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ. — Καί ὅμως...

ΝΙΚΟΣ. — Περιμένετε ὡς αὔριον, καί τότε πλέον...

ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ. — Ἔστω, περιμένω, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρω νά πλαγιαίσῃς τώρα εὐθὺς ε' τό κρεβάτακι σου.

ΝΙΚΟΣ. — Μετὰ χαρᾶς, θείτσα μου, ὅπως θέλετε. (*κατ' ἰδίαν*) Ἄχ ! τό παιγνίδι μέ ἔχαντάκωσε... Καλὰ μού ἔλεγε ἡ Χαρικλίτσα.

ΚΥΡΙΑ ΛΟΥΚΙΑ. — Χαρίκλεια !

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ, εἰσαρχομένη. — Ὅριστε, κυρία.

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΚΙΑ δεικνύουσα τὸν Νίκο. —
Νά το προσέχης τὸ παιδί. Νά του κάμης ἕνα
ζεστό καὶ ἐπειτὰ νά τον κουκουλώσης καλὰ νά
ιδρώσῃ. Ἀπόψε ἂν του ἔλθῃ ὄρεξις νά φάγῃ δὸς
τοῦ τρεῖς κουταλιές φιδὲ νερόβραστο, τίποτε ἄλλο.
Ἴκκουσες; τίποτε ἄλλο.

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ. — Ὅρισμός σου, κυρία.

ΝΙΚΟΣ κατ' ἰδίαν. — Ἀχ τὸ παίγνιδι μ' ἔχαντά-
κωσε. Διατί νά μὴ σε ἀκούσω Χαρικλίτσα μου;

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΚΙΑ. — Καὶ τώρα, υγιαίνει, παι-
δάκι μου. Ἐγὼ πηγαίω εἰς τοὺς προσκεκλημέ-
νους μου. Ἀβριον τὸ πρῶν θὰ ἔλθω νά ἰδῶ πῶς
εἶσαι καὶ ἂν εἶνε ἀνάγκη νά γράψω εἰς τὴν μη-
τέρα σου. Ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶνε περαστικά.
(Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΝΙΚΟΣ, ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ

ΝΙΚΟΣ. — Ναι, ναι, μού την ἐπέρασε τὴν ἀρ-
ρώστια μου, ἡ θείτσα μου. Ἄ, ἄ! ἄλλην φορὰν
δὲν το ξανακαθαίνω αὐτὸ τὸ μασκαράκι.

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ. — Καθὼς καταλαβαίνω, κύρ Νίκο,
ἡ θείτσα σου σὰν νά τα ἐμυρίσθη.

ΝΙΚΟΣ. — Καὶ ἐγὼ σὰν νά το ἐκατάλαβα.

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ. — Μὰ διατί, Νικό μου, δὲν
εἶπες τὴν ἀλήθειαν;

ΝΙΚΟΣ. — Θά την εἶπω αὔριον. Ἄν το ἔλεγα
σήμερα θὰ ἐφαίνετο ὅτι ζητῶ χάριν.

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ. — Καλὰ λές.

ΝΙΚΟΣ. — Καλὰ μού το ἔλεγες, Χαρικλίτσα
μου, ὅτι θὰ τιμωρηθῶ.

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ. — Ἄν με ἀκούεις;...

ΝΙΚΟΣ. — Δὲν θὰ ἤμην τώρα ἀναγκασμένος
νά πάγω νά πλαγιάσω, ἐν ᾧ οἱ φίλοι μου δια-
σκεδάζουν. Ἄς εἶνε, πρέπει νά ὑπακούσω. Θὰ
πιῶ τὸ ζεστόν μου καὶ ἀπόψε θὰ βορφήσω τὸν
φιδέ μου.

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ. — Ἀχ! Νικό μου, πόσο καίει-
ται ἡ καρδιά μου διὰ τὸ πάθημά σου!

ΝΙΚΟΣ. — Ὑπομονή, Χαρικλίτσα μου, πρέπει
νά ὑποφέρῃ κανεὶς ὅ τι παθαίνει ἐξ αἰτίας τῆς κα-
κῆς κεφαλῆς του (Στενάζων) Ἀχ! καλὴ το λέ-
γει καὶ ἡ παροιμία: Ὅπως στρώσης θὰ πλα-
γιάσης.

(Παράφρασις.)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

(Συνέχεια ἴδ. σελ. 41.)

Τὸ ΚΑΤΗΡΑΜΕΝὸΝ ΠΛΟΙΟΝ

Ἡ ἁστέια διήγησις τοῦ Μούλεϋ ἐπροκάλεσε
γενικὸν γέλωτα. Ὁ κ. Μούκ καὶ τὰ ὑποδήματά
του διετηρήθησαν καθ' ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὴν
φάντασίαν τῶν ὀδοιπόρων μας, καὶ τὴν ἐπαύριον
ἐγέλων ἀκόμη μὲ τὰς περιπετείας καὶ τὴν ἐκδι-
κῆσιν τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, τοῦ ὁποῦ ἡ
θαυμαστὴ ἱστορία ὑπῆρξε τὸ μόνον ἀντικείμενον
τῆς συνομιλίας των καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐν
τούτοις μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ Μούλεϋ, ἀπευθυνό-
μενος πρὸς τὸν γέροντα Ἀχμέτ μετ' ὅλου τοῦ σε-
βασμοῦ, τοῦ ὀφειλομένου εἰς τὴν λευκὴν γενεάδα
του, τῷ εἶπε: « Δὲν θὰ μας διηγηθῆτε καὶ σεῖς
καμμίαν ἱστορίαν ἢ διήγημα ἢ μῦθον; διότι ἡ
ζωή σου, πάτερ μου, προσέθηκεν ὁ νεανίας, ὑπο-
κλινόμενος μετὰ σεβασμοῦ, θὰ ὑπῆρξε γόνιμος εἰς
παρόμοια συμβάντα.»

Ὁ Ἀχμέτ, δι' ἐλαφρὰς κινήσεως τῆς κεφαλῆς,
ἐφάνη ἀπαδεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν ταύτην, ἀλλ'
ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινε σιωπηλός, ὡς ἂν ἐξή-
τει καθ' ἑαυτὸν τί ἔπρεπε νά διηγηθῆ.

« Ἀγαπητοὶ φίλοι, εἶπε, καθ' ὅλον τὸ διάστημα
τοῦ ταξιδίου μας ἐφάνητε πρὸς ἐμὲ σύντροφοι
προσεκτικοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι, καὶ ὁ Σελίμ αὐ-
τός κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὀλίγων ἡμερῶν, κατὰ
τὰς ὁποίας τὸν ἐγνωρίσαμεν, εἴλαυσε τὴν ἐμπι-
στοσύνην μου· δὲν θὰ σὰς διηγηθῶ λοιπὸν μῦθον,
ἀλλ' ἱστορίαν θαυμαστὴν καὶ φοικῶδη, ἡ ὁποία
μοὶ συνέβη κατὰ τὴν νεότητά μου καὶ τὴν ὁποίαν
δὲν δύναμαι νά ἐνθυμηθῶ ἄνευ φοικῆς· εἶνε ἡ
συνάντησις μου μετὰ τοῦ κατηραμένου πλοίου.»

Ὁ πατήρ μου εἶχε μικρὸν μαγαζεῖον εἰς τὴν
πόλιν τῆς Βαλσόρας· οὔτε πτωχός, οὔτε πλούσιος,
ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν βί-
φοκινδυνεύουν ἐκουσίως εἰς κερδοσκοπικὰς ἐπι-
χειρήσεις, ἐκ φόβου μήπως χάσωσιν εἰς μίαν ἡ-
μέραν τοὺς καρποὺς πολυετοῦς ἐργασίας. Ἰδίως
ἐφοβεῖτο τὴν θάλασσαν, οὐδέποτε δὲ ἐτόλμησε νά
ἀποσταλῆ διὰ θαλάσσης τὸ ἐλάχιστον φορτίον.
Ἐν τούτοις ἡμέραν τινά, φίλος τις τοῦ πατρός
μου τῷ ἐπρότεινε μίαν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ τοῦ

εἶδους, ἥτις παρουσιάζει τόσας μεγάλας ἐλπίδας
κέρδους, ὥστε ὁ πατήρ μου κατεβλήθη καὶ ἀπε-
φάσισε νά λάβῃ μέρος διὰ χιλίας λίρας, αἰτινες
ἀπετέλουν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς περιουσίας
του, εἰς τὴν ναύλωσιν ἑνὸς πλοίου. Μετὰ ὀκτὼ
ἡμέρας ἐμάθομεν ὅτι τὸ πλοῖον μόλις ἐξῆλθε τοῦ
λιμένος, κατελήφθη ὑπὸ τρικυμίας καὶ ἀπολώσθη
αὐτανδρον. Ἡ ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν ἡ εἰδήσις
αὕτη ἐπροξένησεν εἰς τὸν πατέρα μου, ὑπῆρξε τοι-
αύτη ὥστε ἀπέθανεν αἰφνιδίως χωρὶς νά δυνήθῃ
του ἐδείκνυεν ὅτι δὲν ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὰ
μέρη ἐκεῖνα, ὥστε ἀφόβως νά ὑποστῆ τρικυμίαν.
Διέταξε λοιπὸν νά συστειλωσιν διὰ τὰ ἰστία καὶ
τοιουτοτρόπως ἀνεμένονεν τὰ συμβησόμενα.
Ἡ νύξ ἐπῆλθε καθαρά καὶ ψυχρά, ὁ δὲ πλοίαρ-
χος ἤρχισε νά πιστεῦσῃ ὅτι τὰ προγνωστικὰ ση-
μεῖα τῆς τρικυμίας τὸν ἠπάτησαν, ὅταν αἰφνης
πλοῖόν τι, τὸ ὅποῖον δὲν εἶχομεν ἕως τότε παρα-
τήρησιν, διήλθε τόσον πλησίον τοῦ ἰδικοῦ μας
ὥστε ἐφαίνετο ὅτι τὸ ἤγγισεν. Μεγάλῃ κραυγῇ

« Ὁ ἄνθρωπος τοῦ μεγάλου ἱστοῦ ἐπῆλθεν » (Σελ. 92)

νά προφέρῃ λέξιν. Ἐμὲ, ὅστις πρὸ μικροῦ εἶχον
εἰσελθῆ εἰς τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, τὸ
δυστύχημα τοῦτο δὲν μὲ κατέβαλε. Μετέτρεψα
εἰς χρήματα πᾶν ὅ τι ὁ πατήρ μου κατέειχε καὶ
ἀπεφάσισε νά ἀναχωρήσω διὰ νά ζητήσω τύχην
εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς μόνος ἐκ τῶν ἀρχαίων ὑπη-
ρετῶν μας, ὅστις εἶχε πρὸς ἐμὲ ἀληθῆ ἀφοσίωσιν,
δὲν ἠθέλησε νά ἀποχωρισθῆ καὶ μὲ ἠκολούθησεν.
Ἐπεβιάσθημεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Βαλσόρας,
με καιρὸν εὐνοϊκὸν ἐπὶ πλοίου, προωρισμένου διὰ
τὰς Ἰνδίας. Ἐταξιδεύομεν πρὸ δέκα πέντε ἡδῆ
ἡμερῶν, ὅτε ὁ πλοίαρχος μᾶς ἀνήγγειλε πλησιά-
ζουσαν τρικυμίαν. Ἡ τεταραγμένη φυσιογνωμία
τῶν ἀντήχησεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ
πλοίου μας. Ὁ πλοίαρχος, ὅστις ἵστατο πλησίον
μου, ἐγένειεν ὀχρότερος πτώματος· « Τὸ πλοῖόν
μου ἐχάθη, ἀνέκραξε, ὁ θάνατος ταξιδεύει μαζί
μας ». Πρὶν ἢ προσφθάσω νά τὸν ἐρωτήσω τί ἐσή-
μαινεν ἡ ἐκφρασις ἐκείνη, οἱ ναῦται ὤρμησαν περὶ
αὐτὸν κραυγάζοντες καὶ ὀδυρόμενοι· « Τὸν εἶδες;
τὸν εἶδες; ἐπανελάμβανον μετ' ἀγωνίας. Πόσον
δυστυχεὶς εἴμεθα! τετέλεσται.»

Ἀφοῦ προσεπάθησε νά καταπραυνθῆ ψιθυρίζων
ρητὰ τινὰ τοῦ Κορανίου, ὁ πλοίαρχος ἐτέθη ὁ
ἴδιος εἰς τὸ πηδάλιον διὰ νά διευθύνῃ τὸ πλοῖον.
Μάταια προσπάθειαι! Ἡ τρικυμία μᾶς κατε-

λάμβανεν οφθαλμοφανώς και πριν η παρελθὴ μία ὄρα τὸ πλοῖόν μας ἐκλινεν εἰς τὸ πλευρὸν μετὰ φοβεροῦ κρότου. Ἡμεῖς ἐρρίφθημεν εἰς τὰς λέμβους καὶ προσεπαυόμεν, ἔχι νὰ διευθυνώμεθα, διότι τοῦτο ἦτο ἀδύνατον. ἀλλὰ νὰ κρατούμεθα τοῦλάχιστον ἐπὶ τῶν λυσοσώδων κυμάτων. Ἡ τρικυμία διήρκει πάντοτε, καὶ ἡ φρικώδης ἐκείνη νύξ ἐφαίνετο ἀτελείωτος. Ἐπεκαλούμεθα ζωηρῶς τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἡμέρας, ἀγνοῦντες ὁποῖας νέας συμφορὰς θὰ μᾶς ἔφερον αὕτη. Τῶντι ἅμα ἐφάνη ἡ ἠώς, ἀνεμοστρόβιλος περιέβαλε τὴν γέμβον μας καὶ τὴν ἀνέτρεψεν. Ἐκτοτε δὲν ἐπανέιδον τινα ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἡ τρικυμία μὲ εἶχε παραλίαν καὶ ὅταν μετὰ μακρὰν λιποθυμίαν συνήλθον εἰς τὸν ἐνυπνίου μου, εὐρέθην ἐκπλακτός εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νέροντος ὑπρέτου μου, ὅστις εἶχε προσκολληθῆ εἰς τὴν ἀνατραπέυσαν λέμβον καὶ μὲ ἔσυρε μετ' αὐτοῦ.

Ἡ θάλασσα τέλος πάντων ἐλόπασε, καὶ ὄρθιοι ἐπὶ τῆς λέμβου μας, κατὰ τὰ τρία τέταρτα συντετριμμένης, ἐξήταζομεν ἀπλῶς τὸν ἄπειρον ὀρίζοντα, ὅταν αἴφνης εἰς μεγάλην ἀπόστασιν διεκρίνομεν ἓν πλοῖον, πρὸς τὸ ὁποῖον εὐτυχῶς μᾶς ὤθει ἡ αὔρα. Ὅτε ἐπλησίασαμεν ὀλίγον, ἀνεγνώρισα αὐτὸ τὸ πλοῖον τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπλησίασε κατὰ τὴν νύκτα καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ θεὰ εἶχε προξενήσῃ εἰς τὸν πλοίαρχον τόσον μεγάλην φρίκην. Καὶ ἐγὼ ἐφρικίασα ἡ κραυγὴ τοῦ πλοίαρχου, ἥτις τόσον ἀπαισιῶς ἐπληθύσε, τὸ ἔρημον ἐξωτερικὸν τοῦ πλοίου, αἱ κραυγαί, τὰς ὁποίας ἐξεβλάλομεν καὶ εἰς τὰς ὁποίας οὐδεμία φωνὴ ἀπήντα, μὲ ἐτρόμαξαν παραδόξως, καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἡ μόνη ἐλπίς σωτηρίας, καὶ ἐδοξάζομεν τὸν Προφήτην, ὅστις τόσον θαυμασίως μᾶς τὴν προσέφερεν.

Κωπηλατοῦντες μὲ τὰς χεῖρας καὶ μὲ τοὺς πόδας, ἐπλησίασαμεν τέλος τὸ μωστηριώδες πλοῖον, ἀλλ' εἰς μάτην ἐφωναζόμεν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων μας· οὐδὲν ἐκινήθη ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν μας, οὐδεμία φωνὴ μᾶς ἀπεκρίθη. Μακρὸν σχοινίον ἐκρέματο ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον ἤρπασα καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν εὐρέθην ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ὅποῖον θέμα μὲ ἀνέμενεν! Σήμερον ἀκόμη, ὕστερον ἀπὸ τόσα ἔτη, δὲν δύναμαι νὰ τῷ ἐνθυμηθῶ, χωρὶς νὰ μοὶ φέρῃ τρυμνρὰν φρίκην.

Τὸ κατάστρωμα ἦτο ἐρυθρὸν ἀπὸ αἷμα. Εἴκοσι ἔως τριάκοντα πτώματα, μὲ ἐνδυμασίαν τουρκι-

κὴν, ἦσαν ἐξηπλωμένα ἐπὶ τοῦ ἔδαφους. Εἰς τοὺς πόδας τοῦ μεγάλου ἰστοῦ ὑψοῦτο ἀνθρωπὸς πλουσιῶς ἐνδεδυμένος καὶ εἶχαν εἰς τὴν χεῖρα τὸ ξίφος· τὸ πρόσωπόν του δὲ ἦτο πελιθὸν καὶ εἰς ἀποσύνθεσιν. Καὶ αὐτὸς ἦτο νεκρὸς! . . . Μακρὸν ἐκ σιδήρου καρφίον, τὸ ὁποῖον διήρχετο τὸ κρανίον του, τὸν εἶχε καθλωμένον· καὶ τὸν ἐκράτει ὄρθιον.

Ὁ τρόμος ἐδέσμευε τοὺς πόδας μου, καὶ ὡς ἂν εὐρισκόμην ὑπὲρ τὴν ἐπήρειαν ἐπιβλήτου, μόλις ἐτόλμησα νὰ ἀναπνεύσω. Ὁ σύντροφός μου τέλος προσῆλθε καὶ αὐτός, καὶ ἡ φρίκη του εἰς τὴν θέαν τῶν συτρωμένων ἐκείνων πτωμάτων ὑπῆρξεν ὁμοίᾳ τῆς ἰδικῆς μου. Ἀποῦ ἐπεκαλίσθημεν τὸν Προφήτην, ἐτόλμησαμεν νὰ προχωρήσωμεν· ἀλλ' εἰς πᾶν βῆμα, ἀνεκλύπτομεν πράγματα ἐστὶ μᾶλλον φρικωδέστερα. Ἄλλως τε πῆριξ ἡμῶν πάντοτε ἡ κῆτι σιωπὴ καὶ ἡ αὐτὴ πένθος ἡσύγία, οὐδεμία πνοή, οὐδεὶς θόρυβος. Οἱ δὲν ἐκινεῖτο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, οὐδὲν ἔζη παρὰ ἡμεῖς καὶ ὁ ὠκεανός, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπιφανεία ἀνῆρχετο καὶ καθῆρχετο κατὰ διαστήματα ἰσόχρονα, καθὼς ἀνθρώπινον στήθος. Ἐφθάσαμεν οὕτω εἰς τὴν ἀρχὴν κλίμακος, ἡ ὁποία ἔφερε πρὸς τὰ δωμάτια τοῦ πλοίου. Ἐκεῖ ἐσταματήσαμεν καὶ θεωρήσαμεν ὁ μὲ τὸν ἄλλον, ὡς διὰ νὰ ἐρωτηθῶμεν ἂν ἔπρεπε νὰ προχωρήσωμεν.

«Αὐθέντα, εἶπεν ἐπὶ τέλος ὁ πιστός ὑπρέτης μου, συνέθησαν ἐδῶ φρικώδη πράγματα, καὶ ἴσως οἱ φονεῖς κατέχουν ἀκόμη τὸ πλοῖον· ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν πρόκηται νὰ συμβῆ, ἄς καταβῶμεν, διότι δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω περισσώτερον τὸ φρικτὸν αὐτὸ θέμα».

Κάτω, καθὼς ἐπάνω, ἐβασίλευε νεκρικὴ σιωπὴ, τὴν ὁποίαν μῶνον ὁ κρότος τῶν βημάτων μας ἐτόρασεν. Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ θαλάμου, ὅπου προσήγγισα τὰ ὠτά μου καὶ ἤκουσθην. Ἐπειδὴ οὐδεὶς θόρυβος ἤκουετο, ὤθησα τὴν θύραν, ὁ θάλαμος ἐπαρουσίαζεν εἰκόνα μεγάλης ἀταξίας. Ἐνδύματα, ὅπλα καὶ παντοειδῆ ἀντικείμενα ἐκινετο ἀτάκτως ἐρριμμένα, καὶ οὐδὲν πρᾶγμα εὐρίσκατο εἰς τὴν θέσιν του· τὸ πλήρωμα, ἡ τοῦλάχιστον ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ του, θὰ εἶχον προσφάτως εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο παραδοθῆ εἰς κραυγῆν, καταλήξασαν εἰς φρικώδη ῥῆξιν, διότι κηλίδες αἵματος καὶ οἶνου ἐφαίνοντο ἀκόμη ἐπὶ τοῦ ἔδαφους. Ἐξηκολουθήσαμεν τὴν ἐπιθεώρησίν μας ἀπὸ θαλάμου εἰς θάλαμον καὶ ἀπὸ πα-

τώματος εἰς πτώμα, πανταχοῦ δὲ εὐρέθην πλοῖον φορτίον μετὰξῆς, μαργαριτῶν, χρυσοκόνας καὶ ἄλλων σπανίων καὶ πολυτίμων ἐμπορευμάτων. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη μὲ ἀπέσπασε πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὰς ἀπαισιᾶς σκέψεις μου. Ἐπειδὴ οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἡμῶν εὐρίσκατο ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἐνόμιζον ὅτι μοὶ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ ἰδιοποιηθῶ τὰ πάντα· ἔβλεπα δὲ ἤδη ὅτι ἦμην πλούσιος· ἀλλ' ὁ Ἰσραὴμ φρονιμώτερος ἐμοῦ, μοὶ παρετήρησεν ὅτι ἡ χαρὰ μου ἦτο τοῦλάχιστον πρόωρος καὶ ὅτι πρὸ παντὸς ἄλλου ἔπρεπε νὰ σκεφθῶμεν πῶς νὰ πλητιάσωμεν εἰς τὴν ξηρὰν. Ἀποῦ ἐνυπνίωμεν ὀλίγον μὲ φαγητὰ καὶ ποτὰ, τὰ ὁποῖα εὐρέθην ἐν ἀφθονίᾳ ἐντὸς τοῦ θαλάμου, ἀπεφασίσαμεν τέλος νὰ ἀναβῶμεν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἀλλ' ἡ φρίκη μᾶς κατέλαβεν ἐκ νέου καθὼς τὴν πρώτην φοράν εἰς τὴν θέαν τῶν πτωμάτων.

Ἄς τὰ βίψωμεν εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ ἀπολαγῶμεν ἀπὸ αὐτῶν, εἶπον εἰς τὸν Ἰσραὴμ, φαντασθῆτε ὅμως, ἂν δύνασθε, τὸν φόβον μας, ὅταν παρετηρήσαμεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ κινήσωμεν ἀπὸ τὴν θέσιν του κανένα ἀπὸ τοὺς νεκροὺς ἐκείνους, οἵτινες ἐκρατοῦντο ἐπὶ τοῦ πλοίου διὰ δεσμῶν μαγικῶν. Οὔτε ὁ πλοίαρχος ἦτο δυνατόν νὰ ἀπουπασθῆ ἐκ τοῦ ἰστοῦ, καὶ δὲν ἠδυνήθημεν μάλιστα νὰ ἀφαιρέσωμεν τὴν σπάθην του ἀπὸ τὴν ψυχρὰν καὶ ἀπεκκληρωμένην χεῖρά του.

Ὅτε ἡ νύξ ἤρχισε νὰ καταπίπτῃ, ὑπεχρέωσα τὸν Ἰσραὴμ νὰ ἀναπαυθῆ ὀλίγον διὰ νὰ ἐπανακτῆσῃ τὰς δυνάμεις του, ἐγὼ δὲ ἠγρύπνησα μόνος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καιροφυλακῶν ἂν ἐπῆρχετο βοήθειά τις.

Ἡ σελήνη πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀνατεῖλη, ἐκ τῆς θέσεως δὲ τῶν ἀστέρων ὑπελόγησα ὅτι θὰ ἦτο ἤδη ἡ ἐνδεκάτη ὥρα, ὅτε μὲ κατέλαβε τοιαύτη ἀκατάσχετος ἀνάγκη ὑπνου, ὅστε ἀκουσιῶς ἐξηπλώθην ὀπισθεν ἐνὸς βαρελίου, τὸ ὁποῖον εὐρίσκατο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἐν τούτοις δὲν ἐκοιμώμην καθ' ὅλοκληρίαν, διότι ἤκουον εὐδιακρίτως τὴν θάλασσαν τύπτουσαν τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου καὶ τὸν ἀνεμον συρίζοντα διὰ μέσου τῶν ἰστιῶν καὶ τῶν σχοινίων. Αἴφνης ἐνόμισα ὅτι διέκρινα πλησίον μου φωνὰς καὶ βήματα ἀνθρώπων. Ἠθέλησα νὰ ἐγερθῶ διὰ νὰ βεβαιωθῶ περὶ τοῦ πράγματος, ἀλλὰ ὑπερφυσικὴ τις δύναμις ἐκράτει δεδεσμευμένα τὰ μέλη μου καὶ ἐστάθη μάλιστα ἀδύνατον νὰ ἡμιανοῖξω τοὺς ὀφθαλμούς μου. Αἱ φωναὶ ἐν τούτοις καθίσταντο μᾶλλον εὐδιακρίτοι, μοὶ ἐφαίνετο

δὲ ὅτι πολυαριθμὸν πλήρωμα ἐκινεῖτο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἐνῆντε τὸ σφύριγμα τοῦ κυβερνήτου ἀντήχει εἰς τὰ ὠτά μου καὶ διέκρινα τότε καθαρώτατα τὸν θόρυβον τοῦ χειρισμοῦ Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ αἰσθησις μὲ ἐγκατέλιπε, καὶ παρὰ τὰς προσπαθείας μου ὅπως ἀντισταθῶ εἰς τὴν νάρκην ἡ ὁποία μὲ κατελῆμβανεν, ὑπέκυψα εἰς βαρὺν ὕπνον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐνόμισα ὅτι ἤκουον, ἀλλὰ διὰ μίαν μόνον στιγμὴν καὶ συγκεχυμένως τὰς φωνὰς τῶν ναυτῶν καὶ ὡσὰν κρότον ὄπλων.

Ὅταν ἐξύπνησα, ὁ ἥλιος ἦτον ἤδη ὑψηλὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ κατέκαιε τὰ πρόσωπόν μου. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἦσαν τὰ πτώματα κίνητα, ἀκίνητος δὲ ἦτο καὶ ὁ πλοίαρχος καθλωμένος ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ του. Ἀναμνηστικῶς ὁ θόρυβος, τὸν ὁποῖον ἐνόμισα ὅτι ἤκουσα κατὰ τὸν ὕπνον μου, ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς φαντασίας μου. Εἶχον ὄνειρευθῆ. Ἠγέρθην καὶ μετέβην εἰς συνάντησιν τοῦ ὑπρέτου μου, τὸν ὁποῖον εἶδον καθλωμένον ἐντὸς τοῦ θαλάμου καὶ βεβουλισμένον εἰς βαθείας σκέψεις.

«Ὁ αὐθέντα! ἀνεκράξεν ὅταν εἰσῆλθα, προτιμῶ νὰ ταφῶ εἰς τὰ βῆλα τῆς θαλάσσης παρὰ νὰ περῶ ἀκόμη μίαν νύκτα εἰς τὸ κατηραμένον αὐτὸ πλοῖον.

— Τί σοῦ συνέβη; ἠρώτησα μετ' ἀγωνίας.

— Ἀποῦ ἐκοιμήθην ἐπὶ τινὰς ὥρας, ἀπήντησεν ὁ Ἰσραὴμ, ἐξύπνησα, μοὶ ἐφάνη δὲ ὅτι ἤκουον νὰ τρέχουν μὲ θόρυβον ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς μου. Ἐνόμισα τότε ὅτι εἶσθε σεις, ἀλλὰ προσέξας καλλιτέρον, ἀνεγνώρισα ὅτι θὰ εἶνε τοῦλάχιστον καμμιὰ τριανταρὰ διὰ νὰ κάμνουν τόσον θόρυβον ἐκεῖ ἐπάνω. Τέλος πάντων δυνατὰ βήματα ἤκουσθην εἰς τὴν κλίμακα.... Ἡρχοντο πρὸς τὸ μέρος αὐτό. . . ἡ θύρα αὕτη ἠνοίχθη καὶ εἶδον τότε τὸν αὐτὸν ἀνθρωπὸν, ὅστις εἶνε νεκρωμένος εἰς τὸν ἰστόν. Ἐκάθισεν ἐδῶ εἰς αὐτὴν τὴν τράπεζαν καὶ ἤρχισε νὰ τραγοῦδῃ καὶ νὰ πίνῃ καὶ νὰ καπνίσῃ, ἐκεῖνος δὲ, ὅστις φορεῖ κόκκινον φόρεμα καὶ κεῖται πλησίον του ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐκάθητο ἀπέναντί του. Ἀποῦ ἔπιον καὶ ἐκάπνισαν μαζί, ἐφάνησαν φιλονικιοῦντες καὶ ὤρμησαν ἔξω ἀπὸ τὸν θάλαμον διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ κτυπηθῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἐμὲ μὲ ἐγκατέλιπον αἱ δυνάμεις ἀπὸ τρόμου καὶ ἐλιποθύμησα.»

Τοιοῦτοτρόπως ὠμίλησεν ὁ γέρων ὑπρέτης μου, δύνασθε δὲ νὰ φαντασθῆτε εἰς ποίαν ταραχὴν μὲ

ἔρριψεν ἡ διήγησις ἐκεῖ. Ἄ. Δὲν ἦτο λοιπὸν φαντασία μου, δὲν εἶχον ἀναιρευθῆ· ἦσαν οἱ νεκροὶ τοὺς ὁποίους καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶχον ἀκούσῃ νὰ φωνάζουν, νὰ τρέχουν καὶ νὰ κτυπῶνται πέραξ ἐμοῦ.

Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ συνταξιδεύω μὲ τοιαύτην συνοδίαν μὲ κοτετρόμαζε, δὲν γνωρίζω δὲ ποῖαν ἀπαισίαν ἀπόφασιν θὰ ἐλάμβανα, ὅταν ὁ γέρον Ἰβραήμ, ὅστις εἶχε καὶ πάλιν βυθισθῆ εἰς τὰς σκέψεις του, ἀνέκραξεν αἰφνης: « Τώρα τοὺς κρατῶ. »

Εἶχεν ἐνθυμηθῆ μικρὸν ἐξορκισμόν τὸν ὁποῖον ὁ πάππος του, ἄνθρωπος μεγάλης πείρας καὶ πολυεπίδημων εἰς τὰς μαγείας, τὸν εἶχε ἄλλοτε μάθη, καὶ ὁ ὁποῖος, ὡς ἔλεγεν, ἠδύνατο νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τὰ πνεύματα καὶ τὰ φαντάσματα. « Πρέπει μόνον, προσέθηκεν ὁ Ἰβραήμ, νὰ δυνηθῶμεν νὰ παλαιώσωμεν τὴν προσεχῆ νύκτα ἐναντίον τοῦ ὑπερφυσικοῦ ὕπνου ὁ ὁποῖος μᾶς καταλαμβάνει, αὐτὸ δὲ θὰ τὸ κατορθώσωμεν ἂν προσευχώμεθα ἐνθέρμως. » Οἱ λόγοι τοῦ γέροντος μὲ ἐνίσχυαν ὀλίγον, ἀλλὰ δὲν εἶδομεν πλησιάζουσαν τὴν νύκτα ἀνευ αἰσθήματος μεγάλου φόβου.

Πλησίον τοῦ θαλάμου ὑπῆρχε μικρότερον δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον ἀπεφασίσαμεν ν' ἀποσυρθῶμεν. Ὁ Ἰβραήμ ἔγραψε ἐπὶ τῶν τεσσάρων τοίχων τὸ ὄνομα τοῦ Προφήτου, καὶ ἀνεμείναμεν καὶ αὐτὸν τὸν τρόπον τοὺς τρόμους τῆς νυκτός.

Θὰ ἦτο ἡ ἐνδεκάτη περίπου ὥρα ὅταν ἠσθάνθη ὅτι μὲ κατελάμβανεν ἰσχυρὰ ἐπιθυμία ὕπνου. Ὁ σύντροφός μου ἤρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ τότε μερικά ῥητὰ τοῦ Κορανίου· τὸν ἐμιμήθη, δι' αὐτοῦ δὲ τοῦ μέσου κατωρθώσαμεν νὰ μείνωμεν ἄπνοι. Μετὰ τινὰς στιγμᾶς, ἤρχισεν ἡ κίνησις ἀνωθεν ἡμῶν. Τὰ σχοινία ἤχησαν, διεκρίνοντο δὲ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καθαρῶς βήματα καὶ φωναί. Στιγμαί τινες πλήρης ἀγωνίας παρήλθον, ὅταν αἰφνης πλησιέστερος θόρυβος ἠκούσθη. Κατέβαινον τὴν κλίμακα τοῦ θαλάμου. Τότε ὁ γέρον ἤρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ τὸν ἐξορκισμόν τὸν ὁποῖον εἶχε μάθη ἀπὸ τὸν πάππον του.

Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἶχον μετρίαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς εὐχῆς αὐτῆς, ἠσθάνθη δὲ φρίκην εἰς ὄλον μου τὸ σῶμα ὅταν εἶδον ἀνοιγομένην τὴν θύραν.

Ἐνδεδυμένος πλουσιώτατον φόρεμα, καὶ μὲ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάστημά του ὁ ἄνθρωπος τοῦ μεγάλου ἱστοῦ εἰσῆλθε. Ὁ ἥλος διεπέρα πάντοτε τὸ κρανίον του, ἀλλὰ ἡ σπάθη ἦτο εἰς τὴν θήκην. Ὁπισθεν αὐτοῦ ἐβάδιζεν ἄλλος ὀλιγώτερον πλου-

σίως ἐνδεδυμένος, καὶ αὐτὸν δὲ τὸν ἀνεγνώρισα διότι τὸν εἶχον ἰδῆ ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ὁ πλοίαρχος—διότι ἦτο αὐτός—εἶχεν ὠχρὸν τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον περιέβαλε μακρὸν καὶ μαῦρον γένειον· ἀγρία δὲ λάμψις ἐξήρχετο ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἐδυνήθη νὰ τὸν ἰδῶ πολὺ καλὰ ὅτε διήλθεν ἐνώπιόν μας μετὰ τοῦ συντρόφου του, ἀλλ' οὔτε ὀείς οὔτε ὁ ἄλλος ἐφάνησαν ὅτι ἐπρόσεξαν εἰς τὴν θύραν ἢ ὁποῖα μᾶς ἐπροφύλαττε. Ἀμφότεροι ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν ἢ ὁποῖα κατεῖχε τὸ μέσον τοῦ θαλάμου καὶ συνωμίλουν ὑψηλοφώνως εἰς γλώσσαν ἄγνωστον. Ἐφαίνοντο βαθυκῶδῶν ἐρεθίζομενοι ὅταν ἐπὶ τέλους ὁ πλοίαρχος ἐκτύπησεν τόσον δυνατὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν γρόνθον του, ὥστε ὁ θάλαμος ἐσεισθή. Ὁ ἄλλος ἀνεπήδησε μὲ ἄγριον γέλωτα καὶ ἔκαμεν εἰς τὸν πλοίαρχον σημεῖον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Οὗτος ἐσηκώθη, ἔσυρε τὴν σπάθη του καὶ ἀμφότεροι ὤρμησαν ἔξω τοῦ θαλάμου.

Ἀφοῦ ἐξῆλθον, ἀνεπνεύσαμεν μᾶλλον ἐλευθέρως, ἀλλ' ἡ ἀγωνία μας δὲν εἶχεν ἀκόμη τελειώσῃ. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὁ θόρυβος κῆξαν πάντοτε καὶ ἠκούομεν νὰ τρέχουσιν ἐσπευμένως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, νὰ κραυγάζουν, νὰ γελοῦν καὶ νὰ ὠρῶνται. Μετὰ ταῦτα ἠκούσθη κρότος ὀπλων, μεγάλη κραυγὴ ἀντήχησε καὶ αἰφνης ἐγένετο βαθεῖα σιγή.

Ὅταν μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ὥρων ἐτολήσαμεν ν' ἀναβῶμεν εἰς τὸ κατάστρωμα, εἴρομεν τὰ πάντα εἰς τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν τὰ εἶχομεν ἀφήσῃ· οὐδὲν πτώμα εἶχεν ἀλλάξῃ θέσιν, πάντα δὲ ἦσαν ψυχρὰ καὶ δύσκαμπτα εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διήλθον πολλαὶ ἡμέραι ἐπὶ τοῦ κατηραμένου ἐκείνου πλοίου, ἐκάστη δὲ νύξ ἐπανέφερε τὰς αὐτὰς φρικώδεις σκηνάς. Ἐν τούτοις διευθυνόμεθα πάντοτε πρὸς ἀνατολὰς ὅπου, κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς μου, θὰ εὕρισκετο ξηρά· ἀλλ' ἐὰν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας κατωρθώναμεν νὰ κάμωμεν πολλὰ μίλια πρὸς τὰ ἔμπρος, φαίνεται ὅτι τὴν νύκτα ἐκάμναμεν ἄλλα τόσα πρὸς τὰ ὀπίσω, διότι κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου εὕρισκόμεθα εἰς τὰ αὐτὰ πάντοτε μέρη. Μετὰ πολλὰς σκέψεις ὅπως ἐξηγήσωμεν τὸν λόγον τοῦ φαινομένου αὐτοῦ, ἐπιστεῦσαμεν ὅτι ἀναμφισβήτως οἱ νεκροὶ κατὰ πᾶσαν νύκτα ἐδίδον πρὸς τὸ πλοῖον ἀντίστροφον διεύθυνσιν ἐκείνης

τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἠθέλωμεν νὰ ἀκολουθήσωμεν καὶ τοιοῦτοτρόπως μᾶς ἔκαρναν νὰ χάνωμεν τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον εἶχομεν διατρέξῃ.

Ὅπως ἀποτρέψωμεν τὸν νέον αὐτὸν κίνδυνον ὅστις ἠπεῖλει νὰ μας κρατῆ αἰωνίως αἰχμαλώτους ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ, ἀπεφασίσαμεν νὰ περιστείλωμεν ὅλα τὰ ἱστία, πρὶν ἔλθῃ ἡ νύξ καὶ νὰ τὰ προφυλάξωμεν ἀπὸ τὰς προσβολὰς τῶν νεκρῶν διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθημεν ἤδη διὰ τὴν θύραν τοῦ θαλάμου. Ἐγράψαμεν ὅθεν ἐπὶ τινος χαρτίου τὸ ὄνομα τοῦ Προφήτου καθὼς καὶ τὸν ἐξορκισμόν τοῦ πάππου, καὶ προσηρτήσαμεν αὐτὰ ἐπὶ ἐκάστου ἱστίου. Μετὰ τοῦτο, ἀνεμείναμεν μετ' ἀγωνίας τὸ ἀποτέλεσμα ἐντός τοῦ μικροῦ μας δωματίου. Ὁ θόρυβος ἐφάνη τὴν

φορὰν αὐτὴν ἀκόμη ζωηρότερος ἢ ἄλλοτε, ἀλλὰ τὴν πρωίαν μετὰ χαρᾶς παρετηρήσαμεν ὅτι τὰ ἱστία δὲν εἶχον ἀνοιχθῆ. Ἐκτοτε τὰ ἠνοίγομεν μόνον τὴν ἡμέραν, καὶ χάρις εἰς τὸ εὐτυχὲς αὐτὸ στρατήγημα, ἐπροχωρήσαμεν, βραδέως εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ τακτικῶς.

Τὴν πρωίαν τῆς ἕκτης ἡμέρας ἀνεκαλύψαμεν τὴν ξηρὰν καὶ δι' αὐτομάτου κινήσεως ἐγονατίσαμεν, ὁ γέρον Ἰβραήμ καὶ ἐγὼ, καὶ εὐχαριστήσαμεν τὸν Θεὸν διὰ τὴν ὡς ἐκ θαύματος σωτηρίαν μας. Ἐμέλλομεν λοιπὸν νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὸν κόσμον τῶν ζώντων!

(Ἔπεται συνέχεια)

ΡΑΦ.

(Κατὰ τὸν Γερμανὸν Χαουῶ)

«ΜΑΚΡΟΝ ΕΚ ΣΙΔΗΡΟΥ ΚΑΡΦΙΟΝ ΔΙΗΡΧΕΤΟ ΤΟ ΚΡΑΝΙΟΝ ΤΟΥ...» (Σελ. 90)

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΒΟΥΡΑΚΗ

Τὸν ὀνόμαζαν Σβουράκην, διότι ἦτο παχουλὸ παιδάκι καὶ ἐστρηφογούριζεν ὡς οὐδῶρα· ἦτο υἱὸς μιᾶς χωρικῆς, ὀνομαζομένης Ἀγγελικῆς, ἢ ὁποῖα ἀπεφασίσε νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸ σχολεῖον διὰ νὰ μάθῃ ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν· ἀλλ' οἱ συμμαθηταὶ του ἤρχισαν νὰ τὸν περιπαίζου, διότι ἦτο ἐνδεδυμένον ὡς χωριατόπουλον καὶ δὲν τὸ ἄφινον στιγμὴν ἡσυχίαν.

Ἡμέραν τινα ὁ Σβουράκης, βαρυνθεὶς πλέον τὰ ἀκατάπαυστα πειράγματα τῶν συμμαθητῶν, εἶπε καθαρῶς καθαρὰ ὅτι δὲν θέλει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἡ μήτηρ του, ἀντὶ νὰ βλέπῃ κλαίοντα τὸν υἱὸν τῆς, ἐπροτίμησε νὰ τὸν κρατήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ δὲ Σβουράκης ἦτο εὐτυχής, διότι ἔτρεχε κ' ἐπῆδα εἰς τοὺς ἀγρούς, ἐλεύθερος ὡς πεταλοῦδα.

Μίαν ἡμέραν ἡ μήτηρ του τῷ εἶπε νὰ κἀθηταὶ φρόνιμα καὶ νὰ μὴν κάμνῃ ἀταξίας, διότι ὁ πατέρας ἦτο ἀσθενής καὶ ὁ θόρυβος τὸν ἠνώχλει.

Τὴν ἐπαύριον εἶδε τὴν μητέρα του νὰ κλαίῃ νὰ κλαίῃ πολὺ, καὶ αὐτὴς δ' ἤρχισε νὰ κλαίῃ μαζί της, ἂν καὶ δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ κλαίγῃ, ἀφοῦ τῷ εἶπον ὅτι ὁ πατέρας ἐπῆγεν εἰς τὸν παράδεισον, καὶ ὁ παράδεισος εἶνε πολὺ ὠραιότερος τῆς γῆς.

Ἐν τούτοις δὲν εἶχε πλέον διαθέσιν νὰ γελά καὶ νὰ πηδᾷ, διότι ἡ μήτηρ του ἐκλαίεν ἀκαταπαύστως.

Ὁ πατὴρ τοῦ Σβουράκη ἦτο ἐπιστάτης τῶν κτημάτων ἐνὸς πλουσιῦ κτηματίου.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς Ἀγγελικῆς ἦλθεν εἰς τὴν κατοικίαν αὐτῆς ὁ κτηματίας· ἡ δυστυχὴς Ἀγγελικὴ καθίς τὸν εἶδε τὴν ἔπιασαν οἱ λυγμοὶ καὶ δὲν ἠδύνατο

νά κρατήση τούς θρήνους της. Ὁ Σβουράκης ἐνόησε τὴν αἰτίαν τῆς ἀπελπιστικῆς τῆς μητρὸς του, διότι, κρυφθεὶς εἰς γωνίαν τινά, ἤκουσεν ὅσα εἶπεν ὁ ἀφέντης.

— Κυρά μου, εἶπεν αὐτός, σὲ βεβαίω ὅτι λυπούμαι κατὰ καρδίαν, διότι ἀναγκάζομαι νὰ πάρω ἄλλον ἐπιστάτην, ἀλλὰ ἡ δουλειὰ δὲν ἔμπορεῖ νὰ πάγῃ ἔμπρὸς μὲ μιὰ γυναῖκα καὶ μὲ ἓνα παιδί· νὰ ἦταν κἂν μεγαλιέτερος ὁ υἱός σου, εἰμποροῦσα νὰ ἔχω ὑπομονήν· ἀλλ' εἶνε τόσο μικρός!

— Ὅχι, μὴ τὸ κάμῃς αὐτὸ τὸ κακὸ, μὴ θελήσῃς νὰ ρίψῃς εἰς τοὺς δρόμους μιὰ ἄμοιρη χήρα καὶ ἓνα κακόμοιρο ὄρφανό, ἀνεφάνησεν ἡ δυστυχὴς γυνὴ· μὴ ἔχῃς ἔννοια! ἡ δουλειὰ θὰ γίνεταί ὡς τὸν καιρὸ τοῦ ἔξοδος ὁ μακαρίτης ὁ ἄνδρας μου.

— Ἐκεῖνος ἤξευρε γράμματα, ἀπάντησεν ὁ κτηματίας, ἤξευρε νὰ κρατῇ λογαριασμούς, καὶ ἔγραφε μὲ τάξι εἰς τὰ καταστήματα τοῦ τί σπόρα ἐδώκαμε εἰς τοὺς χωρικοὺς καὶ τί γεννήματα μᾶς ἔδωκαν· λυποῦμαι, κυρά μου, ἀλλὰ τί νὰ κάμω;

Τότε ἡ Ἀγγελικὴ ἤρχισε νὰ κλαίῃ γοερώς, ὁ δὲ Σβουράκης ἐξεληθὼν ἀπὸ τὴν γωνίαν τοῦ ἐστῆθη πρὸ τοῦ αὐθέντου καὶ εἶπε μὲ τόνον:

— Ἄν ἔχῃς ὑπομονήν, ἀφέντη, ἐγὼ σοῦ ὑπέσχομαι ἔπειτα ἀπὸ ἓνα χρόνον νὰ κάμω τοὺς λογαριασμούς, ὅπως τοὺς ἔκαμεν ὁ πατέρας μου.

— Καλὰ, θὰ προσμένω ἓνα ἔτος, ἀλλὰ μὴ λησμονήσῃς ὅτι, ἂν δὲν φυλάξῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου, θὰ βάλω ἄλλον εἰς τὴν θέσιν τοῦ πατρὸς σου.

Μάλιστα ἐξῆλθεν ὁ αὐθέντης, ὁ Σβουράκης εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του.

— Μὴν κλαῖς πλεῖν, μητεροῦλά μου, πῆγαινε με εἰς τὸ σχολεῖο.

— Καὶ ἂν σὲ πειράζουσαν πάλιν τὰ παιδιά τοῦ σχολεῖου;

— Ὅχι συλλογιζώμαι τὸν καιρὸν τὸν πατέρα ποῦνε ἔς τὸν παράδεισον, θὰ συλλογιζώμαι τὸν ἀφέντη, καὶ θὰ τὰ ὑποφέρω ὅλα.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἐπῆγε τὸν Σβουράκην εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εἶπεν εἰς τὸν διδάσκαλον ὅτι ὁ υἱός της τώρα ἀπεράσισε νὰ μάθῃ γράμματα.

Ὁ διδάσκαλος ὑπεδέχθη τὸν Σβουράκην μὲ γλυκὴν μελοδία, διότι εἶχε καλὴν ἰδέαν περὶ αὐτοῦ.

— Κάθισε, παιδί μου, τῶ εἶπε· κῦττα νὰ μὴν κάμῃς πλέον ἀταξίας καὶ νὰ κάθῃσαι φρόνιμα.

Ὁ Σβουράκης ἔρριψεν ἓν βλέμμα περίεξ, ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἰπῇ ὅτι οἱ συμμαθηταὶ του ἀπὸ κα-

κεντρέγειαν περίστανον αὐτὸν ὡς αἰτίον ὄλων τῶν ἀταξιών· ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ τίποτε κατ' αὐτῶν καὶ ἀπάντησε.

— Ὅχι εἶμαι πάντοτε καλός.

Ὁ διδάσκαλος τὸν ἐθώπευσε καὶ τὸν προσέταξε νὰ καθίσῃ εἰς ἓν θρανίον, τὸ ὁποῖον τῶ ἔδειξε μὲ τὸν δάκτυλόν του.

Τὰ ἄλλα παιδιά εὐχαριστήθησαν, διότι ἦλθεν ἐκ νέου ὁ Σβουράκης εἰς τὸ σχολεῖον· ἐσκέπτοντο νὰ διασκεδάζουσαν καὶ πάλιν εἰς βίβλος του. Καὶ πραγματικῶς μόλις ἐκάθισεν εἰς τὴν θέσιν του, ἤρχισαν νὰ τὸν πειράζουσαν καὶ νὰ γελοῦσαν.

Ἄλλ' ὁ Σβουράκης ἐφαίνετο ἀτάραχος καὶ ἐμελέτα τὸ μάθημά του.

Τινὰ ἐκ τῶν κακῶν ἐκεῖνων παιδιῶν, βλέποντα τὴν ὑπομονήν, ἐπεισώμασαν περισσότερο καὶ ἔκτοτε ἐπείραζον χειρότερα τὸν Σβουράκην.

Ἄν ἐχύνετο ἡ μελάνη ἐνὸς μελανοδοχείου, ἂν δὲν εὐρίσκετο ἐν βιβλίον, ἂν ἔσπανεν ἐν θρανίον, ὅλοι ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ρίψουσαν τὸ σφάλμα εἰς τὸν Σβουράκην. Τὸ δυστυχὴς παιδίον ἐλυπεῖτο κατὰ καρδίαν, ἀλλ' ἐμελέτα μὲ ζῆλον τὰ μαθήματά του διὰ νὰ μὴ διώξῃ ὁ αὐθέντης τὴν μητέρα του καὶ αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἡ προθεσμία.

Μίαν ἡμέραν δύο-τρία κακόπαιδα ἔγραψαν μὲ κιμωλίαν ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του: Ὁ Κακοσβουράκης ἐν ᾧ δὲ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν κατοικίαν των, ὅλοι ἐπαναλήμβανον κατὰ τὴν διάβασίν του ἐὼ Κακοσβουράκης! ὁ Κακοσβουράκης! Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς ὅλοι ἤξευρον τὸ ὄνομά του καὶ ὅλοι τὸν ἀπεκάλουσαν κακόν· μόνον ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ τῶ εἶπεν ἡ μήτηρ του ὅτι τὸ φόρεμά του εἶνε κάτασπρον, ἐνόησε τί συνέβαινε.

Ἐν τούτοις ὁ Σβουράκης δὲν ἔχανε τὸ θάρρος του, εἰς διάστημα δὲ ὀλίγων μηνῶν τὴν πρόδουσαν ἔκαμεν, ὡστε ὁ διδάσκαλος ἀνέφερεν αὐτὸν ὡς παράδειγμα εἰς τὰ ἄλλα παιδιά καὶ ἔλεγε.

— Κυττάξτε τὸν Σβουράκην· ὀλίγος καιρὸς εἶνε ὅπου ἔρχεται εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ὅμως ἔμαθε νὰ γράφῃ, ἔμαθε καὶ ἀριθμητικὴν· ἂν ἐξακολουθήτῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ πάρῃ τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς τὰς ἐξετάσεις· σῆς πού εἴσατε μεγαλιέτεροί του πρέπει νὰ ἐντρέπεσθε.

Ἄλλ' οἱ συμμαθηταὶ του ἐξεδικοῦντο τὸν δυστυχὴ Σβουράκην διὰ τοὺς λόγους τοῦ διδασκάλου καὶ ἐπενόουσαν νέα τεχνάσματα διὰ νὰ τὸν πειράζουσαν.

Εἰς ἐξ αὐτῶν πολὺ κακὸν παιδίον, ὀνομαζόμε-

νον Φαμαγούστα, ἠθέλησε νὰ παίξῃ ἐν φοβερὸν παιγνίδιον εἰς τὸν Σβουράκην. Ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς του διάφορα πράγματα, ἀπὸ τὸν μὲν ἓν μιλυεδοκόνδυλον, ἀπὸ τὸν ἄλλον μίαν γραφίδα, ἀπὸ τὸν ἄλλον ἓν κονδυλομάχαιρον καὶ οὕτω καθέξῃς, καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ εἰς κανένα τίποτε τὰ ἔθεσεν εἰς τὴν σάκκαν τοῦ Σβουράκη· ἐν ἐκ τῶν παιδιῶν τῆς τάξεως εἶδε τί ἔκαμεν ὁ Φαμαγούστα, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε διὰ νὰ γελάσουσαν.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν μεγάλη ἀνησυχία ἐπεκράτει εἰς τὸ σχολεῖον.

— Διδάσκαλε, μοῦ λείπει ἡ γόμμα μου, ἔλεγεν ἓν παιδίον.

— Διδάσκαλε, μοῦ ἔκλεψαν τὴν πένα μου, ἔλεγεν ἄλλο.

— Διδάσκαλε, ἔχασα τὴν ἀριθμητικὴν μου, ἔλεγεν ἄλλο.

Καὶ φωναὶ καὶ παραγῆ· ὁ δὲ δυστυχὴς διδάσκαλος δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ πράξῃ.

— Σιωπὴ ὅλοι! ἐφώναξε· τώρα θὰ μάθω ἐγὼ ποῖος τὰ ἐπῆρεν ὅλα αὐτά.

Τοὺς λόγους τοῦ διδασκάλου ἐπικολούθησαν ἄκρα σιωπῇ.

— Νὰ ἰδῶ τίς σάκκες σας!

Ὅλοι ἔφερον τὰς σάκκας των εἰς τὸν διδάσκαλον.

Ὁ διδάσκαλος τὰς ἐξήτασεν ὅλας, εἰς δὲ τὴν σάκκαν τοῦ Σβουράκη εὗρε τὰ ζητούμενα πράγματα.

Ὁ διδάσκαλος παρετήρησε σοβαρώς τὸν Σβουράκην, ὡς νὰ ἠρώτα διὰ τοῦ βλέμματός του: Τί θὰ εἶπῃς πρὸς δικαιολογίαν σου;

Ὁ Σβουράκης τεταραγμένος ἀπάντησεν:

— Ἐγὼ δὲν ἐπῆρα τίποτε.

— Ἀλλὰ πῶς εὐρίσκονται εἰς τὴν σάκκαν σου αὐτὰ τὰ πράγματα;

— Δὲν τὰ ἔβαλα ἐγὼ, πιστεῦσέ με, ἐπανέλαβεν ὁ Σβουράκης τρέμων, καὶ ἔστρεψε περίεξ τὰ βλέμματά του μὴ τυχόν κανεὶς ἐκ τῶν συμμαθητῶν του ὀμιλήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισίν του.

— Ὑποθέτω ὅτι τὸ ἔκαμες δι' ἀστείότητα, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γίνωνται τοιαῦτα πράγματα εἰς τὸ σχολεῖόν μου· καὶ σοῦ λέγω μὲ λύπην μου, διότι εἶσαι ἐπιμελέστατος εἰς τὰ μαθήματά σου, ὅτι ἂν τὸ ἐπαναλήθῃς δὲν θὰ σοῦ ἐπιτρέψω πλέον νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸ σχολεῖον!

Ὁ Σβουράκης ἐπέστρεφεν εἰς τὴν θέσιν του θρηνηῶν καὶ ὀλοφυρόμενος· ἤξευρεν ὅτι εὐρίσκετο

ἐν μέσῳ ἐχθρῶν, ἤξευρεν ὅτι οὐδεὶς θὰ ἔλεγε εἰς τὸν διδάσκαλον ὅτι εἶνε κίθως, ὅτι δὲν πταίει διὰ τοῦτο ἀποταθεὶς πρὸς αὐτοὺς εἶπε:

— Τί σας ἔκαμα καὶ μὲ μεταχειρίζεσθε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; δὲν ἤξευρετε ὅτι, ἂν δὲν μάθω νὰ γράφω καὶ νὰ κάμω λογαριασμούς, ὁ αὐθέντης θὰ μᾶς διώξῃ καὶ θ' ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν πείναν; Μ' ἐπιρριπάζετε, μ' ἐπειράζετε, δὲν ἔλεγα τίποτε· ἐκῦττα τὴν δουλειὰ μου· ἀλλὰ νὰ μὲ παραστήσατε ὡς κλέπτην, νὰ γίνετε αἰτία νὰ μὲ διώξουσαν ἀπὸ τὸ σχολεῖον!... ὦ, εἴσατε πολὺ κακὰ παιδιά...

Οἱ λόγοι οὗτοι συνεκίνησαν τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἴδῃ τὸν Φαμαγούστα νὰ βέτῃ εἰς τὴν σάκκαν τοῦ Σβουράκη τὰ πράγματα τῶν συμμαθητῶν του καὶ προσελθὼν εἰς τὸν διδάσκαλον ὀμολόγησε τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Σβουράκης, ἰκούσας ὅτι ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος ὀμίλει ὑπὲρ αὐτοῦ, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ, ἀλλ' ἐπλησίασεν, ἔλαβε τὴν χειρὰ του καὶ τῶ εἶπε μὲ συγκίνησιν:

— Λοιπὸν μ' ἀγαπᾷς σὺ; ἄ, δὲν εἴσατε ὅλοι κακοὶ! δόξα τῷ Θεῷ!

Ὁ διδάσκαλος ἐτιμώρησεν αὐστηρότατα τὸν Φαμαγούστα, καὶ ὅταν ἔμαθε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Σβουράκη ὅτι εἰργάζετο διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν ἄρτον τῆς μητρὸς του τὸν ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, καὶ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἄλλας ἑορτὰς παρέδιδεν εἰς αὐτὸν κατ' ἰδίαν μάθημα, ὁ δὲ Σβουράκης προώθευε γιγαντικῶς.

Πρὶν εἶτι παρέλθῃ ἓν ἔτος ὁ Σβουράκης παρουσίασεν εἰς τὸν αὐθέντην τοὺς λογαριασμούς τοῦ κτήματος, ὅπως ἄλλοτε ὁ πατήρ του, ἀλλὰ μετὰ τῆς τῆς τάξεως καὶ ἀκριβείας, ὡστε ὁ αὐθέντης ἔμεινεν ἐκπληκτός.

— Σὺ τοὺς ἔκαμες αὐτοὺς τοὺς λογαριασμούς; ἠρώτησεν.

— Ἐγὼ, ἀπάντησεν ὁ Σβουράκης.

— Εἶσαι λαμπρὸ παιδί, εἶπεν ὁ αὐθέντης, καὶ ἂν ἦσο δέκα ἔτη μεγαλιέτερος, θὰ σὲ ἔκαμα γραμματεῖά μου.

Ἡ καρδία τοῦ Σβουράκη ἐκτύπα δυνατὰ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν διὰ τοὺς ἐπαίνους τούτους.

— Λοιπὸν θὰ μᾶς ἀφήσετε εἰς τὴν θέσιν μας; ἠρώτησεν ὁ Σβουράκης.

— Θέλει κ' ἐρωτήματα; ἐξακολούθει ὅπως ἤρχισες καὶ θὰ μείνῃς πολὺ εὐχαριστημένος.

Ὁ Σβουράκης ἔτραξε καὶ διηγήθη τὴν καλὴν

είδῃσιν εἰς τὴν μητέρα του, αὐτὴ δὲ τὸν ἐσφιγ-
 ξεν εἰς τὴν ἀγκλῆν της ψιθυρίζουσα μὲ δάκρυα.
 — Σὺ εἶσαι ἡ ζωὴ μου καὶ ἡ παρηγορία μου!
 Ὁ Σθουράκης διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς στα-
 θερᾶς θελήσεώς του ἔγινε ταιούτος, ὅποιον τὸν ἤ-
 θελεν ὁ αὐθέντης; βραδύτερον δὲ οὗτος τὸν προσ-
 ελαβε γραμματέα του. Τότε ὅλοι οἱ ἄλλοτε συμ-

μαθηταὶ του ὁσάκις τῶν συνήντων καθ' ὁδὸν τὸν
 χαιρετῶν μὲ σεβασμὸν καὶ μετενόουν, διότι ἄλ-
 λοτε ἐφέροντο τόσον κακῶς πρὸς αὐτόν. Ὁ Σθου-
 ράκης ἦτο εὐτυχὴς, καὶ ἦτο ἄξιος τῆς εὐτυχίας,
 τὴν ὅποιαν ἀπέκτησε διὰ τοῦ κόπου καὶ τῆς ἐπι-
 μελείας του.
 (Παράφρασις) **ΔΙΜΥΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

43. Συλλαβόγραφοσ.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, γ' ἄλλο ἀντωνυμία,
 τὸ ὅλον ἔστι τὴν Ἑλλάδα θά βρῆς ἐν ἀφρονίᾳ.
Ἑστέλη ἐκ τοῦ Μέλκων Ἄστρου.

44. Συλλαβόγραφοσ.

Δίφθογγος εἶν' τὸ πρῶτόν μου, γῆ δὲ τὸ δευτέρον μου,
 καὶ μὲ μεγάλην σου χαρὰν βλέπεις τὸ σύνολόν μου.
Ἑστέλη ἐκ τοῦ Πολέμου Ἀστέρου.

45. Συλλαβόγραφοσ.

Τὸ πρῶτον μου σὲ προσκαλεῖ, καὶ ἄρθρον εἶνε τᾶλλο.
 τὸ σύνολόν μου δένδρον τι πολὺ, πολὺ μεγάλο.
Ἑστέλη ἐκ τῆς Ἡρώδης Ἠέρου.

46. Λεξιγράφοσ.

Εἶνε γράμμα τι τὸ πρῶτον, γ' ἄλλο κάμνει ν' ἀρωσταῖται
 καὶ τὸ σύνολόν μου μέσα εἰς τὸ στόμα σας γεννάται.
Ἑστέλη ἐκ τοῦ Βασιλέως Ἀρχέλιου.

47. Στοιχειόγραφοσ.

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἂν δὲ μ' ἀποκεφαλίσῃς,
 τοῦ Διὸς ἕνα ὄργανον ἐγγονάκι θ' ἀπαντήσῃς.
Ἑστέλη ἐκ τῆς Ἑσπερίας Ἀδρι.

48. Στοιχειόγραφοσ.

Ἠράγμα εἶμαι, τὸ ὅποιον ἂν ἴσῃς, ἢ τὸ μουσίση.
 Ἄν τὴν μέσην μου ἀλλάξῃς, θά μ' εὐρῆς εἰς τὰς ἀλύσεις
Ἑστέλη ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἀστέρου.

49. Αἰνίγμα.

Γράμματα ἔχω πλείστα, πλην ὅσα κ' ἂν μου βγάλῃς.
 Ἡμὲ δὲν θά μ' ἠμπορέσῃς ποσῶς νὰ μεταβάλῃς.
Ἑστέλη ἐκ τοῦ Ἀθηναίου Ἄδου.

50. Αἰνίγμα.

Εἶν' ὄμια τὰ ἄκρα μου, καθὼς καὶ τὰ μέσα,
 εἶμαι γυνὴ θεοσεβῆς ἀποθανοῦσα γραιά.
Ἑστέλη ἐκ τοῦ Θεοδοίου Θεοδοίου.

51. Αἰνίγμα.

Μὲ ἔχουσιν οἱ ἄνδρες ἀλλ' ὄχι οἱ μωροί,
 μὲ ἔχουσιν οἱ παῖδες ἀλλ' ὄχι οἱ ζῆσοι.
 Εὐρίσκομαι ἔς τοὺς κόμπους, ἔς τὰ δάση ἔς τὰ βουνά.
 Ἐ τὸ παρελθὸν ἀνήκω, ἔς τὸ μέλλον ὄχι. Νά!
Ἑστέλη ἐκ τῆς Κούκουτς.

52. Ἀκροστιχίς.

1. Τὸ πρῶτόν μου ἀποτελεῖ ἓν μέρος τῶν ἀνθέων.
2. Πλήν ἄνθος εἶν' τὸ δευτέρον εὐώδες καὶ ὄρατον.
3. Τὸ τρίτον μου εὐρίσκεται ἔς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.
4. Τὸ τέταρτον χωρὶς ἀρχῆν, ἄρχει τῆς γῆς ἀπάσης.
 Σὰν ἀγρίεψ' τ' ὅλον μου τὰ πλοῖα καταπιναί.
 Ἐ τὴν τρικυμίαν εἶν' τρομερόν, κ' ἤαυχο σὴ γαλήνη.
Ἑστέλη ἐκ τῆς Ἀθηναίου Μουσοπούλου.

53. Ἀπλή Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι
 τὸ ὄνομα μουσικοῦ ὄργανου, τὰ δὲ τελικὰ τὸ ὄνομα θεοῦ
 τῆς μυθολογίας.
 1. Πρωτεύουσα Νησοῦ τῆς Ἑλλάδος. 2. Ἐγγρὸν ἀγε-
 στον καὶ ἄσπμον. 3. Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ Κράτους. 4.
 Ἀρχαῖος βασιλεὺς καὶ μέγας κατακτητής.
Ἑστέλη ἐκ τοῦ Ἄδου.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΝ ΤΩ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜῶ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

- ΗΡΩΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.** Ἐγκριθέντες διὰ τὴν δευτέραν τάξιν τῶν Δημο-
 τικῶν Σχολείων. Λεπτά 55
- ΕΚΛΟΓΗ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.** Ἐγκριθέντα διὰ τὴν δευτέραν, τρίτην καὶ τετάρτην τάξιν
 τῶν Δημοτικῶν Σχολείων. » 55

*Κεντρικὴ ἀποθήκη τῶν ἀνω βιβλίων εἶνε ἐν τῷ γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
 ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. Πωλοῦνται δὲ εἰς τοὺς κ. κ. Βιβλιοπωλείας, Διδασκάλους καὶ εἰς
 πάντας ἐν γένει τοὺς ἀνταποκριτὰς ἡμῶν μὲ ἀνάλογον ἐκπτώσιν. Ἡ πώλησις γί-
 νεται τοῖς μετρητοῖς.*